

BURMESE
CLASSIC

ခင်ဦးခင်ခင်

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

စရိုက်နှစ်မျိုး

www.burmeseclassic.com

ခင်ဦးခင်ခင် (ဆေးတက္ကသိုလ်)

BURMESE
CLASSIC

စတိုက်နစ်မျိုး

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

လူတစ်ကိုယ် စရိုက်တစ်မျိုးဆိုသည့် ဆိုရိုးစကား
ရှိသည်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ စရိုက်သဘာဝဟာ ထိုလူရဲ့ဘဝ
မှာ ကြုံတွေ့ဖြစ်ပျက်သမျှ အရာအတော်များများရဲ့ ရေသောက်မြစ်
ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရမည်ဆိုလျှင် စရိုက်ဆိုတာ
လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုသည်။ ဖန်တီးချုပ်
ကိုင်သည်။ ဘဝရဲ့အလှည့်အပြောင်းတွေကို စီစဉ်ခြယ်သပေးသည်။

BURMESE
CLASSIC

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝယန္တရားကြီးကို သူ့အလိုကျ လည်ပတ်စေ
သော နှောင်းတံတစ်ခုလို့ပဲ ဆိုကြပါစို့။

အဲဒီလူသားတွေ အားလုံးထဲမှာ “ဗဦး” ဆိုတဲ့ လူသား
ကတော့ ထူးခြားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူဟာ လူတစ်ကိုယ်စရိုက်
တစ်မျိုး မဟုတ်ပဲ စရိုက်နှစ်မျိုး ဖြစ်နေလို့ပါတဲ့။

ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ “ဗဦး” ဆိုတဲ့ လူသားတစ်
ယောက်ရဲ့ ဘဝကို အလယ်ကနေ အကန့်တစ်ခု ခြားပြီး နှစ်ပိုင်း
တိတိ ပိုင်းခြားထားတဲ့ သဘောပေါ့။

တစ်ပိုင်းနဲ့ တစ်ပိုင်းဟာ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်မှုမရှိ။
ဒီလူတစ်ယောက်တည်းက ပါဝင်ပတ်သက်နေတာ ဖြစ်သော်လည်း
ရှေ့တစ်ပိုင်းကဒီလူနဲ့ နောက်တစ်ပိုင်းကဒီလူဟာ အင်မတန်ဆန်
ကျင်ကွဲလွဲသော လူနှစ်ယောက်အဖြစ် သီးခြားစီ ဖြစ်တည်နေကြ
တာ။

ဒါကြောင့်ပဲ ဗဦးဟာ ကိုယ်လိုချင်ခိုက်မှာ ပုံစံတစ်
မျိုး၊ ကိုယ်ကပေးရတော့မည်ဆိုတော့ ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ အမျိုးမျိုး
အဖုံဖုံ ပြောင်းလဲတတ်သော လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် ကွဲရဲ့ခံ
ရတာ။

သို့သော် အဲဒီဆန်ကျင်ခြားနားသော လူနှစ်ယောက်
ကို ဆက်သွယ်ပေးထားသော သံနန်းကြိုးမျှင်လို့ပဲ အလွန်သေးငယ်
သလောက် အလွန်ခိုင်မာသည့် ကြိုးတစ်ချောင်း ရှိနေတာကိုတော့
ကာယကံရှင် ဗဦး အပါအဝင် ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ကြချေ။

လမ်းပေါ်မှာ ကျနေတဲ့ အမှိုက်တစ်စကို ကုန်းကောက်
ရာက သူ့ဘဝမှာ အချစ်မြတ်နိုးရဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
ဗဦးက ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဪ ... တစ်ခု ပြောစရာရှိပါသေးတယ်။ ဗဦးမှာ
အမြင်မတော်စရာ ကိစ္စတစ်ခုခုတွေ့ရင် ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တတ်
တဲ့အကျင့်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ထင်ရှားတဲ့ စရိုက်ပဲပေါ့။

ပြဿနာ (ဒါမှမဟုတ် အမှတ်ရစရာ အဖြစ်အပျက်)
က ဒီလိုစတင်ပါတယ်။

ဗွေဦး ဆိုရင် လေရူးတွေက တသုန်သုန် တိုက်ခတ်
တတ်တာ သဘာဝပါ။

ဗွေလေပြည်နွေးနဲ့အတူ ပင်ယံထက်က ရော်ရွက်ဝါ
တွေ တဖွဲဖွဲ တလွင့်လွင့် သက်ကြွဆင်းသက်လာကြတဲ့ မြင်ကွင်း
ဟာ ဘယ်လောက်တောင်များ ကြည်နူးစရာ ကောင်းလိုက်လေ
သလဲ။

ဒါကြောင့်ပဲ“ယင်းသည့်နေ့ဆိုင်၊ ရသေ့သူတော်တိုင်
မှ၊ မညာဏ်မခိုင် ဈာန်ယိုင်လျော့ရတယ်” ဆိုသည့် စာဆိုမျိုးတွေ
ပေါ်ပေါက်လာတာ ဖြစ်မှာ။

သို့သော် ကြည်နူးစရာ နွေအလှကို အပြည့်အဝ မခံစားနိုင်အောင် နောင်ယုက်နေသည့် အရာတွေက လမ်းမပေါ် မှာ ဟိုမှသည်မှ လူးလွန်ရွေ့လျားနေကြသည်။

အဲဒါတွေက ဘာတွေလဲ ဆိုတော့ အမှိုက်တွေ။ စက္ကူစုတ်၊ အချဉ်ထုပ်၊ နေကြာစေ့ထုပ် အိတ်ခွံတွေ၊ ဖက်ရွက်၊ ပုလင်းကွဲ၊ အဝတ်စုတ် စတဲ့ လူသုံးပစ္စည်း အသေးအဖွဲ့တွေက နေ ထွက်လာတဲ့ မြောက်မြားလှစွာသော အမှိုက်ဆရိုက်တွေ။

အဲဒီအမှိုက်တွေဟာ လမ်းဘေး၊ မြောင်းကြား၊ သစ်ပင်ကွယ် စတဲ့နေရာတွေမှာ ပစ်စလက်ခတ် စွန့်ပစ်ထားခြင်း ခံရရာကနေ လေလည်းငှေ့လိုက်ရော လမ်းမလယ်ကောင်ရောက်။ မြို့လယ်ကောင် ခုံညားတဲ့ လမ်းမကြီးတွေဟာ ညစ်ထေးစုတ် ပြတ်တဲ့ အမှိုက်တွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်း။ ဘယ်လောက်များ အမြင်မတင့် တယ်လိုက်သလဲလို့။

သပ်ရပ်သန့်ရှင်းမှုကို ခံမင်လိုလားလှတဲ့ ဗဦး အတွက် ကတော့ ချောမွေ့ပြောင်လက်နေတဲ့ ကတ္တရာလမ်းနက်နက်ပေါ်

မှာ အမှိုက်စုတ်တွေ ဈာန်ရသလို ရွေ့လျားနေကြတဲ့ မြင်ကွင်းဟာ မနှစ်မြို့စရာ အကောင်းဆုံး မြင်ကွင်းတစ်ခုပဲ ဖြစ်သည်။

ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အမှိုက်တွေက အမြင်ဆိုးစေတာ အသာထားဦး ပုလင်းကွဲတို့၊ သံချွန်ပါတဲ့ ပစ္စည်းအစရှိတဲ့ အမှိုက်မျိုး ကျတော့ လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို အန္တရာယ်ပါ ရှိစေလေသည်။

ဒါကြောင့် ဗဦးက လမ်းသွားရင်း အမြင်မတော်သည့် အမှိုက်၊ လူကိုအန္တရာယ်ဖြစ်စေသည့် အမှိုက်မျိုးဆိုရင် ကောက် သွားပြီး ကြိုရာအမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်တတ်တာ။ နီးစပ်ရာ ပုတ်ဝန်း ကျင်မှာ အမှိုက်ပုံးမရှိဘူးဆိုလျှင်တော့ ဗဦးက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲ ထည့်ကာ အမှိုက်ပုံးရှိသည့် နေရာအထိ သယ်သွားပြီးမှ ပစ်ခဲ့ရ တာမျိုးလည်း ရှိသေးသည်။

ဒီကနေ့တွေ့ရသည့် အမှိုက်ကတော့ အထူးဆန်းသား ခင်။ နို့ဆီခွက်ထိပ်က အပိုင်းပြားလေးကို အပေါက်ဖောက်ပြီး ကြိုးတပ်ထားတာ။ ကြိုးရဲ့ ထိပ်မှာ ပလတ်စတစ်ကို အဖွာဖွာဖြစ် အောင် ခွဲဖြတ်တန်ဆာဆင်ထားသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

နို့ဆီခွက်ဖုံးက လှီးဖြတ်ထားသည့် နေရာတွေဟာ ထက်မြဲပြီး အသွားတွေက လိမ်တွန့်နေသေးတာ။ မမြင်မစမ်းနဲ့ တက်နင်းလိုက်မိလိုက်တော့ ခြေဖဝါး ဟက်တက်ကွဲလို့ ချုပ်ရတာ က တစ်ဒဏ်ရာ၊ မေးခိုင်ကာကွယ်ဆေး ထိုးရတာက တစ်ဒဏ်ရာ ဖြစ်ကာ မိအေး နှစ်ခါနာသည်ဘဝကို ရောက်မည်။

အမှန်က ဗဦး ဒီနေ့ထွက်လာတာဟာ ဖေဖေနဲ့ မေမေ မသွားအားသည့် အလှူတစ်ခုကို ကိုယ်စားသွားပေးဖို့ပါ။ အလှူသွားရမည်ဆိုတော့ သိကြာတုံ့အတိုင်း စတစ်ဖ်ကော်လာနဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူ၊ တက်ထရက်(စ်)တိုက်ပုံအဖြူ၊ ဘန်ကောက်ပုဆိုး စိမ်းဝါရောင်နဲ့ ဗဦးတို့ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပနေတာလေ။

စဦးစားကြည့်ကြပါ။ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဝတ်ပြီး ကတ္တီပါဖိနပ် အသစ်စက်စက်၊ ရိုးလက်(စ်)နာရီ၊ စိန်လက်စွပ် စတဲ့ အဆင်တန်ဆာအပြည့်နဲ့၊ ဆံပင်ကို ဂျဲလ်တွေ ရွဲနေအောင် ဆွတ်ပြီး သားနားတောက်ပြောင်စွာ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက် က လမ်းပေါ်ကျနေသည့် အမှိုက်တွေကို တကုန်းကုန်း လိုလို

ကောက်နေတယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ရှိလိုက်မလဲလို့။

အဝတ်အစားကို အားနာလို့ ဒီနေ့တစ်လမ်းလုံးမှာ တွေ့လာသည် ပလတ်စတစ်အိတ်ခွံ၊ စက္ကူစုတ်၊ ကတ်ထူဘူး စတာတွေကို မကောက်ခဲ့ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ နို့ဆီခွက်အဖုံးကျတော့ မကောက်ပဲ မနေနိုင်တော့။ ဒါက အမှိုက်ရှုပ်ရုံသာမကပဲ လူတွေကိုပါ အန္တရာယ် ပြုနိုင်တာမျိုးမို့ မကောက်ပဲ မနေနိုင်တော့။

ခါးကို တစ်ဝက်လောက်ပဲ ကုန်းလိုက်မယ်ဆိုရင် မြေပြင်မှာ ပြားပြားဝပ်နေတဲ့ သံပြားကို ကောက်လို့ရမှာ မဟုတ်။ ဒီတော့ ခြေထောက်ကို နည်းနည်းကားကာ ခါးကိုမတရားကိုင်း၊ ခေါင်းကို မြေကြီးနားထိအောင်ငုံ့ ...

“အောင်မယ်လေး”

ခါးကို ရုတ်တရက် ကိုင်းချလိုက်သဖြင့် နောက်ပစ် ထွက်သွားသော တင်ပါးက တစ်စုံတစ်ရာကို ပစ်တိုက်လိုက်မိပြီ

မှန်းသိသည်အသိ၊ နားနဲ့ ခံစားလိုက်ရသော အလန့်တကြား
အာမေဇိုတ်သံတစ်ခုကို အကြား။ အဲဒီနှစ်ခုက တစ်ပြိုင်နက်တည်း
ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

တအားကြီး ကျွေးချထားသော ခါးကို ပြန်ဆန့်နိုင်ဖို့
အတွက် အတော်ကြိုးပမ်း အားထုတ်လိုက်ရပြီးသော် အဆန့်လွန်
သွားသော ကော့လန်လန်ပုံစံကြီးနဲ့ပဲ လူတစ်ယောက်နဲ့ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင် ဆုံမိလေသည်။

လူတစ်ယောက် ...။

သူ့တင်ပါးနဲ့ ပိတ်ပေါက်မိလိုက်သော လူတစ်
ယောက်။

ပိုပြီး တိတိကျကျ ပြောရလျှင် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်။

ထိုထက်ပိုပြီး အတိကျဆုံး ပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့
သိပ်ကိုနူးညံ့သိမ်မွေ့ ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်
ပင်။

ဗဦးက နို့ဆီခွက်ဖုံးကို ငဲ့ကောက်ဖို့အတွက်
ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ရုံမက ရုတ်တရက် ကုန်းလိုက်ပြန်သောအခါ
အရှိန်နှုန်းကို တွက်ချက်ပြီး ပုံမှန်လေး လိုက်လာခဲ့သော နောက်က
မိန်းကလေးက သူ့ကို ဝင်ဆောင်မိတာပင်။

မိန်းကလေးခမျာလည်း ရုတ်တရက် ကြုံတွေ့လိုက်ရ
သော အဖြစ်အပျက်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်
ဘဲ ဗဦးကို အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ပြူးကြည့်နေလေသည်။

“ဆောရီးဗျာ ... ကျွန်တော် တကယ် တောင်းပန်ပါ
တယ်”

“ဟိုဒင်းလေ ... သာသာက တောင်းပန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး
လား”

အဲ့သြစရာ။

သူမ နေရာမှာ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ
ဖြစ်ခဲ့မည် ဆိုလျှင်တော့ အခုလောက်ရှိ ဗဦးကို ဘယ်ဘက်ပါး
လား၊ ညာဘက်ပါးလား တစ်ဖက်ဘက်တော့ ပူနေလောက်ပြီ။

ဒီမိန်းကလေးကတော့ စိတ်ထားနဲ့ညွှဲကာ သဘောကောင်းလွန်းတာလား၊ အူကြောင်ကြောင် နိုင်ကာ ကိုယ်မှားလို့ မှားမှန်းမသိ၊ သူများမှားလို့ မှားမှန်းမသိတာလား။

“ကျွန်တော့်အပြစ်ပေါ့ ... ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်သွားတုန်း ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်မိတာ”

“ကျွန်မကလည်း ငေးပြီးလျှောက်လာမိတာပါ။ ကိုယ့်ရှေ့က လူတစ်ယောက်လုံး ရပ်သွားတာတောင် သတိမထားလိုက်မိဘူး”

ရှာမှရှားပါပဲဗျာ။

မိန်းကလေး အတော်များများ။ အဲ ... အားလုံးလိုလို ပါပဲလေ၊ ကိုယ့်ကို တစ်ယောက်ယောက်က စွပ်စွဲလာမည်ဆိုလျှင် ဖျတ်ခနဲ ငြင်းဆန်ခဲပက်ဖို့ပဲ ရှေ့ဆုံးက ထားတတ်ကြတာ။

မိန်းကလေးထဲမှာ ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်မ မှားပါတယ်လို့ ဝန်ခံသည့်သူ အတော်ရှားသည်။ အမှားကို ဝန်ခံရတာဟာ ရှက်စရာ၊ သိက္ခာကျစရာလို့ပဲ မိန်းကလေး အများစုက ထင်ထားသည်။

ဒီမိန်းကလေးကတော့ လူထူးလူဆန်းလို့ ပြောရမလား၊ သူရဲကောင်းလို့ပဲ ဟင်စားရမလား၊ ငတုံးငအလို့ပဲ ကဲ့ရဲ့ရမလား မသိနိုင်တော့။

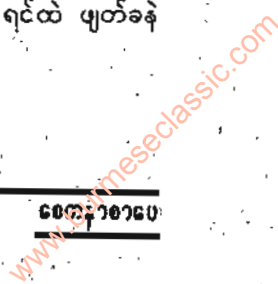
“ကျွန်တော်နဲ့ ပြိုင်မငြင်းတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်ရတာကတော့ အမှန်ပါပဲ”

ကောင်မလေးက ဗဦး လက်ထဲ ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သည့် နို့ဆီဘူးခွဲ ထိပ်ပိတ်ပြားနဲ့ ကြိုးတန်းလန်းကိုကြည့်ကာ ပြုံးစရာသည်။

သူမရဲ့အပြုံးက လူတစ်ယောက်ကို လှောင်ပြောင်သရော်ချင်သည့် အပြုံးမျိုးတော့ မဟုတ်။ ဓျက်ဝန်းလေးထဲမှာ ကြည်လင်တောက်ပသော ရယ်မြူးရိပ်တွေ တဖြည်းဖြည်း၊ တဖိတ်ဖိတ် လဲလာကာ ဖွဖွကလေး ပြုံးလိုက်သည့် အပြုံးမျိုး။

ထိုအပြုံးလေးကို ကြည့်ပြီး ဗဦး ရင်ထဲ ဖျတ်ခနဲ ဘန်ခါသွားသည်။

မိတ်ဆွေတို့ ခင်ဗျာ။

“အချစ်” တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ဖို့ အချိန်ဘယ်လောက်ယူရန် လိုအပ်ပါသလဲ။ အချိန်သတ်မှတ်ချက်ရော အတိအကျ ရှိပါသလား။

တကယ်လို့ အချစ်ရဲ့ စည်းမျဉ်းသတ်မှတ်ချက်တွေထဲမှာ အချိန်ဘယ်လောက်ယူပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အရာကမှ အချစ်စစ် ဖြစ်တယ်လို့ မပါရှိခဲ့ဘူးဆိုရင် ပြိုင်ပွဲတစ်ခု ကျင်းပဖို့ ဗဦးက အဆိုပြုချင်ပါတယ်။ ဘာပြိုင်ပွဲလဲဆိုတော့ အမြန်ဆုံး အချစ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နှုန်း ပြိုင်ပွဲပါ။ ဘာကြောင့် ပြိုင်စေချင်သလဲဆိုတော့ သူ ပထမဆုရမှာ သေချာနေလို့ပါပဲ။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဗဦး ချစ်မိသွားသည့် အချိန်ဟာ မှတ်တမ်းတင်ရလောက်အောင် မြန်ဆန်သလို ကောင်မလေးနဲ့ ဗဦးတို့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လည်တွေ့ဆုံချိန်ဟာလည်း လက်ဖျားခါရလောက်အောင်ပဲ မြန်ဆန်လေသည်။

မြန်မှာပေါ့ ...။ အမှိုက်ကို သင့်တော်ရာ အမှိုက်ပုံမှာ စွန့်ပစ်ပြီး သကာလ ဗဦးလည်း ရှက်ရှက်နဲ့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားလိုက်တာ ဦးတည်ရာဖြစ်သော အလှူအိမ်ကို ခဏနဲ့ ရောက်သွားပါလေရော။

အလှူအိမ်ရောက်တော့ အိမ်ရှင်တွေက ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုနေရာချ၊ လူကြီးတွေ ပါမလာဘူးလား မေးလို့ ဖြေရှင်း၊ လာချပေးသည့် ကြာဆံချက်ကို စ၊စားဖို့လည်း ပြင်လိုက်ရော တံခါးဝဆီက ရုတ်ရုတ်သဲသဲ လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့အတူ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဝင်လာပါလေရော။

ဝင်လာသည့် မိန်းကလေးဟာ ဘယ်သူဖြစ်မည်လို့ များထင်ပါသလဲ။ အဲ ... မိတ်ဆွေမှန်းတာ ကွက်တိမှန်ပါသည် ခင်ဗျာ။ ဝင်လာသူဟာ လမ်းမှာ ဗဦး ဆုံခဲ့ရသည့် မိန်းကလေး ပါပဲ။

အခုမှ သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။ သူမဟာလည်း ကိမိနီအဝါပွင့်နဲ့၊ အဝါနုရောင်ပိုးရင်ဖုံးနဲ့၊ ကျစ်ဆံမြီးလေးရဲ့အရင်း မှာ သစ်ခွပွင့်ဝါဝါလေး သုံးပွင့်နဲ့ ပွဲနေပွဲထိုင်သွားမဲ့ ပုံစံမျိုး ပြင် ဆင်ထားတာပဲ။

“လာ ... လာ ... သမီး၊ တခြားဝိုင်းတွေက လူကျပ်နေ တယ်၊ ဒီဘက်မှာပဲ ဝိုင်းလိုက်တော့”

တခြားဝိုင်းတွေက စားလက်စ တစ်ဝက်လောက်တို့၊ စားပြီးကာနီးတို့၊ အချို့ပွဲ စားနေတာတို့နဲ့မို့ အခုမှ အသစ်စ၊စား မည်သူ တစ်ယောက်အတွက် အဆင်မပြေ။

အခုမှစ၊စားကာစ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွဲထားပေး လိုက်တော့ အားနာစရာ မလိုတော့။

အိမ်ရှင်က ကောင်မလေးကို ဗဦး ထိုင်နေသော အခန်းထောင့်က စားပွဲဆီ ခေါ်လာလိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... ဒီမှာပဲ ဝိုင်းလိုက်တော့ သာသာရေ၊ မောင်ဗဦး ကလည်း အခုမှ ရောက်တာဆိုတော့ အဖော်ရတာပေါ့”

ကောင်မလေးက ငြင်းဆန်ခြင်း၊ ထောက်ခံခြင်း ဘာတစ်ခုမှ မပြုပဲ စားပွဲမှာသာ ဝင်ထိုင်သည်။

ဗဦးက ကိုယ့်ရဲ့ကံကြမ္မာကို တအံ့တဩ တောင်မှ ဖြစ်မိပါရဲ့။

အခုလေးတင် လမ်းမှာဆုံခဲ့ကြပြီး မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ခဲ့ရသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကိုယ်သွားမည်နေရာမှာ

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်လာဆုံရတာဟာ အံ့ဩဖို့ မကောင်းဘူးလား။

ဗဦးကတော့ ဒါဟာ သူတို့နှစ်ယောက် ဖူးစာရေစက် ပါလာလို့ပဲဟု ယူဆသည်။

အိမ်ရှင်က ကောင်မလေးကိုလည်း နေရာချပေးပြီး ရော (သူတို့ တော်တော်အလေးထားရပုံရသည့်) ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာတာမို့ ဗဦးကိုရော ကောင်မလေးကိုရော အရေးမလုပ်နိုင်အားတော့ပဲ အလောတကြီး ထွက်သွားရလေသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ကောင်မလေးရှေ့သို့ ကြာဆံ့ချက်ပန်းကန် လာချသည်။ သူစိမ်းယောက်ျားပျိုတစ်ယောက် ရှေ့မှာမို့ မနေတတ် မထိုင်တတ်၊ ခပ်တွန့်တွန့် ဖြစ်နေသော ကောင်မလေးက ခေါင်းလေးငုံကာ ကြာဆံ့ချက်ပန်းကန်ကိုပဲ အဖော်ပြုတော့မည့် ပုံနဲ့ တတောက်တောက် မွေနှောက်နေရှာသည်။

အဲ ... အဲဒီမှာ။

အမြင်မတော်တာဆို ဘယ်လိုမှ မနေတတ်သော ဦးရဲ့ မျက်စိထဲသို့ အမြင်စူးချင်စရာကောင်းအောင် ကွင်းကွင်း သွက်ကွက် ဝင်လာသော မြင်ကွင်းကား ...။

ကောင်မလေးရဲ့ ကျစ်ဆံမြီးအဖျားလေးဟာ စားပွဲခေါ် တင်နေကာ ငရုတ်သီးမှုန့် ပန်းကန်ထဲ ဝင်နေတာပင်။

သူ့နေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်ယောက် ဆိုရင် ဘာ့ ကောင်မလေးကို သတိပေးမှာလား မပေးဘူးလား မပြောဘတ်ပါ။

သူကတော့ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်။ သတိပေးကိုပေး နိုင်သည်။

ခက်နေတာက ကောင်မလေးကို ဒီအတိုင်းပြောပြ ခိုက်လျှင် သူမ့လန့်ဖျပ်ပြီး ဆွဲချလိုက်တာနဲ့ပဲ ငရုတ်သီးမှုန့် ပန်းကန်လည်း မှောက်မည်။

ဒီတော့ကား ...။

ဗဦးက လက်ကိုတဖြည်းဖြည်းရွေ့ကာ စားပွဲပေါ် တင်ထားသည့် ငရုတ်သီးမှုန့်ပန်းကန်ဆီရောက်၊ အဲဒီကမှ ပန်းကန်ထဲ ဝင်နေသည့် ကျစ်ဆံမြီးအဖျားကို အသာလေးဖယ်၊ ငရုတ်သီးမှုန့်ပန်းကန်ကိုရွှေ့။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ဟုတ်နေသော ဗဦး တစ်ယောက် တဖြည်းဖြည်း တရုရွ ရွေ့သွားနေသော လက်က ပန်းကန်နား ရောက်သွားသည်။

ပန်းကန်ထဲက ဆံပင်ကို လှမ်းဖယ်ဖို့ လက်တစ်ကမ်းပဲ လိုတော့သည့်အချိန်မှာ ...

ကောင်မလေးက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ယိမ်းလိုက်ပါသည်။ သူမရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ သူမနဲ့ အနည်းငယ်လှမ်းသောနေရာက နံနံပင်၊ ရောက်သီးခွက်ကို လှမ်းယူတာပင်။

ဖြစ်ချင်တော့ သူမရှေ့သို့ ငိုက်လိုက်သည့်အခါ ဆံပင်ခွေကလည်း အလိုအလျောက် ရွေ့လာကာ ငရုတ်သီးမှုန့်တွေကို ခွက်ထဲက ယက်ချလိုက်သလို ကျလာစေသည်။ ကျလာ

သည့် ငရုတ်သီးမှုန့်တွေဟာ ခွက်ဘေးနားကပ်လျက် ဖြန့်ချထားသော ဗဦးရဲ့ လက်ဖဝါးပေါ်သို့ အပြည့်အဝ။

“အား”

ထိတ်လန့်သွားသော ဗဦးရဲ့ အော်သံဟာ ခပ်အုပ်အုပ်ပင် ဖြစ်သော်ငြား အနီးအနား စားပွဲက လူတွေကိုတော့ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်လေသည်။

“ဟင် ... ရှင်က ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

လက်ထဲမှာ ငရုတ်သီးမှုန့်တွေ တစ်ခုပဲကြီးနဲ့ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသော ဗဦးကို ကြည့်ကာ ကောင်မလေးက ခပ်တိုးတိုး မေးရှာသည်။

ဗဦး ခမျာတော့ အဖြစ်အပျက်ကို ဘယ်ကစ ဖြေရှင်းရမလဲလို့ ဦးနှောက်ခြောက်ရတာက တစ်ကြောင်း၊ လက်ထဲက အမှုန့်တွေကို ဘာလုပ်ရမှန်း ရုတ်တရက် တွေးမရတာက တစ်ကြောင်း တို့ကြောင့် ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်။

“ငရုတ်သီးမှုန့် ခပ်မလို့လား”

www.burmeseclassic.com

“မဟုတ်ဘူး ... ခင်ဗျား ဆံပင် ငရုတ်သီးမှုန့်ခွက်ထဲ ဝင်နေလို့”

“ဘယ်မှာလဲ ... မဝင်ပါဘူး”

“စောစောတုန်းက ဝင်နေတယ်ဗျား အဲဒါ ဖယ်ပေးမလို့ လက်အလှမ်းမှာ ခင်ဗျားက ရှေ့ငုံ့လိုက်တော့ ခွက်ထဲက အမှုန့်တွေကို ယက်ချလိုက်သလို ဖြစ်ပြီး”

ဗဦးရဲ့ ရှင်းပြချက်က မရေမရာ ဖြစ်သော်လည်း မေဟသီာက သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။

ဇာစ်ဆက်တည်းပဲ အူကြောင်ကြောင် နိုင်လှသော သူ့ရဲ့အပြုအမူတွေအတွက် ရယ်ချင်စိတ်ကလေးလည်း ပေါက်သွားရသည်။

သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်ကို လှောင်ရယ်ဖို့ မကောင်းဘူးဟု ယူဆမိတာမို့ ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်လိုက်ရသော်လည်း ပြုံးမြဲမြဲ မျက်နှာပေးလေးက ကျန်ရစ်သည်။

ထိုမျက်နှာပေးဟာ ဗဦးရဲ့ ရင်ထဲက တစ်ဖဲ့တစ်ရှဲ့ ကျန်နေသေးသော လက်ကျန်နှလုံးသားလေးကို အပြုံးအပိုင် သိမ်းကျုံးဆွဲငင်ယူသွားလိုက်နိုင်လေသည်။

“မေဟင်္သာနဲ့ ဆိုရင်တော့ မင်းအိမ်က သဘောတူလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မေဟင်္သာက ဒီလောက် ချောလှပြီ၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တာကွာ၊ စိတ်သဘောထားလေးလည်း ကောင်းမှာသေချာတယ်၊ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ဒီတိဒီတိကြိုပညာအရည်အချင်းဆိုလည်း ...”

“မင်းကို မေဟင်္သာဘက်က ချို့ယွင်းချက်ရှိလို့ မင်းအိမ်က သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူးလို့များ ငါ ပြောမိသေးလား”

ပဟေဠိ ဖွက်သလို လုပ်နေသော ဉာဏ်ကျော်ကို ဗဦးက အတော်ပဲ အမြင်ကတ်နေမိပြီ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ဘာချို့ယွင်းချက်ရှိသလဲ ဆိုတာ အရင်ကြည့်တတ်သည့် လူကြီးတွေအတွက်ကတော့ မေဟင်္သာဟာ ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် ပြည့်စုံလှသည့် မိန်းကလေးပဲ။ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ဘယ်သူကများ ချွေးမ၊မတော်ချင်ဘူး ရှိရမလဲ။

သို့သော် ဉာဏ်ကျော်ရဲ့ စကားကိုလည်း အရူးစကားပဲ လေလို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားလို့မရ။

ဉာဏ်ကျော်တို့ မိသားစုက ဗဦးတို့ မိသားစုနဲ့ရော၊ မေဟင်္သာတို့ မိသားစုနဲ့ပါ ရင်းနှီးနေတာ။ ရင်းနှီးလှတာမှ တစ်ဖက် နဲ့တစ်ဖက် ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေ ဖော်ပြောနိုင်လောက်အောင် ရင်းနှီးတာ။

ဒီတော့ သူ မသိမမိလိုက်သည့် လူကြီးတွေရဲ့ အကြောင်းတွေကို သူ့မိဘတွေမျိုးတွေကတစ်ဆင့် ဉာဏ်ကျော်က သိနေနိုင်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဒီကောင် ဒီလောက် မင်္ဂလာယူနေပုံထောက်လျှင် သိထားတာ တစ်ခုခုရှိပြီ။

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ ငါ ပြောပြရမှာလား။”

“ပြောပြမှ သိမှာပေါ့”

“မင်းမိဘတွေ ... အဲ ... ပိုတိတိကျကျ ပြောရရင် မင်း ဘိုးဘွားတွေ လက်ထက်တုန်းက မင်းတို့အိမ်နဲ့ မေဟင်္သာ တို့အိမ်က စီးပွားပြိုင်ဘက်တွေတဲ့ကွ၊ ဘယ်လောက်တောင် ပြိုင်တာလဲဆိုရင် သူ့ထက်ကိုယ် သာအောင်ပြိုင်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြုတ်တိုက်တဲ့ အဆင့်အထိပဲတဲ့”

“ငါတော့ ငါ့အိမ်က အလှူတွေမှာ ဆန်ပြုတ်တိုက်ဖူးတယ် လို့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

“ဟေ့ကောင် ... ဘာဆိုလို့လဲ”

“မသိဘူးလေ၊ မင်းပဲ အပြုတ်တိုက်တယ်ဆို”

“တောက် ... အပြုတ်တိုက်တယ်ဆိုတာ ဒီလောကထဲက လွင့်သွားအောင် တိုက်ထုတ်တာကို ပြောတာကွ”

“ဟီး ... ဟီး”

ဗဦးက သွားဖြိုကာ တဟီးဟီး ရယ်မောနေသည်။ ဉာဏ်ကျော်ကို ဒီလောက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးရတာကိုပဲ သူက ကျေနပ်လှပြီ။

“ငါ စကားပြောရင် လေးလေးစားစား နားထောင်ကွာ၊ မင်း သိချင်လို့လည်း ပြောပြရသေးတယ်၊ နားမထောင် ချင်ဘူးဆိုလည်း မပြောရဲပဲ”

ဉာဏ်ကျော် စိတ်ကောက်သွားပြီ ဆိုတော့ ဗဦးက ပြန်လျှော့ရသည်။

“အေးပါကွာ ... ငါ နားထောင်မှာပါ ... ပြော ... ပြော”

“အေး ... မင်းဘိုးဘေးတွေ လက်ချက်နဲ့ မေဟင်္သာတို့မှာ စီးပွားပျက်မလိုတောင် ဖြစ်သွားရတာတဲ့၊ အဲဒါနဲ့ မေဟင်္သာ တို့ကလည်း အတင်းပြန်ကြိုးစား၊ နေရာလည်း ပြန်ရလာ ရော ပြန်ချတာပေါ့၊ အဲဒီမှာ မင်းဘိုးဘေးတွေ မြောင်းလဲ ရောက်သွားပြန်ရော”

www.burmeseclassic.com

“သူတို့လုပ်ပုံတွေကလည်းကွာ၊ ကမ္ဘာစစ် ကျနေတာပဲ”
 “ကမ္ဘာစစ်ထက်တောင် ဆိုးသေးတယ် ဗဦး၊ တိုက်ပွဲက
 သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန်ပဲ၊ နောက်ဆုံး တစ်ယောက်ကို
 တစ်ယောက် တိုက်နိုင်တဲ့အင်အား မရှိတော့မှ ရပ်သွားတာ၊
 မင်းမိဘ သူ့မိဘ လက်ထက်ကျတော့လည်း ငယ်ငယ်တည်း
 က ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့တဲ့ အငြိုးတွေနဲ့ မကြည်လင်ကြပြန်
 ဘူး၊ အပြတ်တိုက်တဲ့အဆင့် မဟုတ်ဘဲ အပြိုင်ကြိုတဲ့အဖြစ်
 ပေါ့၊ သူ အာဝတ်နိုင်သလို၊ ငါ ဘာကားစီးနိုင်သလဲ။ သူ
 ပညာအရည်အချင်း ဘယ်လောက်မြင့်သလဲ၊ ငါ့မိန်းမဘယ်
 လောက်လှသလဲ ... အစုံပေါ့”

“ဟား ဟား ဟား”

ဗဦးက တဟားဟား ထ၊ရယ်မိတော့သည်။

ဉာဏ်ကျော်ကပဲ ပိုပြီးပြောတာလား။ သူတို့မိဘတွေ
 ကပဲ တကယ့်ကို စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်၊ ရှာရှာဖွေဖွေကိစ္စတွေ
 အထိ လိုက်ပြိုင်နေကြတာလား မသိနိုင်ပေမဲ့ အဖြစ်အပျက်က
 ရယ်တော့ ရယ်ရသည်ပင်။

“ရယ်နေ ... ရယ်နေ ... မင်းမှာ ရယ်ဖို့အချိန်ဆိုလို့အခု
 အချိန်လေးပဲ ရှိတော့တာ၊ ရှေ့ဆက် ကောင်မလေးနဲ့အဆင်
 ပြေသွားရင် ငိုစရာတွေပဲ ကျန်ခဲ့လိမ့်မယ်”

ဉာဏ်ကျော် ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ နိမိတ်ဖတ်တာလောက်
 တော့ ဗဦးတို့က ဘယ်ဂရုစိုက်လိမ့်မလဲ။

သိတယ် မဟုတ်လား။ အချစ်က အရာရာကိုကျော်
 လွှားနိုင်တဲ့ ခွန်အားလေ။

ဉာဏ်ကျော်ရဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှုတွေကြောင့် မေဟင်္သာ
နဲ့ ချစ်သူဖြစ်ဖို့အရေးမှာ အခက်အခဲ အနှောင့်အယှက်တွေနဲ့
ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ ဗဦးက ထင်ထားခဲ့တာ။

မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ လွယ်တာမှ သိပ်ကိုလွယ်။
လွယ်လွန်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မယုံနိုင်လောက်အောင်
ပါပဲ။

မေဟင်္သာဟာ သိပ်ကိုချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အပြင် အင်မတန် အလိုက်သိတဲ့ ချစ်သူကောင်း
တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သေးတဲ့အကြောင်း ဗဦးက တွေ့ရသည်။

ဗဦးတို့ ကံကောင်းလိုက်ပုံများ ပြောတောင်မမြော
ခင်တော့ပါဘူး။ ပြောလိုက်ရင် ယောက်ျားလေး အတော်များများ
တို့ယုံလက်ရှိရည်းစားကို ပစ်ပြီး မေဟင်္သာနား ဝိုင်းလာကြမှာစိုး
လို့။

နှစ်ယောက်သား ချိန်းတွေ့ကြပြီ ဆိုပါစို့။

မေဟင်္သာဟာ ချိန်းထားတဲ့ အချိန်ထက် စောချင်
သာ စောရောက်မည်။ ဘယ်တော့မှ နောက်ကျသည် မရှိ။
ဘခြားမိန်းကလေးတွေလို ချိန်းထားသည့် အချိန်ထက် နည်းနည်း
နောက်ကျပေးမှ၊ အချိန်အတိအကျ ရောက်သွားရင် သိက္ခာကျ
ဘယ်ဆိုသည့် အယူအဆလည်း ရှိဟန်မတူ။

နောက်တစ်ခု မေဟင်္သာရဲ့ ချစ်ဖို့ကောင်းသည့်
အခုအကျင့်လေးတစ်ခုက ချိန်းထားသည့် နေရာကို ယိုးဒယား
လတ်စတစ်ခြင်းတောင်းကြီး ဆွဲဆွဲပြီး ရောက်ချလာတတ်တာ
ပါပဲ။

ခြင်းတောင်းထဲမှာ လက်ဖက်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ် တစ်ခု
မဟုတ် တစ်ခုပါမည်။ ရွှေငှက်ပျောသီး၊ ပန်းသီး၊ စပျစ်သီး
စသည့် အသီးတစ်ခုခု ပါမည်။ ပေါင်မုန့် ကြက်ဥကြော်၊ ဆင်း
ဒဝစ်ချ်၊ ဆိတ်သားပတ်ဖ်လို သွားရေစာမုန့်တစ်ခုပါမည်။ ချိုချဉ်
သကြားလုံး အစုံပါမည်။ ဘာလီ၊ ဆီး(ဇီး)၊ သံဘူးဖျော်ရည်
တစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ် စပါကလင်း၊ ကရင်မိဆော်ဒါ၊ အောရင့်ချ်
ဖျော်ရည်ပုလင်း၊ ရေခဲဘူး အဲဒါမျိုး ပါချင်ပါမည်။ ဓာတ်ဘူးနဲ့
ဖျော်ထည့်လာသော ကော်ဖီ၊ အိုဗာတင်း၊ ဟောလစ် စသည့် အပူ
တစ်ခုခု ပါချင်ပါမည်။

အဲဒီ စားစရာ သောက်စရာ အပြည့်အစုံနဲ့ လက်သုတ်
ဖဝါ၊ ရေခွက်၊ ပန်းကန်၊ ဇွန်း၊ အောက်ခံအခင်း အပါအဝင်
ပစ္စည်းအစုံအလင်ကို ပျော်ပွဲစားသဖွယ် သယ်ဆောင်လာတတ်
သေးသည်။

နောက်ပြီး ဗဦးစကားကိုလည်း နားထောင်လိုက်
တာ မပြောပါနဲ့တော့။

မေဟင်္သာကို အဝါရောင်လေးနဲ့ လိုက်တယ်လို့
တစ်ခါလေး ပြောမိတာနဲ့ နောက်နောင် သူမ အသစ်ဝယ်သမျှ
အဝတ်အစားတွေဟာ အဝါရောင်နဲ့ မလွတ်ကင်းတော့။

ပျော့ပျော့အိအိ၊ ကိုယ်နဲ့ကပ်နေသည့် အဝတ်အစား
မျိုး မဝတ်စမ်းပါနဲ့လို့ တစ်ခါလောက် တားမိတာနဲ့ နောက်နောင်
သူမကိုယ်ပေါ်မှာ အဲဒီအဝတ်အစားမျိုး မတွေးရတော့။

မေဟင်္သာရဲ့ အရပ်ကလေးက မဆိုစလောက် နိမ့်
တာမို့ အရပ်မြင့်သည့် ဗဦးနဲ့ တွဲသွားလျှင် အဆင်မပြေလှတာမို့
ဒေါက်ဖီနပ်စီးပါလားလို့ အကြံပေးမိတာနဲ့ မေဟင်္သာရဲ့ ခြေထောက်
မှာ ပုံမှန်နေရာယူတတ်မြဲ ညှပ်ဖီနပ်ပါ၊ ရောင်စုံလေးတွေ အငြိမ်း
အေးရကုန်ကာ ဒေါက်ဖီနပ်မြင့်မြင့်တွေကို မနိုင်တနိုင်နဲ့ တလိမ့်
ထိခိုက် စီးရရှာသည်။

ဥဏ်ကျော် အပါအဝင် ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ
အဆင်းအသင်း မလုပ်ရဘူး ဆိုတော့လည်း သူမခမျာ မိတ်အပျက်
ခံတာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အဆက်အသွယ် ဖြတ်ခံရသည်။

၃၈

ခင်ဦးခင်ခင် (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ကဲ ... ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းသော ချစ်သူမျိုး
ဘယ်သူ့ထံမှာ ရှိကြသလဲ။ ရှိများရှိခဲ့ရင် ခေါ်လာလိုက်စမ်းပါ။
ကျွန်တော့်ချစ်သူနဲ့ ပြိုင်ခိုင်းလိုက်ချင်လို့။

စပ်ဖြီးဖြီး ဖြစ်နေသော ဉာဏ်ကျောင့် မျက်နှာကြီး
ဟာ ဆွဲထိုးပစ်ချင်စရာ ကောင်းလွန်းလှသည်ဟု ဗဦးကတော့
ထင်သည်။

မထင်စရာ ရှိပါ့မလား။ သူများတကာ တကယ့်
ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ သင်းက ဝမ်းသာအားရ
လာဖြစ်နေတာလေ။

“ဟီး ... ဟီး ... ဒါကြောင့် ငါပြောသားပဲကွ၊ မင်း အရင်
က ရယ်ခဲ့သမျှ နောက်ကျ ငိုရမယ်လို့”

“သူများတွေ တကယ်ဒုက္ခရောက်နေတာကိုများကွာ၊ မင်းမို့ လို့ ရယ်ရက်တယ်”

“ဟား ... ဟား ... ငါမှ မင်းတို့ ဒုက္ခရောက်တာကို မသနားဘဲကွ”

ကြည့်ကြပါ။ ဉာဏ်ကျော်တို့ ဘယ်လောက်ပွင့်လင်း ဖြောင့်ကျလိုက်သလဲ ဆိုတာ။

သူများဒုက္ခရောက်တာကို စိတ်ထဲကကျိတ်ပြီး ဝမ်း သာအားရ ဖြစ်တာတော့ ဖြစ်ပေါ့။ ဒါကတော့ လူတစ်ယောက် ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးပဲမို့ တားဆီးလို့မှ မရတာ။

ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်သား စိတ်အားငယ်အောင်တော့ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ကြီး ဝမ်းသာမပြသင့်ပါဘူး။

အခုလို အချိန်မျိုးဆိုတာ လူတစ်ယောက်အတွက် ခိုကိုးရာအမဲ့ဆုံး၊ ဆောက်တည်ရာ မရဆုံးအချိန်။ ကိုယ့်ခြေဖဝါး အောက်က မြေကြီးက တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာပြီး ကိုယ့်ဦး ခေါင်းထက်က ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကတော့ တဖြည်းဖြည်းနိမ့်

ဆင်းလာကာ မကြာခင်မှာ ကောင်းကင်နဲ့ မြေပြင်ကြားထဲ ကိုယ့် ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ပိညှပ်ပြားချပ်သွားတော့မယ်လို့ ထိတ်လန့်စိုးရွံ့ နေရချိန်။

ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ အားပေးဖို့ အဖော်လိုသည်။ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ၊ ယုံသော်ရှိ မယုံသော်ရှိ၊ “ပြေလည် သွားမှာပါ။ မကြာခင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်” စသည့် နှစ်သိမ့်စကားမျိုးကို ကြားချင်ကြတာပဲ။

အနည်းဆုံး နှစ်သိမ့်စကား မဟုတ်တောင် “မင်းတို့ အဖြစ်က သနားစရာပါလားကွာ။

ငါ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ” စသည်ဖြင့် ဇလိုက် ဇလျှော ပြောတာမျိုးကမှ တော်သေး။

အခုတော့ ဟုတ်ပါရိုးလား။ သင်းက ရေနစ်သူဝါး ကူလို့ ထိုးနေတာ။

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆိုတာ မင်းကို ငါ အစက တည်းက ပြောတယ်နော်၊ ဘာမှ မလွန်မကျခင်ကတည်း

က မင်း မေဟင်္သာကို ရည်းစားစကား ပြောမယ်ဆိုတုန်း
ကလည်း ငါတားသာ မတားတာ၊ မဖြစ်သင့်တဲ့အကြောင်း
သဘောပေါက်အောင်တော့ ပြောပြခဲ့သေးတယ် မဟုတ်
လား၊ မင်းဘာသာ သိရဲ့နဲ့ ဇွတ်မိုက်တာလေ”

“မချစ်ဘဲ မနေနိုင်တာကိုတော့ မိုက်တယ်လို့ ပြောဖို့မသင့်
ပါဘူးကွာ”

“ဒါဖြင့် အခု ငါ့ရယ်တာကိုလည်း ရက်စက်လှချည်ရဲ့လို့
ပြောဖို့မသင့်ဘူး ... ဟား ... ဟား”

ရယ် ... ရယ်။ သေအောင်ရယ်ထား။ မင်း အချစ်
ရေးကိုစွဲ အဆင်မပြေတဲ့အခါကျတော့ ငါ အတိုးနဲ့ နှစ်ဆပေါင်းပြီး
ရယ်ပစ်လိုက်ဦးမယ်။

မဆီမဆိုင် ဉာဏ်ကျော်ကို ဒေါသထွက်နေရသော်
လည်း ရင်တွင်းအပူကဖြင့် မခံချိမခံသာ။

ဉာဏ်ကျော် ကြိုတင်ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့သလိုပါပဲ။
ဗဦးနဲ့ မေဟင်္သာကိစ္စကို လူကြီးတွေ သိသွားတော့ ပြင်းထန်ပေါက်

ကွဲသည့် အခြေတစ်ခု နှစ်ဖက်စလုံးဆီက ညီတူမျှတူ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင်ပါ ... တဲ့။

ယိမ်းတိုက်ထားသလား ထင်မှတ်ရအောင်ဖို ဗဦးရဲ့
မိဘတွေနဲ့ မေဟင်္သာရဲ့ မိဘတွေဟာ ကိုယ့်သားသမီးကိုလည်း
ပွက်လောရိုက်အောင်ဆူ။ တစ်ဖက်မိဘတွေဆီလည်း ဖုန်းဆက်
ကာ ကိုယ့်လူကိုယ် ထိန်းဖို့ပြော။ သားသမီးတွေရဲ့ အသွားအလာ
ကိုလည်း ချက်ချင်းထိန်းချုပ်။ ဆင်တူတုံ့ပြန်မှုတွေ ပြုတော့တာ။

အားငယ်စရာ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းသည့်
အဖြစ်ကတော့ မေဟင်္သာထံက ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရတော့ဘဲ
ပြတ်တောက်သွားခြင်းပင်တည်း။

ကိုယ့်သားသမီးကိုယ် ခြေချုပ်နဲ့ ထိန်းသိမ်းလိုက်
တာချင်း အတူတူမှာ ဗဦးက ယောက်ျားလေးဖြစ်တော့ လုံးဝကြီး
ထိန်းချုပ်ပိတ်ပင်လို့ မရ။ ဘာလုပ်သလဲဆိုတာ အဝေးကမျက်နှာ
ဒေါက်ထောက်ကြည့်ရုံလောက်သာ တတ်နိုင်သည်။

မေဟင်္သာရဲ့မိဘတွေကျတော့ ပိုပြီးလုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိ
သည်။ သမီးလုပ်သူကို အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် မထွက်ရအမိန့် ချမှတ်
လိုက်ကာ ဆွေမျိုးထဲက သြဇာရှိသော ကြီးတော်အပျိုကြီးတစ်
ယောက်ကို ခေါ်လျက် အနားမှာ အစောင့်ချထားလိုက်သည်တဲ့။

ဒီသတင်းတွေတောင် မေဟင်္သာရဲ့အိမ်ကို အရောက်
အပေါက်ရှိသော ဉာဏ်ကျော် ပြောပြလို့ သိရတာဖြစ်ပြီး ကိုယ်
တိုင်း အဆက်အသွယ်ရဖို့ ဆိုတာကား ဝေးစွ။

“ငါတို့ကို ဆက်သွယ်နိုင်မဲ့ နည်းလမ်းလေးများ စာစ်ခုခု
လောက် ရှာမပေးနိုင်ဘူးလားကွာ”

“ဝေးစွခြောက်ပါး အေးမြယောက်ျားပဲ၊ ငါက ဘယ်လိုလုပ်
မားခုတ်ရာ လက်ဝင်လျှိုရမှာလဲ”

“မင်းနဲ့ငါ သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးတွေလေ”

“အရင်းကတော့ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အခုကိစ္စမျိုးက
ကူညီလို့မှ မကောင်းတာ၊ ငါကလည်း သူတို့အိမ်ကို
အဝင်အထွက်ရှိတယ် ဆိုပေမဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း လျှို့ဝှက်

ဆက်သွယ်လို့ ရလောက်အောင်တော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊
ရတယ်ပဲထား၊ မင်းတို့ကိစ္စမှာ ငါ ဝင်ကူညီနေတာသိသွား
ရင် မေဟင်္သာတို့ မိသားစုအပေါ် ငါ့မိဘတွေ မျက်နှာပျက်
ရမှာပေါ့”

လူကြီးတွေကို ထည့်တွေးလိုက်တော့လည်း ဟုတ်နေ
ပေသား။

ကိုယ့်အကျိုးအတွက် သူစိမ်းမိသားစု တစ်ခုကို
သိခိုက်နှစ်နာစေရမည် ဆိုတာကျတော့လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး
လေ။

နောက်ဆုံးတော့ မေဟင်္သာနဲ့ တွေ့ခွင့်ရဖို့အရေး
ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီးတော့ပဲ လုပ်ရဖို့ ဖြစ်လာတော့တာပေါ့။

မေဟင်္သာတို့ အိမ်ဟာ ရှေ့မှာ ခပ်နိမ့်နိမ့်ဖြစ်ပြီး အနောက်ကျမှ မဟားဒယား မြင့်ဆောက်ထားသော တိုက်အိမ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

အဆိုရှိတာကတော့ မေဟင်္သာရဲ့ ဖခင်ဟာ မေဟင်္သာနဲ့ မေကြီးကြာ ဆိုတဲ့ သမီးချောလေး နှစ်ယောက်ကို မွေးပြီးတဲ့နောက် သူတို့ရဲ့ တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးကို ရှေ့မှာသာ နဂိုပုံစံ ချန်ထားလျက် နောက်ဘက်ကို စုစုပေါင်း သုံးထပ်စာလောက်ဖြစ်အောင် မြင့်ဆောက်လိုက်တယ်ဆိုပဲ။

ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ရှင်းပါသည်။ သူ့မှာ သမီးချောလေးနှစ်ယောက်တောင် ရှိနေသည်ဆိုတော့ မသမာသူတွေ အလွယ်တကူ ချဉ်းကပ်လို့ မရအောင် တစ်ပင်တိုင်မြဲနန်းဆောက်ပြီး ဘုံမြင့်စံစေလိုက်တာပဲပေါ့။

မေဟင်္သာတို့ အဖေကြီး ဦးပညာ (ရွှေခေါ်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ တကယ်ကိုပဲ မေဟင်္သာရဲ့ အဖေနာမည်ဟာ ဘုန်းကြီးဘွဲ့ နာမည်လိုလို၊ ရှေးခေတ်စာဆိုကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်လိုလိုနဲ့ ဦးပညာပဲ ဖြစ်လေသည်)ရဲ့ လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က သင်္ဂေါက်ခဲ့သော စိတ်ကူးဟာ ဒီနေရာမှာတော့ အသုံးတည့်လှသည် ဆိုရမည်။

မေဟင်္သာကို သွားရောက်ချောင်းမြောင်းသည့် ဗညားသုံးထပ်အမြင့်ရှိပြီး အနောက်ဘက်မှာ ပြတင်းပေါက်ခပ်သေးသေး၊ ခပ်မြင့်မြင့် တစ်ခုသာရှိသော အဆောင်ကြီးထဲကို ဘယ်လိုမှ လှမ်းမမြင်နိုင်ရှာချေ။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်။ သုံးရက်တိတိ သွားမျှော်
ပြီးသကာလ ထိုပြတင်းပေါက် မြင့်မြင့်ကြီးကနေတော့ မေဟင်္သာ
ဟာ ဘယ်လိုမှ ကိုယ်ထင်ပြုလာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဗဦးက
သေချာသွားရသည်။

ကဲ ... ဒီတော့ ပုံစံကိုပြောင်း။ မြေကြီးပေါ်က
မျှော်ရုံမျှော်မနေပဲ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရောက်အောင် ဘယ်လိုသွား
မလဲ။ အကြံထုတ်စမ်း။

မေဟင်္သာတို့ရဲ့ တိုက်နံရံမှာ အလှူချထားသော
ပန်းနွယ်ပင်တွေတော့ ရှိသည်။

သို့သော် သေးသွယ်သော ပန်းနွယ်ပင်တွေဟာ
ဗဦးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို သယ်ဆောင်နိုင်လောက်အောင်တော့ ခိုင်ခန့်
ပုံမရပါ။

ဒါဖြင့် လှေကားထောင်တက်မလား။
အခက်အခဲက နှစ်ခုရှိသည်။

“မိုးထိအောင် လှေကားထောင်” ဆိုသည့် စကားရှိ
ဆဲမဲ့ မိုးအထိမပြောနဲ့ သုံးထပ်စာမြင့်မားသော မေဟင်္သာတို့တိုက်
ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်အထိအောင် မြင့်မားသော လှေကားကို ဗဦး
က ရှာမတွေ့နိုင်ခြင်း။

ဒုတိယ အခက်အခဲကတော့ ဤမျှ ရှည်လျားသော
လှေကားကို ရှာတွေ့သည့်တိုင် အိမ်နားအထိ လူမမြင် သူမမြင်
ရအောင် သယ်ဆောင်သွားနိုင်ဖို့ မလွယ်ခြင်း။

လှေကားထောင်ဖို့ကိစ္စကိုတော့ စွန့်လွှတ်မှ ဖြစ်တော့
မည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကံကောင်းထောက်မစွာ လမ်းကြောင်း
ဘစ်ခုကို ဗဦးက ရှာဖွေတွေ့ရှိလိုက်သည်။

ခြံနောက်ဘက်က သရက်ပင်ကြီး။

လူတစ်ဖက်ခန့် ရှိသော ရင်ကွဲသရက်ပင်ကြီးရဲ့
အိမ်နားတစ်ခုဟာ အိမ်ကြီးဘက်ဆီသို့ ထိုးထွက်နေသည်။

အကိုင်းက ပြတင်းပေါက်နား ရောက်လောက်အောင်
မမြင့်သော်လည်း အနီးဆုံး အထိတော့ ရောက်နိုင်သည်။

အမြော်အမြင် ကြီးလှသော ဦးပညာဟာ သူ့သမီး
တွေ အခန်းနားအထိ ထိုးထွက်နေသော သရက်ကိုင်းကြီးကိုက
တော့ ဘာကြောင့်များ မခုတ်ခဲ့ပါသလဲ။

ထိုမေးခွန်းက သရက်ပင်ပေါ်ရောက်ပြီး သရက်ကိုင်း
အဖျားနား ရောက်မှပဲ အဖြေပေါ်တော့သည်။

လားလား။ သရက်ကိုင်းက အလုံးသာတုတ်တာ
အဆွေးကြီးကိုး။

အောက်ကကြည့်ရင် သိပ်မသိသာသော်လည်း အနီး
ကပ်ကြည့်တော့ အတွင်းလှိုက်စားကာ ခပ်ပွပွဖြစ်နေတာကြီးက
သိသိသာသာ။

အကိုင်းခွဆုံမှာထိုင်ရင်း ဗဦး အတော်ပဲ အကျပ်ရိုက်
သွားသည်။

ရှေ့ဆက်တိုးလို့ကတော့ မဖြစ်တော့ပြီ။

အခုတောင် ဗဦးရဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်နဲ့ လှုပ်ရှားမှု
တွေကြောင့် သစ်ကိုင်းအဖျားနားလေးတွေက တဖြောက်ဖြောက်
ကျိုးကျနေတာ။

ရှေ့တိုးလို့ မရလျှင် နောက်ဆုတ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာမို့
ဗဦးက စိတ်လျှော့ကာ ပြန်ဆင်းမည်အပြု၊ နောက်ဆုတ်လို့လည်း
မဖြစ်သော အခြေအနေက ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။

ခွေးတစ်ကောင်နဲ့ လူတစ်ယောက်။

အဲ ... တိတိကျကျ ပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့ ဗဦး
တစ်ကိုယ်စာလောက်ရှိမည့် ကိုလံဘတ် ဆိုသော အယ်လ်ဇေးရှင်း
ခွေးကြီးနဲ့ မေဟင်္သာတို့ ဖေဖေ ဦးပညာ။

သူတို့ရဲ့ ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်းဟာ ဗဦးရှိရာ
ဘက်တည့်တည့်။

ဘယ်လောက်တောင်များ တည့်သလဲဆိုလျှင် ဗဦး
ခွဲထိုင်နေသော သရက်ကိုင်းအောက် တည့်တည့်မှာမှ လာပြီးရပ်
နေလိုက်သေးသည်။

သိများ သိနေလို့ တမင်တကာ လာစောင့်သလား
မှတ်ရသမျှ။ ယောက္ခမလောင်းကြီးဟာ အပင်အောက်တည့်တည့်
မှာမှ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ကာ ဈာန်သမာပတ် ဝင်စားနေလိုက်
သေးသည်။

ဗဦးမှာ အသက်ပင် ရဲရဲမရှူဝံ့။ အရေးထဲ သရက်
ပင်ပေါက် ခါချဉ်ကောင်တွေက ကိုယ်ပေါ်တရွရွတက်ကာ ကိုက်
ခဲလာကြတာမို့ ယားလည်းယား၊ နာလည်းနာ။ သို့သော်လည်း
မကုတ်ရဲ။ မလှုပ်ရဲ။

သို့သော် ...။

အကုသိုလ်က ဆိုတာ တစ်ခုတည်း မလာ။ အဖော်
နဲ့ လာတတ်သည်။ ... တဲ့။

ဗဦးတို့ ကံဆိုးလိုက်ပုံက စောစောက ဟိုစမ်းဒီစမ်း
လျှောက်စမ်းထားလို့ ကျိုးလုတ်ကာ ဖြစ်နေသော သရက်ကိုင်း
တစ်ကိုင်းဟာ ကျိုးကျိုးရွတ်ရွတ် သံစုံမြည်ကာ မြေပြင်ပေါ် သက်
ဆင်းရွေ့လျော့ဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီ။

သစ်ကိုင်းရဲ့ ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်းတည့်တည့်ကို
ကြည့်လိုက်တော့ လား ... လား ...။ ဦးပညာကြီးရဲ့ ထိပ်ကွက်
ပြောင်နေသော ဦးခေါင်းကြီး။

ဒီမှာတင် ဗဦး အတွက် အလျင်အမြန် ဆုံးဖြတ်ချက်
ခုစရာ တစ်ခုပေါ်လာသည်။

ဦးပညာရဲ့ ခေါင်းပေါ် သရက်ကိုင်း ကျိုးကျတော့
ဘာကို သတိပေးသင့်၊ မပေးသင့်။

သတိပေးလိုက်လျှင် မေဟင်္သာကို ချောင်းဖို့အတွက်
ဦး သရက်ပင်ပေါ် ရောက်နေပြီဆိုတာ ဦးပညာကြီး သိသွားမည်။
သိသွားလို့ လက်လွတ်ထွက်ပြေးနိုင်သည်ပဲထား။ အိမ်ပေါ်သို့
ဦးကပ်စရာ တစ်ခုတည်းသော လမ်းကြောင်းလည်း ပိတ်ဆို့သွား
သည်။

သတိမပေးပဲ နေရာအောင်ကလည်း အမြင်မတော်တာ
လက်ပိုက်ကြည့်မနေတတ်သော စီစေတီ ...။

ဟိုက် ...။ တွေးရင်းတန်းလန်း ကျပြီ။

ထိုအခါမှာတော့ အကျိုးအပြစ်တွေကို ဆင်ခြင်ချိန်
ထိုးနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ မူလဗီဇဓိတ်ရဲ့ တွန်းကန်လှုံ့ဆော်ရာ
အတိုင်း ဗဦးက ...

“အန်ကယ် ... အန်ကယ် ... ခေါင်းပေါ် သရက်ကိုင်းကျ...
ကျ”

ဗဦးရဲ့ အော်သံ၊ သရက်ကိုင်းရဲ့ တဂျွတ်ဂျွတ်
အသံတွေကြောင့် ဦးပညာက အချိန်မီကလေး ရှောင်လိုက်နိုင်ပါ
သည်။

သို့သော် ဗဦး အတွက်သော်ကား ...။

ပထမအကြိမ် ကျဆုံးမှုသည် ဗဦးကို အတော်ပဲ
အထိနာစေလေသည်။

ဦးပညာကြီး မိသွားကာ ပြဿနာ မနည်းဖြေရှင်း
နိုင်ရခြင်း၊ သရက်ပင်ကြီးကို ခုတ်ပစ်လိုက်တာမို့ အိမ်နားကပ်ဖို့
အခန်းပိတ်သွားခြင်း၊ အစောင့်အနေ ပိုမိုထူပြောကျဉ်းကျပ်လာခြင်း
သည်တို့ဟာ မလိုလားအပ်သော နောက်ဆက်တွဲ ဆိုးကျိုးများ
ဖြစ်ကြလေသည်။

ဒုတိယအကြိမ်မှာတော့ ဗဦးက အတော်သတိထား
သည်။ အိမ်ပတ်ပတ်လည်ကို ခပ်ခွာခွာကပ် လှည့်ပတ်စောင့်ကြည့်
သည်။

ဒီမှာတင် ဗဦးက တစ်ခုသွားတွေ့လေသည်။
အိမ်ထဲဝင်ဖို့ လမ်းကြောင်းတော့ မဟုတ်။ မေဟာသာ
တို့အိမ်ဆားမှာ မြောင်းတစ်ခုက ပိတ်ဆို့ကာ ရေဝပ်နေပြီး ခြင်
တွေ ယင်တွေ ပေါက်ဖွားနေတာကိုပင်။

ပြဿနာပဲ။

ဒီခြင်ကောင်တွေ ပေါက်ဖွားလာကြလျှင် သာသာ
ရဲ့ပါးပြင်နုနုလေး၊ လက်မောင်းဖွေးဖွေးလေး၊ ပခုံးပြည့်ပြည့်လုံးလုံး
လေးတွေကို ကိုက်ခဲတော့မည်။ အောင်မယ်လေး။ နူးညံ့လှပလွန်း
သည့် ချစ်သူလေးရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ထင်
ကျန်ကုန်ရချည်ရဲ့။

နောက်ဆုံးတော့ ဗဦးက ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်
တော့။ အိမ်ပြန်ပြီး ဂေါ်ပြားတစ်လက်ယူကာ ပိတ်နေသည့်မြောင်း
ကို ရှင်းလင်းဖော်ထုတ်တော့သည်။

ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်၊ ဂေါ်ပြား
တစ်လက် ကားပေါ်က ဆွဲချလာပြီး သူ့အိမ်ဘေးကမြောင်းကို
လာဖော်နေသည့် မြင်ကွင်းကို ဦးပညာက မမြင်ဘဲတော့ မနေပါ။

အစကတော့ ဘာများလဲ၊ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပျောက်လို့
လာရှာတာများလားလို့ ထင်လိုက်မိသေးသည်။

နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ရုပ်ကို မှတ်မိသလိုလို
ခိုလာကာ အိမ်ပြင်ကို တချောင်းတည်း ချောင်းနေသည့် သမီးဖြစ်
သူရဲ့ သင်္ကာမကင်းဖွယ်ရာ ပုံစံကိုလည်း သတိထားမိလိုက်သော
အခါ အခြေအနေကို သဘောပေါက်လိုက်တော့သည်။

သဘောပေါက်လျှင် ပေါက်ချင်းပဲ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့သမီးကို လာချောင်းတာ မဟုတ်
လား။”

နား၊ နားကပ်လျက် မိုးခြိမ်းသလို ပေါ်လာသော
အသံနက်ကြီးကြောင့် ဗဦးမှာ တဆတ်ဆတ်ပင် တုန်သွားရကာ
သက်ထဲက ဂေါ်ပြားဟာ ဒုတ်ခနဲ လွတ်ကျသွားရသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ လွတ်ကျသွားသော ဂေါ်ပြားရဲ့လက်
တိုင်ရိုးဟာ မြောင်းထဲမှာ ဆွဲယူစုပုံထားသော ဒိုက်သရော၊ ရွံ့ရွက်
အညစ်အကြေး အစုအေးဝးရဲ့ အလယ်ကောင်စာညှိတညှိပေါ်မှ

www.burmeseclassic.com

“အင်ပြည့်အားပြည့် ကျသွားလေရာ အရိုးနဲ့ အရိုက်ခံရသော ရွဲ့ဗွက်တွေဟာ ဖန်းခနဲ မြောက်တက်လာကြတော့သည်။

ကံဆိုးထောက်မချင်တော့ အလွန်ညစ်ပတ် ကျိချွန်စော်နေသော အနံ့ရွဲ့ဗွက်တွေဟာ ဦးပညာရဲ့ မျက်နှာနဲ့ အင်္ကျီရင်ဘတ်တို့ကိုမှ တည့်တည့်သွားစဉ်တော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲကွ”

ဦးပညာရဲ့အသံကြီးက ဟိန်းထွက်လာသည်။ ရုပ်ကွက်ဘုံကထိန်မှာ မိုက်ခွက်တစ်လုံးကိုင်ပြီး အလှူကောက်ခံတတ်သော နိဗ္ဗာန်ဆော်ဦးသာလှကြီး ထက်တောင်မှ ကျယ်သေးသည်။

ဗဦးကား ဆောက်တည်ရာ မရတော့ပြီ။

သူ့အိမ်နားလာပြီး သူ့သမီးလာချောင်းမိသည့် ပြစ်မှုကတစ်ခု၊ သူ့မျက်နှာနဲ့အင်္ကျီတွေကို ရွဲ့ဗွက်ပုတ်တွေစဉ်အောင် လုပ်မိသည့် ပြစ်မှုကတစ်ခု။

ထိုအပြစ်နှစ်ခုလုံး ဘယ်တစ်ခုကမှ မသက်သာ။ ဘယ်နေရာကမှ ခွင့်လွှတ်ဖွယ်ရာ မမြင်။

“ကျွန် ... ကျွန်တော် ...”

“ပြောစမ်း ... မင်း ဒီနားလာပြီး ဘာလုပ်တာလဲ၊ အခုပြော”

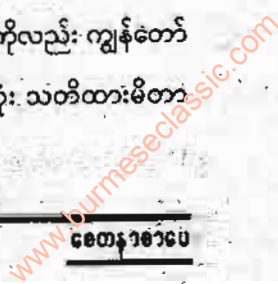
“ဟို ... ဟိုဒင်းပါ၊ အဲ ... ဒီမှာလေ ... အန်ကယ်အိမ်ရှေ့ ရေမြောင်းက ပိတ်နေလို့ တော်ကြာ ခြင်တွေ ယင်တွေ ပေါက်ဖွားပြီး ကျန်းမာရေး ထိခိုက်မှာစိုးလို့ပါ”

“အဲဒါ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်သလဲ၊ မင်းက မြူနီစပါယ်သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲ ... မဟုတ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ တာဝန်သိ ပြည်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့”

“တာဝန်ရှိတယ်ဆိုရင် ဒီလမ်းထဲမှာ မြောင်းပိတ်နေတဲ့ အိမ်တွေ အများကြီး၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အိမ်ကိုမှ စေတနာပိုရတာလဲ”

“ဟိုဒင်းခင်ဗျာ၊ ဒီလိုပါ၊ တခြားအိမ်တွေကိုလည်း ကျွန်တော် သွားမှာပါ၊ ဦးတို့အိမ်ကိုတော့ အရင်ဆုံး သတိထားမိတာ မို့လို့”

ဦးပညာက တစ်ခုခု ပြောလိုက်မည် ပြင်ပြီးမှ
အကြံရသွားကာ ...

“အေး ... ကောင်းပြီ၊ မင်း စကားနဲ့ မင်းတည်ပွါစေ၊
ဒီတစ်လမ်းလုံးက အိမ်တွေကို မင်း လိုက်ပြီး မြောင်းဖော်
ရမယ်၊ မဟုတ်လို့ကတော့ ငါနဲ့တွေ့ပြီသာမှတ်”

မြတ်စွာဘုရား။

အဘိုးကြီးကတော့ တကယ်ကို ဓားကြိမ်းကြိမ်းတော့
တာပါပဲ။

ဗဦး ခမျှာ ကိုယ့်စကားနဲ့ ကိုယ်မိကာ မျက်နှာငယ်
လေးနဲ့ တစ်လမ်းလုံး (အဘိုးကြီး မြင်နိုင်သလောက်)က အိမ်တွေ
မှာ ရေမြောင်းပိတ်ဆိုတာရှိလျှင် လိုက်ဖော်ပေးရသည်။

တကယ်တော့ အဘိုးကြီး ပြောသမျှ လိုက်နာနား
ထောင်ပြီး လိုက်လုပ်ပေးနေတာကိုက သူနဲ့ မျက်နှာအမျက်မခံ
ချင်လို့ဆိုတာ သိသာထင်ရှားနေပြီ။

ခါကို မတွေးမိရသော ဗဦးမှာတော့ ညနေစောင်း
သည်အထိ လူတွေအကြည့်ခံကာ မြောင်းဖော်ရဆဲ။

ညစ်စုတ်သော ဦးပညာကြီးကလည်း သူ့အိမ်ဝက
နေ မကြာခဏ မားမားကြီး ထွက်ရပ်ကာ စောင့်ကြည့်လို့နေဆဲ
လေ။

“အစ်ကိုလေးက ကိုဗဦး ဆိုတာလား။”

မေဟင်္သာတို့ အိမ်နားက ဈေးထိပ်လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ မနက်တိုင်း လက်ဖက်ရည်ကို ဇိမ်ဆွဲသောက်ရင်း အခြေအနေ စောင့်ကြည့်လာခဲ့တာ တစ်ပတ်တိတိ ပြည့်မြောက်သောနေ့မှာ အကြောင်းထူးလာသည်။

ဈေးသွားဈေးလာတွေထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ချိုးဝင်လာကာ ဗဦး နားမယောင် မလည်ချဉ်းကပ်လျက် လာမေးလိုက်တာပင်။

ဗဦး ကလည်း ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်တဲ့ သူပဲ။ ကောင်မလေးဟာ မေဟင်္သာတို့အိမ်က အလုပ်သမား မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်ရမည်လို့ ချက်ချင်းသဘောပေါက်လိုက်တာပေါ့။

“ဟုတ်တယ် ... ငါ ဗဦးပဲ။ သာသနာ လွှတ်လိုက်တာလား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မမသာက စာပေးခိုင်းလိုက်လို့”

ကောင်မလေးက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ လိပ်ထည့်လာသော စာရွက်လိပ်လေးကို ဗဦး လက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ချစ်သူရဲ့ အချိန်အချက် စာကလေးမို့ ဗဦးက ကြည်ကြည်နူးနူး လှမ်းယူလိုက်ပါသော်လည်း ...

“အား ... ဘာလဲဟေ့၊ နင့်စာက စိုရွဲနံ့စော်နေတာပဲ”

“အဟီး ... ဆောရီး အစ်ကိုလေး။ ကျွန်မ ငါးဝယ်ပြီးတော့ ငါးသည်ပြန်အမ်းတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ရောထားလိုက်မိတာ မဆိုစလောက်ကလေး ညစ်ပတ်သွားတယ်”

“ဘာမဆိုလောကကလေးလဲ၊ စာတစ်စောင်လုံး ရေးနူးပြီး
တော့ ငါးညှိစော်လည်း နံလိုက်တာ”

“အစ်ကိုလေးကလည်း ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ရေစိုတော့ရော
ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ဖတ်လို့ရ ပြီးတာပဲဟာ”

“နင်ပြောတော့ လွယ်ပါ”

“ကျွန်မမှာ ဒီစာပေးဖို့ ဘယ်လောက်စွန့်စားရတယ် မှတ်လဲ၊
ကြီးဒေါသောင်းကလည်း ရှိနေတော့ ဒီဆိုင်ထဲလာဖို့ဟာ
သူ့အလစ်ကို မနည်းချောင်းနေရတာ”

ကောင်မလေး ဒီလောက်ပြောနေမှတော့ ဗဦးက
လည်း သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံထုတ်ပြီး
မုန့်ဖိုးပေးလိုက်ရုံပေါ့။

ကောင်မလေး ထွက်သွားတော့မှ စိုရွဲပျော့ဖတ်
နံစော်နေသော မေဟင်္သာရဲ့ စာလေးကို ဗဦးခမျာ ဖိလင်မလှ
တလာနဲ့ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်ရသည်။

“ကိုဦး

မနက်ဖြန်ညနေ ငလေးစာရီမှာ ရွာတဲ့သားလမ်းက --- ဆေးခန်း
မှာ ငေးနေတဲ့ ဆရာဝန်ပြုပေးဖို့တယ်၊ ကိုဦး ဆေးခန်းနားမှာ မယောင်မလည်
စောင့်နေပါ။ အခြေအနေကြည့်ပြီး သာသာ လာတော့မယ်။

ချစ်တဲ့

သာသာ”

ချစ်သူရဲ့ ဝိုင်းစက်သော လက်ရေးနဲ့ စာကလေး
ဘယ်လောက်တောင် ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာတော့ ချစ်သူက ချိန်းသည့်စာဆို
ဖတ်ပြီးတဲ့အခါ ဝမ်းသာအားရနမ်းပြီး ရင်ခွင်မှာထွေးပွေ့

သာ အခန်းမျိုး ရိုက်ပြတတ်သည်။

ဗဦးကလည်း အဲဒီလိုမျိုး လိုက်လုပ်ချင်ပေမဲ့ ကံဆိုး

အခြေအနေက မပေးရှာ။

ငါးညှိရေတွေစိုကာ ပျော့ပတ်ပြီး ညှိစော်နံ့နေသော
စာရွက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့များ ကြည်ကြည်နူးနူး နမ်းရိုက်
ပွေ့ဖက်နိုင်မှာတဲ့လဲလေ။

“ဟော ... လာပြီ”

လေးနာရီမှာ ဆေးခန်းလာပြမည် ဆိုသဖြင့် ဗဦး
က ရွှေဘုံသာလမ်းထဲက ဆေးခန်းရှေ့မှာ သုံးနာရီခွဲကတည်းက
လာစောင့်နေခဲ့တာပင်။

စောင့်နေသည် ဆိုသော်လည်း ဦးပညာကြီး တွေ့သွား
နာစိုးလို့ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်တော့ မစောင့်ရဲ။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်
ဘဲ ကွယ်ကာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ချောင်းမြောင်းရခြင်းမျှသာ။

လေးနာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်အလိုကျတော့ မေဟင်္သာ
ဘို့အိမ်ကကား ဆေးခန်းရှေ့မှာ ထိုးဆိုက်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

ရှေ့ခန်းမှာ ဦးပညာကြီးက ထိုင်လို့။ နောက်ခန်းမှာ မေဟင်္သာနဲ့ ညီမ မေကြီးကြာတို့က ထိုင်လို့။

မမြင်မတွေ့ ရတာကြာလို့ပဲလားတော့ မသိ။ ချစ်သူ လေးဟာ ပိုပြီးနူးညံ့ဖွေးဆွတ် ချစ်စဖွယ် ကောင်းလာသလိုပင်။

မျက်နှာလေးကတော့ အနည်းငယ် ချောင်ကျကာ သွယ်လျသွားသည်လို့ ထင်ရသည်။ ကိုယ့်ကို လွမ်းလို့ပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့။

ရင်ထဲ တထိတ်ထိတ် ခုန်လာသည်။

ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ ချစ်သူဘဝနဲ့ မကြာခဏ ချိန်းကွေ့ဖူးကြပေမဲ့ ဒီတစ်ခေါက် မိနစ်ပိုင်းလောက်ကလေး တွေ့ခွင့်ရမှာကိုပဲ ဗဦးမှာ အထူးတဆန်း ဖြစ်ကာ ခြေဖျား လက် ဖျားတွေ အေးစက်လာရသည်။

မကြာခင်မှာ ကားရပ်ပြီး သူတို့တစ်တွေ ဆေးခန်း ထဲ ဝင်သွားတော့မည်။

သူ့သမီးကို မပိုင်ခင်ကတည်းက အကြောက်ကြီး ကြောက်ခဲ့ရသော ယောက္ခမလောင်းကြီးရဲ့ အလစ်မှာ လျှို့ဝှက်တွေ့ ဆုံဖို့ အစီအစဉ် စ,တော့မည်။

ဦးပညာကြီး ဘယ်အချိန် အလစ်အငိုက်မိမလဲ။ မေဟင်္သာ တစ်ယောက် ဘယ်အချိန်မှာ ဆေးခန်းထဲက အပြေး လေး ပြန်ထွက်လာမလဲ။

အဲ ... ဒီထက် ပိုအရေးကြီးတာက မေဟင်္သာနဲ့ တွေ့တဲ့အခါကျရင် ဘာတွေပြောရမှာပါလိမ့်။

မတွေ့ကြတာ တစ်လ ...။ အဲ ... တစ်လနဲ့သုံးရက် တိတိ။ ဒီရက်အတွင်းမှာ ပြောစရာတွေ စုဆောင်းထားလိုက်တာ မှ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး။

ဘယ်ကစ,လို့ စ,ပြောရမှန်းတောင် မသိ။

သေသေချာချာ စဉ်းစားလိုက်စမ်း။ ဘယ်စကားက အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်ပြီး အရင်ဆုံး ပြောသင့်သလဲ။

“ကိုယ် မင်းကို အရမ်းလွမ်းတယ်”

www.burmeseclassic.com

ဟုတ်တယ် ...။ ကွက်တိပဲ။ ဒီစကားဟာ ဒီအချိန်
မှာ ရှေ့ဆုံးထားပြီး အရေးတကြီး အပြောသင့်ဆုံး စကားပဲ။

ပါးစပ်နဲ့အပြည့် ပြောစရာတွေကို ဆက်တိုက်ပြော
ချလိုက်တော့မည်လို့ အားပါးတရ စိတ်ကူးထားသော ဗဦးမှာ
မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

မေဟင်္သာတို့ကား ပါကင်ထိုးဖို့ နောက်ဆုတ်နေသည့်
နေရာတည်တည့်မှာ ခွေးချေးပုံကြီး။

ခွေးဖြစ်လျှင်တောင်မှ ဆင်နဲ့စပ်ကျသလား ထင်မှတ်
မှားလောက်စရာ ကြီးမားလှသော အပုံကြီးပင်။

အရေးထဲ ဘာတွေစားပြီး ဝမ်းလျှောထားမှန်းမသိ
သည့် ခွေးရဲ့မစင်ပုံကြီးက ဝါတာတာ ပျော့ပြဲပြဲကြီးနဲ့ တက်နင်း
လိုက်မိလိုက်တော့ ကားဘီးတစ်ဘီးလုံး ရစရာမရှိအောင် ပေကဲ့
ပွစိသွားမှာ သေချာသည်။

အဲဒီလောက် အဖြစ်ဆိုးနေတာကြီးကို မပြောဘဲ
ကြည့်နေလိုက်ဖို့ ဗဦးက ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်နိုင်ပါ။

သူ့လို တာဝန်သိစိတ် ရှိသော၊ အမြင်မတော်တာဆို
ဘယ်လိုမှ ကြည့်မနေနိုင်သော လူတစ်ယောက်အတွက် ဤမျှကြီး
မားသော ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို လျစ်လျူရှုမနေနိုင်ပါ။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ကားရပ် ... ရပ် ... ခဏရပ်”

ဗဦးက ပုန်းကွယ်နေသော သစ်ပင်နောက်က ထွက်
ကာ ကိုယ်ထင်ပြုရုံမက လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်း မြည်အောင်
ဘီးကာ အသံပါ ပြုလိုက်ရသေးသည်။

ကားပေါ်ပါလာသော လူအားလုံးမှာ ရုတ်တရက်
ဖြစ်ပေါ်လာသော ဆူညံလှုပ်ရှားမှုကြောင့် အလန့်တကြား လှည့်
ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ခရိုင်ဘာက ဘရိတ်ကို အမြန်နင်းလိုက်တာမို့
ဘားက တုံ့ခနဲနေအောင် ရပ်သွားသည်။

ဖခင်ကြီးအလစ်မှာ ချစ်သူကို ဘယ်လိုခိုးထွက်ပြီး
ဆွေ့ရပါ့မလဲလို့ ရင်တခုန်ခုန်နဲ့ အတွေးနယ်ချဲ့လာသော မေဟင်္သာ
ခရာ ချစ်သူက လုံလုံခြုံခြုံ ပုန်းကွယ်မနေရုံသာမက တစ်ကိုယ်လုံး

www.burmeseclassic.com

ထွက်ပြကာ ကားကို အတင်းပင် တားနေလိုက်သေးသော ဗဦး
လုပ်ရပ်ကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားရပါသည်။

ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဗဦးဟာ ဘယ်လိုအပြစ်

အစည်တွေနဲ့များ ဘယ်လိုဇာတ်ကွက်တွေ ထွင်နေပြန်ပြီလဲ။

မေဟင်္သာက စိုးတထိတ်ထိတ်တွေ့ကာ ဖခင်ဖြစ်သူ

ကိုလည်း အကဲခတ် ကြည့်ရပါသေးသည်။

ဦးပညာ မျက်နှာကြီးက မီးထဲထည့်ဖုတ်ခဲရသော

ခရမ်းချဉ်သီးမှည့် တစ်လုံးလို နီရဲနေရာက တဖြည်းဖြည်း မညှိ

ကွက်တွန့်ရှုံ့လို့ လာသည်။

“ဟိုကောင် ... သင်းက ငါ့ကားကိုတားပြီး ဘာလုပ်မလို့
လဲ”

ဖေဖေ အသံကြီး ဟိန်းထွက်လာလျှင် မေဟင်္သာက

ဇက်ကလေး ပုဝင်သွားရပြီ။

ဒီကနေ့တော့ စိတ်ကူးယဉ် မျှော်မှန်းထားသော

အစီအစဉ်တွေအားလုံး လွှဲချော်ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

အစီအစဉ်လွဲတာက အရေးမကြီးသေး။ ဒီနေရာကို

ဗဦး ရောက်နေတာဟာ မေဟင်္သာက ကြိုတင်ချိန်းချက်ထားလို့ပဲ

ဆိုတာ သိသာထင်ရှားနေပြီမို့ အိမ်ပြန်ရောက်လို့ကတော့ ပြဿနာ

ကြီးကြီးတစ်ရပ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့မှပင်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ခင်ဗျ”

ဦးပညာကြီး တရှူးရှူး တရှားရှား ဖြစ်နေစဉ်မှာ

ကားဆရာက ဗဦးကို လှမ်းမေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါသည်။

“ခင်ဗျားကား ဆုတ်မဲ့နေရာတည့်တည့်မှာ ခွေးချေးပုံကြီး”

“ခွီ ... ခွီ”

မေကြီးကြာထဲက ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ရယ်သံ ထွက်ပေါ်

လာသည်။

သူ့မကတော့ ဘာပတ်သက်မှုမှ မရှိ၊ ဘာအပူအပင်

မှမရှိသူမို့ ရယ်စရာတွေလျှင် ရယ်နိုင်တာပေါ့။

ကားယက်ရှင်ဖြစ်သော မေဟင်္သာကတော့ မရယ်နိုင်။

မရယ်နိုင်သည့်အပြင် ငိုတောင် ငိုချလိုက်ချင်သေးသည်။

www.burmeseclassic.com

အဲ ... နောက်တစ်ယောက် ပါဝင်ပတ်သက်သူဖြစ်
သော ဦးပညာသည်လည်း မရယ်နိုင်ရှာ။ ဒေါသလုံးက ရင်ထဲဆို
ကာ အသက်တောင် ဝအောင်မရှူနိုင်။

“ဟာ ... ဟုတ်လား ... ဘယ်နားမှာလဲ”

“ဒီအန်ကယ်ကြီး နောက်တည့်တည့်မှာ၊ ဒီလိုလုပ်၊ ကားကို
ပြန်ထွက်လိုက်၊ ဟိုရှေ့နှစ်စီးကျော်မှာ တစ်နေရာလွတ်တာ
ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီမှာ သွင်းလိုက်”

ဗဦးက ရှေ့ကပြေးနှင့်ကာ ကားကို နေရာချနိုင်
အောင် ကြည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ကားလည်း သူ့နေရာနဲ့သူ အဝင်ခွင်ကျ ရပ်ပြီးသွား
ရော တစ်ချိန်လုံး အောင့်အည်းသည်ခံနေခဲ့ရသည့် ဦးပညာကြီး
ကားထဲကနေ ခုန်ထွက်လာကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာမှာ ရောက်နေ
ရတာလဲ”

“ခင်ဗျာ”

ဦးပညာကြီး မေးလိုက်တော့မှပဲ ဗဦးလည်း ကိုယ့်
ပြဿနာကို တစ်တစ်ခွခွ မြင်လာတော့သည်။

ဟုတ်သား။ သူ ဒီနေရာကို ဘာကြောင့်ရောက်နေ
ရတာလဲ။

ဒီလိုနေရာမျိုးဟာ သွားရင်းလာရင်း အမှတ်မထင်
ဆုံတတ်ကြသော နေရာမျိုးတော့ မဟုတ်။ တကူးတက ချိန်းချက်
ပြီး လာစောင့်နေမှသာ တွေ့နိုင်ကြမည့်နေရာ။

အခု သူနဲ့လာဆုံပြီဆိုတော့ ဦးပညာ ဒီနေ့ ဆေးခန်း
ပြမည့်ကိစ္စကို ဗဦးဟာ တစ်နေရာရာက သတင်းရခဲ့သည်ဆိုတာ
ထင်ရှားသွားပြီ။

သတင်းရသည့် နေရာကလည်း တခြားမဖြစ်နိုင်။
အသားထဲက လောက်ထွက်သည့် သူ့သမီး မေဟသီာ ကိုယ်တိုင်
မဲ ဖြစ်ရမည်။

ဒါဖြင့် သူ့သမီးနဲ့ ဗဦးတို့ လျှို့ဝှက်အဆက်အသွယ်
ရှိနေသေးကြောင်း ဦးပညာကြီး သဘောပေါက်နိုင်မှာပဲ။

ကဲ ... သူ ဒီလောက် အုပ်စီးချုပ်ကိုင်ထားသည့် ကြားထဲက ရအောင် ခိုးဆက်သွယ်လိုက်ကြသေးသည့် အဖြစ်ဟာ ဦးပညာကို ဘယ်လောက်တောင်များ စိတ်ဆိုးစေမလဲလို့။

“အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့၊ ပြောစမ်း ... မင်း ငါ့သမီးနဲ့ ချိန်းထားတာ မဟုတ်လား”

မေးတဲ့သူကတော့ မေးနေပြီ။ ဗဦး ... မင်း ဘယ်လို ပြန်ဖြေမလဲ။

အမြန်ဆုံး စဉ်းစားစမ်း။

ဦးပညာဟာ တစ်ချိန်မှာ ကိုယ့်ယောက္ခမ ဖြစ်လာ နိုင်သည့် လူကြီးတစ်ယောက်။

အဲဒီလို လူတစ်ယောက်ကို အခုကတည်းက လိမ်ညှာ ထားမယ်ဆိုရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။

အမှန်အတိုင်းပဲ ဖြေလိုက်ပါတော့မယ်လေ။

“ဦးတို့ လာမယ်ဆိုတာကို ကြိုသိလို့ ကျွန်တော် စောင့်နေ တာပါ ခင်ဗျာ”

ဗဦးက အယဉ်ကျေး အသိမ်မွေ့ဆုံး ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပေမဲ့ ဦးပညာကြီးကတော့ ကုလားအော် ငရုတ်သီးဆယ်တောင့် ဆောက် တစ်ပြိုင်နက်တည်း စားလိုက်ရသလို တရူးရှူးတရားရှား ဖြစ်သွားကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... ဘာပြောတယ်ကွ၊ မင်း မိမဆုံးမ၊ ဖမဆုံးမ လား၊ မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လာချောင်းတယ် ဆိုတာ ကလေးကလွင့် တွေရဲ့အလုပ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ အတည်အတုံ လုပ်တာပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ပေါ်သွမ်းတဲ့စိတ်၊ စော်ကားမော်ကားပြုချင် တဲ့စိတ်မျိုး မရှိပါဘူး၊ ဦးသမီးကို တွေ့ခွင့်မရလို့ ကိုယ် တတ်နိုင်သလောက် ကြိဖန်ရတာပါ၊ တကယ်လို့များ ဦး ကသာ ကျွန်တော့်ကို အသိအမှတ်ပြုပြီး သာသာနဲ့ တရားဝင် တွေ့ခွင့်ပေးထားမယ်ဆိုရင် အခုလို ဦး မကြိုက်တဲ့ အပြု အမူမျိုး ကျွန်တော် လုပ်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ခင်ဗျာ”

“အေး ... ဒါလည်းကောင်း ... ဟာ ... တောက်၊ ဘာလို့
 ကောင်းရမှာလဲ၊ မင်းလိုကောင်ကိုများ ငါက အသိအမှတ်
 ပြုပြီး ငါ့သမီးနဲ့ တရားဝင် တွေ့ခွင့်ပေးရဦးမယ်၊ အဲဒီ
 လိုလုပ်မှ ဒါမျိုးမကြုံရဘူးလို့ ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်တာလား၊
 ဆောင်ကန်ထုတ်လိုက်လို့ အဝီစိအထိတောင် လွင့်သွားဦး
 မယ်”

ဦးပညာက ပါးစပ်က ကြိုးဝါးရုံသာ မဟုတ်။
 လက်သီးကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကာ ရှေ့သို့ပါ တိုးလာပုံက တကယ့်ကိုပဲ
 တစ်ခုခု ထုလုပ်တော့မည့်ပုံ။

ရှေ့ဆက်နေလျှင် ကိုယ့်ရဲ့ဇာတ်သိမ်းဟာ မလှပနိုင်
 တော့ပြီလို့ ဗဦးက သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ဒီတော့လည်း ...

“ဟို ... ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ကို
 ခွင့်ပြုပါဦး”

နှုတ်ဆက်စကားလည်း ခပ်မြန်မြန် ပြောပြီးရော
 ဦးပညာကြီးဆီးက ဘာတုံ့ပြန်မှုမှ မရခင် ဗဦးက ခပ်သွက်သွက်
 လစ်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

မေဟင်္သာနဲ့ ပေါင်းရဖို့အရေးမှာ ရွေးချယ်ဖို့လမ်းက တစ်ခုတည်းပဲ ရှိတော့သည်လို့ သိလိုက်ရချိန်မှာ ဗဦးက စိတ်ကိုခုံးခုံးချလျက် သတ္တိကို မွေးလိုက်ရပါသည်။

မေဟင်္သာကို သူချစ်သည့်အချစ်က အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ရဲသည့် အချစ်၊ အရာရာကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားနိုင်သည့် အချစ်၊ ဒုက္ခသုက္ခဟူသမျှကို သည်းခံအောင်အည်းနိုင်သည့် အချစ် မျိုး။

မေဟင်္သာကလည်း သူ့ကို အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြန်ချစ်သည်ဟု ဗဦးက ယုံကြည်ပါသည်။

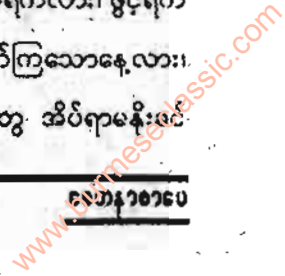

ဒီတော့ နှစ်ယောက်လက်တွဲပြီး ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့ မေဟင်္သာဘက်ကလည်း သတ္တိအပြည့်နဲ့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေမှာ သေချာလေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဗဦးနဲ့ မေဟင်္သာတို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဖက်ကြလေသတည်း ဆိုတာမျိုးနဲ့ အဆုံးသတ်ရမှာ သေချာနေပြီ။

အဲ ... စွန့်စားရဖို့ကတော့ နည်းနည်းလိုသည်။ ခိုးပြေးတယ် ဆိုတာလည်း နယ်နယ်ရရတော့ မဟုတ်။ လွယ်လင့်တကူ ပစ်စလက်ခတ် လုပ်လိုရတာ မဟုတ်။ ဒီနေရာမှာလည်း အနုပညာပါသည်လို့ ပြောလျှင် ပြောနိုင်သည်။ The art of elopement (ခိုးပြေးခြင်း အနုပညာ) ဆိုပါတော့။

ချစ်သူနှစ်ဦး သဘောတူ ထွက်ပြေးကြမည်ဆိုလျှင် နံပါတ်တစ်က ဘယ်ရက်မှာ ပြေးမလဲ။ ရုံးပိတ်ရက်လား၊ ဖွင့်ရက်လား။ အိမ်ကလူကြီးတွေအကုန် အပြင်ထွက်ကြသောနေ့လား။ ဒုတိယက အချိန်။ မနက်စောစော လူကြီးတွေ အိပ်ရာမနိုးခင်

လား။ နေ့လယ်ဘက် အပြင်ထွက်ကြချိန်လား။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်
လား။

တတိယ အချက်က နေရာ။ အိမ်ကနေ ပြေးမှာလား။
အပြင်တစ်နေရာရာ ထွက်ဟန်ဆောင်ပြီးမှ လစ်ထွက်မလား။
အဲဒီမှာ တစ်ဆက်တည်း စဉ်းစားဖို့က ယောက်ျားလေးက လာ
စောင့်ပြီး ခေါ်မလား။ မိန်းကလေးကပဲ အဆင်ပြေသည့် အချိန်
မှာ လစ်ထွက်ပြီး ယောက်ျားလေးဆီ လာမလား။ တစ်နေရာရာ
ကို ချိန်းပြီး နှစ်ယောက်ဆုံကြမလား။

နောက်တစ်ချက်က အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်။
ခိုးပြေးသည်ဆိုတာက ချောင်းသာကို တစ်ရက် နှစ်ရက် အပျော်
ခရီးထွက်သလောက် ကိစ္စမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ လန့်ချိနေရမည်။
နှစ်ပေါက်အောင်လည်း နေချင်နေရမည်။

တကယ်လို့ မိဘကပြန် မခေါ်တော့ဘူး ဆိုလျှင်
ဒါဟာ တစ်သက်စာ ဘဝစတင်တည်ထောင်ခြင်းလည်း ဖြစ်သွား
နိုင်သည်။

ဒီတော့ကာ ကိုယ့်သုံးစွဲနေကျ။ တစ်နေ့တာအတွက်
အိမ်ထဲမှာ လိုအပ်သော ပစ္စည်းပစ္စည်းတွေကတော့ ပါအောင်သယ်မှ
ရမည်။ ဥပမာ သွားပွတ်တံ၊ သွားတိုက်ဆေး၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ။
ဗဉ်းရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက် မိန်းမခိုးတာကျ
တော့ ရယ်ချင်စရာ ကောင်းလှသည်။ ကောင်မလေးကို သွားခေါ်
ညွှတ်အချိန်မှာ ဟိုက ထွက်ချလာတာ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးနှစ်လုံး
ခြင်းတောင်းတစ်လုံး။

ခရီးဆောင်အိတ်တဲမှာ အပြင်သွား အဝတ်အစား၊
အိမ်ထဲက အကျိုးတွေအပြင် ပွဲထိုင်သွား အဝတ်အစားတွေပါ၊
အဆေးသည်။

ဖိနပ်ကလည်း အမျိုးစုံ။ ရေချိုးခန်းစီး၊ ရိုးရိုးညှပ်
အကျိုးတွေနဲ့လိုက်အောင် တွဲဖက်ဝတ်ထားသည့် ဒေါက်ဖိနပ်
အင်စုံ၊ ခေါင်းစည်းစကပ်ဖိတို့ နေကာမျက်မှန်တို့တောင် ပါလိုက်
အဲ ... မေ့လို့။ အလှပြင်သည့် မိတ်ကပ်သေတ္တာတစ်လုံး
ပါသေးတယ်တဲ့ခင်ဗျ။

ခြင်းတောင်းထဲမှာတော့ စားစရာ အခြောက်အနပ် အစုံအလင်။ ရည်းစားနောက် လိုက်ပြေးတာကို ပျော်ပွဲစားထူ တယ်လို့များ ထင်နေသလား မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ပိုတောင်ထူးဆန်းဆန်း ခင်ဦးဦး။ သူအုံးနေကျ ခေါင်းအုံးနဲ့ ဖက်လုံးကို မခွဲနိုင်လွန်းလို့ ဆိုပြီး အပါသယ်လာသေးသတဲ့။ တစ်လမ်းလုံး ကြိုသလို ကျသ ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ သွားလာနေချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော် မနည်းပါအောင် သယ်နေရသည့်ကြားထဲ ဒီအပိုပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လိုက်သလဲ။

ဒီတော့ အခုလိုကိစ္စမျိုးမှာ ကိုယ့်အတွက် မပါမနပ် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းကိုသာ ရွေးချယ်ဖို့နဲ့ သိုသိုသိပ်သိပ်၊ ကျစ်ကျစ် လျစ်လျစ် ထုပ်ပိုးတတ်ဖို့လည်း လိုသေးတယ်။ လမ်းမှာသွားခါ လာရင်း ဝယ်လို့ရတာမျိုးဆို ထားခဲ့တော့ပေါ့ဗျာ။

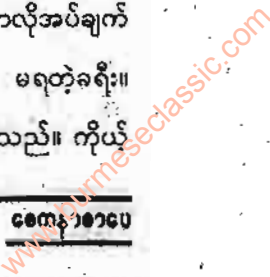
အရေးအကြီးဆုံး အချက်တစ်ခုကတော့ ဘယ် ဦးတည်ပြေးကြမလဲ၊ ဘယ်လမ်းခရီးကို ရွေးကြမလဲဆိုတာပဲ။

တချို့မိဘတွေက လျင်တယ်။ ကားဂိတ်တို့၊ ဘူတာ သင်္ဘောဆိပ်တို့ကို ပိတ်ဖမ်းပစ်တာ။ သူတို့လောက်မှ အကဲမလာရင်တော့ ကွဲခနဲပေါ့ဗျာ။

တချို့ကတော့ ဘယ်သွားမလဲဆိုပြီး ထင်တဲ့နေရာ ကို လိုက်ရှာတာပဲ။ ဒီနေရာမှာ လူကြီးတွေ မိတ်ဆွေပေါရင် သလို၊ လက်တံရှည်ရင် ရှည်သလို ပုန်းစရာနေရာက ရှားရှား ဘတ်တယ်။

နောက်ပြီး တချို့နေရာတွေဟာ ပုန်းဖို့တော့လုံ နေဖို့ထိုင်ဖို့က အဆင်မပြေ။ နေလို့ကောင်းပြန်တော့လည်း ဘေးအန္တရာယ်စရိတ်ကကြီး။

အရေးကြီးသည့် နောက်ထပ်တစ်ချက်ကတော့ အသုံး ဘယ်လောက်သယ်လာမလဲ ဆိုတာပါပဲ။ ဒီခရီးက ရက် သောက်ကြာမည် ဆိုတာ မမှန်းဆနိုင်သလို ဘာလိုအပ်ချက် ရှိလာမည်ဆိုတာလည်း ကြုံစွေးကြည့်လို့ မရတဲ့ခရီး။ တော့ လက်ထဲ ငွေလုံလုံလောက်လောက် ပါဖို့လိုသည်။ ကိုယ့်

မှာ အဆင်သင့်မရှိလျှင် ချေးငှားပေါင်နံ၊ ရောင်းချပြီး စုဆောင်းထားရမည်။

ဒီနေရာမှာ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် အတွက် နောက်ထပ် အရေးကြီးလာပြန်တာက ကိုယ့်နောက်လိုက်လာမည့် ချစ်သူမိန်းကလေးမှာ နောက်ကြောင်းမအေးစရာ၊ ပြဿနာရှာရချင်ဖွယ်ရာ လက်ဝတ်လက်စား၊ ငွေကြေးအသုံးအဆောင် ဘာပါမလာဖို့ပင်။

တချို့ကောင်မလေးတွေက အလှဆင်ဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လက်ဝတ်စမို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လိုအပ်လျှင် ရောင်းချသုံးစွဲဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လက်ဝတ်လက်စား အဖိုးတန်တွေ ယူလာကြသည်။ ပြဿနာထုတ်ချင်တဲ့ မိဘနဲ့လည်းတွေ့ရော သမီးရည်းစားနှစ်ယောက် သဘောဆန်းရာလိုက်ပြေးကြရာကနေ လူကို အဓမ္မပြားယောင်းသွေးဆောင်တဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ခိုးယူမှုဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာကြပါလေ။

နှစ်ယောက်အတူ ထွက်ပြေးဖို့ ချိန်းဆိုထားသော အချိန် မလွဲချော်ဖို့ကလည်း အရေးပါသေးသည်။ တချို့ကျလေ

မနက်ချိန်းတာ ညမှတ်တာတို့၊ ညဘက်ချိန်းတာကို မနက်မှတ်လို့ သွားစောင့်ပြီး မလာတော့ဘူးထင်ပြီး ပြန်သွားတာတို့ ဖြစ်တတ်သည်။

အချိန်မှန် လာပါလျက် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် နောက်ကျလွဲချော်သွားတာမျိုးလည်း ရှိတတ်သေးသည်။

အားလုံးထဲမှာ အရေးအကြီးဆုံး တစ်ခုကတော့ ကိုယ့်နောက် လိုက်ပါလာသူဟာ ကိုယ်ခိုးရမည့် ချစ်သူမိန်းကလေး ဟုတ်မဟုတ် ဆိုတာပါပဲ။

ကြားဖူးနားဝ ရှိထားသော အပြစ်အမျက်တစ်ခုအရ ဆိုလျှင် လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကောင်မလေးနဲ့ ခိုးပြေးကြဖို့ ခြိမ်းထားပြီး ချိန်းတဲ့အချိန်၊ ချိန်းတဲ့နေရာကို လာခဲ့သတဲ့။ ပြီးတော့ အဆင်သင့်တွေ့တဲ့ (စောင်ခေါင်းမြီးလုံလုံခြုံထားတဲ့) ခြိမ်းကလေးကို ကားပေါ်ဆွဲခေါ်တင်ခဲ့သတဲ့။ ဟိုက အနည်းငယ် သူပဲလှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေပေမဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ သူ့ချစ်သူဟာ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ တုန်နေရှာတယ်ပေါ့။

သွားရမဲ့ နေရာရောက်လို့ ကြည့်လိုက်တော့မှ လားလား။ သူ့ ခေါ်လာမိတာ သူ့ ချစ်သူ မဟုတ်ပဲ အရူးမကလေး တစ်ယောက်တဲ့။

စောင်ကို ခေါင်းအလုံ ခြုံထားတာကြောင့် ဘယ်သူမှန်း မသိပဲ ဆွဲခေါ်လာမိတာတဲ့။ ဟိုကလည်း စိတ်မနှံ့ရှာတော့ အသာတကြည်ပဲ လိုက်ပါလာတာပေါ့။

ကဲ ... အဲဒီလောက်တောင် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ကမောက်ကမတွေအထိ ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်။

အဲဒီလို အမှားမှားအယွင်းယွင်းတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်ကြရသလဲဆိုရင် ခိုးပြေးကြမဲ့ ချစ်သူတွေဟာ လူကြီးတွေ မိသွားမလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်ရယ်၊ အစစအရာရာ အဆင်ပြေပါ့မလားဆိုတဲ့ ပူပန်မှုရယ်၊ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ထူထောင်ရတော့မဲ့အဖြစ်ကို တွေးတောရင်ခုန်နေတာရယ်ကြောင့် ဝိရိယတွေပို၊ သတိထားမှုတွေ လွန်ကဲ၊ စိတ်ပူပင်သောကတွေ ဖိစီးပြီး မမှားသင့်တဲ့အမှားတွေကို အလွယ်တကူ ကျူးလွန်ကြတော့တာပဲ။

ဗဲဦး ဆိုတဲ့ကောင်ကို မိဘလက်ထက်က ရှိခဲ့တဲ့ အငြိုးအတေးကြောင့်သက်သက် မဟုတ်။ သူ့ နဂိုအကျင့်မိဇာ၊ ပုံစံဘိပါ မနစ်မြိုက်တာမို့ သူ့ သမီးနဲ့တော့ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားပေးဆရာ မဟုတ်လို့ ဦးပညာကြီးက တရားဝင် ကြော်ငြာထားတာဆိုတော့ သူတို့ရှေ့ရေးဟာ ခိုးပြေးမှပဲ ဖြစ်တော့မည်။

ဒီအခြေအနေရောက်အောင် ဖန်လာပြီ ဆိုမှတော့ ဘိယံရှေ့ရှေ့က သာဓကတွေလို မဖြစ်ရအောင် စိတ်ကိုတည်တည် ဦးမြဲငြိမ်ထား၊ အစီအစဉ်ကို အသေအချာ အတိအကျဖြစ်အောင် ဆွဲသတ္တိကို အပြည့်ဝဆုံးထား၊ ဒါပဲရှိတော့တာပေါ့။

“သာသာ ...

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့ရေးက ဝှန်စားမှ ဖြစ်တော့မဲ့ အခြေအနေ မျိုး ရောက်လာပြီ။

ကိုယ် ယုံပါတယ်။ သာသာမှာလည်း ကိုယ့်လိုပဲ ဝှန်စားရတဲ့ အချစ် မာတ္တီတွေ ပြည့်စုံနေလိမ့်မယ် ဆိုတာ။

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တာဝစာမျက်နှာတစ်ခု အသစ်ဖွင့်လှစ်ကြရ အောင် သာသာ ကိုယ်နောက်ကို လှိုက်ခဲ့တော့။

လာမဲ့ စနေနေ့ညနေ ခြောက်နာရီမှာ သာသာ မိဘတွေ ဘုရားကို ဆုပွဲတစ်ခု မဖြစ်မနေ သွားဖို့ရှိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သာသာ မဖြစ်၊ မဖြစ်

အောင် ထွက်လာခဲ့ပါ။ ကိုယ် ရွှေတိဂုံဘုရား အောင်ဘက်မှခိက အောင်နေ မယ်။

ထိုး”

သေသေချာချာ အထပ်ထပ် ဖတ်ပြီးသားဖြစ်သည့် တိုင် ဗဦးက နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပါ သေးသည်။

“တော်တော့ကွာ၊ မင်း စာဖတ်နေပုံက သိန်းထီပေါက်တဲ့ လက်မှတ်ကို တမြတ်တနိုး ကြည့်နေတဲ့ပုံမျိုးနဲ့တောင် တူနေပြီ”

“ဟ ... သိန်းထီလက်မှတ်က တစ်သိန်းပဲ တန်တာကွာ၊ ဒီစာကြောင့် ငါနဲ့သာသာ ပေါင်းရမယ်ဆိုရင် ငါ့အတွက် သိန်းပေါင်းမရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် တန်ဖိုးရှိသွား ဖြ”

“ဟား ဟား ... ငါ့သူငယ်ချင်းကတော့ တယ်မွန်သားကဲ့”

www.burmeseclassic.com

ဉာဏ်ကျော် ဆိုတဲ့ ကောင်ကတော့ ဒီလိုပါပဲ။
ဘယ်အရာကိုမှ သိင်္ဂါရု၊ ရသမြောက်အောင် မခံစားတတ်။ သူ့ရဲ့
အတွေးအခေါ်၊ အပြောအဆို၊ အလုပ်အကိုင်တွေဟာ လက်တွေ့
သဘော ဆန်လွန်းအားကြီးသည်။

ကိုယ်က လေးလေးနက်နက် ခံစားထိရုံနေရသည့်
ကိစ္စမှာလည်း ဒီကောင်က တစ်ချက်ကလေးမှ မျှဝေခံစားပေးဖော်
မရသည့်အပြင် တဟားဟားနဲ့ လှောင်စရာ ပြောင်စရာ တစ်ခုလို
တောင် သဘောထားနေလိုက်သေး။

သို့သော် ဒီကောင်ကို တစ်ချက်ကလေးတော့ ကျေး
ဇူးတင်စရာ ကောင်းသည်မှာ ဗဦး အတွက် လျှို့ဝှက်သတင်းတချို့
ကို သယ်လာပေးသည့်အပြင် သူ့စိတ်ကူးပေါက်သည့် တစ်ခါတစ်ရံ
မှာလည်း ဗဦးနဲ့ မေဟင်္ဂါတို့ကြား အဆက်အသွယ် လုပ်ပေးလိုက်
သေးသည်။

ဒီကျေးဇူးတွေကို ထည့်ပြီး ဆင်ခြင်လိုက်မယ်ဆိုရင်
တော့ ဉာဏ်ကျော်ဟာ ကျေးဇူးရှင်ကြီး တစ်ယောက်ပေါ့။

ခက်နေတာက ဒီကောင်ရဲ့ အပြောမတတ်မှုတွေ
ကြောင့် ဗဦးက သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် သတ်မှတ်
လို့မရခြင်းပင်။

ရုပ်ကိုက ပြောင်ချော်ချော်၊ ပြုံးစိစိ။ သူများ ဒုက္ခ
ရောက်နေတာကိုပဲ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသေးသည့်ပုံ။

နောက်ပြီး ဒီကောင်စိတ်က အစိုးမရ။ ဗဦးက
အကူအညီ တောင်းတိုင်းလည်း ကူညီချင်မှ ကူညီပေးတာ။ အကူ
အညီ မလိုတော့မှလည်း ဇွတ်လာပေးချင် ပေးသည်။ သူ စိတ်
ကူးပေါက်မှ၊ သူ စေတနာရှိပါမှ ရတတ်သည့် အကူအညီမျိုး။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ဒီကောင်ဟာ ငါ့အပေါ်
တကယ်စေတနာရှိတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ လှောင်ချင်ပြောင်ချင်ရုံ
သက်သက်နဲ့များ ချောက်တွန်းနေတာလားလို့တောင် သံသယဖြစ်
ချင်မိသေးရဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလို အရေးအကြီးဆုံး အချိန်မျိုး
မှာတော့ ဉာဏ်ကျော်သာလျှင် ဗဦးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောကိုးကွယ်
စရာ။

တစ်ခါက ကြားဝင်စာပို့ပေးသော မေဟင်္ဂါတို့အိမ်က ကောင်မလေးလည်း တစ်ခါခါ တစ်ခါခါ ဆိုသလို ဆေးခန်းရှေ့မှာ ဗဦးကို ဦးပညာကြီး တွေ့သွားတာနဲ့ပဲ အကုန်ပေါ်ကာ အလုပ်ဖြုတ်ခံလိုက်ရပြီ။

အိမ်ရှေ့သွားပြီး ယောင်တောင်ပေါင်တောင် လုပ်ကာ အလစ်ချောင်းရအောင်လည်း ဒီမျက်နှာကြီးကိုဖြင့် ဦးပညာတစ်ယောက်ကတော့ ခွေးချီးသွားတောင် မှတ်မိတော့မည်။

ဒါတောင် ကြားဖူးနားစနဲ့ ရုပ်ရှင်ထဲက စုံထောက်တွေ သတင်းလိုက်သည့်အခါ ရုပ်ဖျက်သွားသလိုမျိုး နှုတ်ခမ်းမွေးအတုတပ်၊ မျက်မှန်အမည်းတပ်၊ ဦးထုပ်ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းကာ ဖေဖေရဲ့ ဘလေစာကုတ်အင်္ကျီအမည်းကို ဝတ်ပြီး သွားချောင်းလိုက်သေးသည်။

လား ... လား။

ဦးပညာကြီးကလည်း နှစ်လုံးပျူး သေနတ်ကြီးကိုင်ကာ ခြံထဲမှာ လမ်းခရီးခိုက် ခင်ဗျာ။

ကိုယ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုံလှပြီ၊ ရုပ်ဖျက်တော်သူပြီလို့ ထင်ထားသော်လည်း ဦးပညာ ဆိုတာက ကိုယ့်အဖေအရွယ်လောက်ရှိသည့် လူကြီးတစ်ယောက်လေ။

မသင်္ကာဖွယ်ရာပုံစံနဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ ခပ်ကုပ်ကုပ်လမ်းသလားနေသော ဗဦးကို ဦးပညာကြီးက ချက်ချင်းလက်ငင်း သတိထားမိသွားခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ပါးနပ်သည့် ဦးပညာက ဘာမှမပြောဘဲ အသာစောင့်ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။

ဗဦးလိုကောင်ဟာ သူကိုယ်တိုင်က သူခိုးဖမ်းစရာလို့ပဲ သူ့ဘာသာအလိုလိုပြန်ပေါ်မည့် ကောင်မျိုးဆိုတာ ဦးပညာက သေချာပေါက် သိထားတာ။

သူထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ အချိန်ဘယ်လောက်မှ အကြာလိုက်၊ ငပြာရည်ပုံးတွေ ဆွဲလာသော တောသူပုံနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဦးပညာကြီးတို့အိမ်ထဲ ဝင်လာတော့သည်။

မိန်းမတွေဟာ ဦးပညာရဲ့ ဇနီး (မေဟင်္သာရဲ့ အမေ) နဲ့ စကားတွေ အများကြီးပြော။ မေဟင်္သာရဲ့ အမေကလည်း စိတ်ဝင်တစားပုံနဲ့ နားထောင်။

ခဏကြာတော့ မေဟင်္သာရဲ့ အမေက အိမ်ထဲဝင်သွားကာ ပုံးအလွတ်တစ်လုံးနဲ့ ပိုက်ဆံတချို့ ယူလာပြီး မိန်းမတွေကို ပေးဖို့ပြင်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ မြင်ဖူးသလိုလို ရှိသည်လို့ တွေးမိသော မိန်းမတွေကို ဗဦးက မှတ်မှတ်သွားတော့သည်။

ဟုတ်ပါ။ သူတို့အိမ်မှာ ငံပြာရည်စစ်စစ် ရမယ်တော့သည်ပါ။ ဈေးသွားမရောင်းတတ်လို့၊ တောပြန်ဖို့ ခရီးစရိတ်လည်း လိုနေလို့ ဈေးသက်သက်သာသာနဲ့ ပေးပါမယ်၊ ဘေးအိမ်ကိုသွားရောင်းတော့ ဘေးအိမ်က ဒီဘက်အိမ်လည်း မေးကြည့်တတ်ဆိုလို့ လာမေးတာပါဆိုပြီး ရောက်လာသူတွေ။

ဗဦးမေမေက ယုံကြည်ကာ ငံပြာရည်နှစ်ပိဿာယူမည်ပြောပြီး ပုံးနဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ပေးတော့ အခုယူလာတာက

ပေါ်တု။ တကယ်ရောင်းဖို့က ဘေးအိမ်မှာ ကျန်ခဲ့လို့ သွားယူဆွဲ ဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ ပေါ်မလာတော့။

ဒီမိန်းမတွေဟာ မေဟင်္သာတို့အိမ်ကိုလည်း လာလိမ့်မပြီ။

ဗဦးက ဘယ်လိုလုပ်ရ ကောင်းမလဲ အတန်တန် ငြင်းစားသည်။

တားလိုက်ပြန်ရင် သူ့ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပေါ်တော့မည်။ ဒီအတိုင်း ထားပြန်တော့လည်း မတရားလိမ်လည်မှုတစ်ခုနဲ့ သိနေပါလျက် မျက်ကွယ်မပြုနိုင်။

အထူးသဖြင့် ချစ်သူလေးရဲ့ မိသားစုကို လာပြီး ထိခံညှာမှာကို မခံနိုင်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ...။

“စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ အဆင်ပြေမှာပါ” အောင်မယ်။ ဉာဏ်ကျယ်က ဘာစိတ်ကူးပေါက်လို့ အခုတွေ ဘာတွေ ပေးနေသေးတာလဲ မသိ။

ကြည့်ရတာ ဒီတစ်ခါတော့ ဉာဏ်ကျော် တစ်ယောက်
သဒ္ဓါပေါက်ကာ လာရောက်လှူဒါန်း။

အဲလေ ... အားတက်သရော ကူညီတော့မည် ထ
သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းကို ငါ့အပေါ် လှောင်လွှဲ
လို့ တစ်လျှောက်လုံး အမြင်ကတ်လာခဲ့တာ၊ ဒီတစ်ခါတော့
မင်းရဲ့စေတနာကို ငါ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ အရေးကြီး သွေးနိုးရတယ်တဲ့၊ မင်းနဲ့ငါ
သူငယ်ချစ်အရင်းတွေပဲဟာ”

“မင်းတကယ်ဖြစ်အောင် ပေးပေးမှာပါနော်”

“ကိုင်း ... မင်း မယုံရင် ဒီစာပေါ်မှာ မေဟင်္သာကို လက်
ဖတ်ရှုရပါကြောင်း လက်မှတ်ထိုးခိုင်းပြီး မင်းဆီပြန်ယူ
ပြမယ်”

“အဲဒီလောက်အထိတော့ မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းကိုငါယုံ
တယ်”

ဉာဏ်ကျော်ကို ယုံပေမဲ့ ကံကြမ္မာကို မယုံဝံ့တာမို့
ခိုနိုးထားသည့်နေမှာ မေဟင်္သာနဲ့ မတွေ့ရမချင်းတော့ ဗဦးက
ခိတ်ခုံးခုံးချဝံ့မှာ မဟုတ်ချေ။

“သမီးတို့ အချဉ်ထုပ်တွေ သိပ်မစားကြနဲ့နော်၊ အချဉ်ထုပ် အတော်များများက ကျန်းမာရေးနဲ့ မညီညွတ်ဘူးကွယ်၊ ကင်ဆာဖြစ်စေတဲ့ ဆိုးဆေးတွေပါတယ်၊ သန်ကောင်ဥတွေ ပါတယ်၊ ဖုန်သဲခဲ အမှိုက်သရိုက်တွေပါတယ်။ ငွေကုန်ပြီး အာဟာရလည်းမဖြစ်၊ ကျန်းမာရေးတောင် ထိခိုက်နိုင်ဆေး တဲ့ အစားအသောက်တွေကို မစားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ မစားဘဲ မနေနိုင်ရင်တောင် လျော့စားဖို့သင့်တယ်”

သမီးသူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတွေက ဗဦးကို

မျက်စောင်းပက်ပက် ထိုးကြသည်။

မတတ်နိုင်ပါဘူးလေ။ သူတို့လေးတွေဟာ ကိုယ့် သမီးနဲ့ ရွယ်တူချာတိတ်မကလေးတွေ။ ကိုယ့်သမီးကိုယ် တုန်နေ အောင်ချစ်သော၊ သမီးမှာ အနာရောဂါ၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာတစ်ခုခု ဖြစ်မှာကို သေမလောက် စိုးရိမ်တတ်သော ဗဦးဟာ မိဘချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်နဲ့ သူများသမီးလေးတွေကိုလည်း အန္တရာယ် ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်မိသည်လေ။

သိကြတဲ့အတိုင်း ဗဦး ဆိုတာကလည်း အမြင်မတော် ဘာတွေ့ရင် ငြိမ်ပြီးကြည့်မနေတတ်တဲ့ ကောင်လေ။ ကိုယ့်ကို နန်းကာမှ မုန်းရော၊ ကိုယ့်အကျိုး ထိခိုက်ကာမှ ထိခိုက်ရော။ ဆရာစရာရှိတာလေးတော့ ပြောလိုက်ရမှ။

“အန်ကယ့်ကို နေရာတကာ ဝင်ခွင့်တဲ့ အဘိုးကြီးလို့တော့ မထင်နဲ့ကွယ်၊ အန်ကယ်က သမီးတို့ကို ကိုယ့်သမီးအရင်း လေးနဲ့အတူတူပဲ သဘောထားလို့ သမီးတို့ အကျိုးစီးပွား မပျက်စီး မထိခိုက်ရအောင် သတိပေးတာ”

“ဖေဖေ”

သမီးလေး ပဉ္စသီ ထံက မလိုလား ကန့်ကွက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးမို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက အလိုလိုက်ထားခဲ့သော ပဉ္စသီဟာ အဖေကိုဆို သိပ်အနိုင်ယူ ချင်သည်။

စိတ်မလိုလျှင် မလိုသလို ချက်ချင်း လက်ငင် စုကောက်ပစ်လိုက်ဖို့လည်း ဝန်မလေး။ လူကြားသူကြားထဲ ထု အော်ဖို့လည်း အဆင်သင့်။

ဗဦးကလည်း သမီးကိုတော့ မျက်နှာတစ်ချက် အညိုမခံ။ ကိုယ့်မှာ ဒီသမီးလေး တစ်ယောက်တည်း ရှိတာ ကိုယ်ကမှ အလိုမလိုက်ပဲ ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ်၊ ချုပ်ချုပ်ချယ်ချယ်ထား မယ်ဆိုရင် ကလေး အားငယ်ရှာမှာပေါ့။

“ပဉ္စ သူငယ်ချင်းတွေက ကျန်းမာရေးမဟုတ် အပြည့် ရှိပြီးသားပါ။ အခုဟာက အချဉ်ထုပ်တွေထဲမှာ အကောင်ဆုံး အသန့်ဆုံးတံဆိပ်ကို ရွေးစားကြတာ”

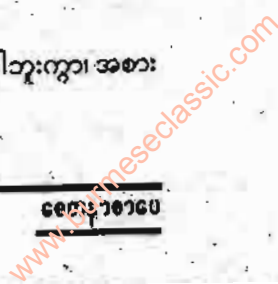
အကောင်းဆုံး အသန့်ဆုံး ဆိုတာကရော ဘယ်သူကများ သန့်နိုင်မှာမို့လဲ။

ကိုယ့်အိမ်မှာ စိတ်ကြိုက်လုပ်စား တာလောက်တော့ ရာယီမကင်းနိုင်ပါဘူး။

“သမီးတို့ စားချင်ရင် ဖေဖေသူငယ်ချင်းခြံက ဆီးသီးတွေ ဝယ်ပေးမယ်လေ။ ဒေါ်ယုံကြီးကို ယိုထိုးခိုင်းပေါ့၊ မရန်းသီး၊ သရက်သီးတွေလည်း အိမ်မှာရှိနေသားပဲ။ စိတ်ကြိုက်စား ပေါ့”

“ဘာသိလို့လဲ ဖေကြီးရ၊ ကိုယ့်ဘာသာ အိမ်မှာလုပ်စားတာ ဟာ သူများလုပ်ပြီးသား ရောင်းတာလောက် ဘယ်လိုမှ စားမကောင်းဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဒီရယ်ဒီစိတ်တွေကို ပိုက်ဆံကုန်ခံပြီး ဝယ်စားနေကြတာပေါ့”

“သမီးတို့ အယူအဆတွေက မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ အစားအသောက် ဆိုတာ ...”

“ဖေဖေ... သမီးသူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ သမီးကို အရှက်ခွဲနေတာလား”

သမီးအသံက ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ထွက်ပေါ်လာကာ သူငယ်ချင်းတွေ မမြင်အောင် ကျောကိုကွယ်လျက် မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြနေသည်။

သမီး ဒီပုံလုပ်ပြပြီးလား ဆိုမှဖြင့် ဗဦးတို့ ငြိမ်လျသွားရပြီ။ လောကကြီးမှာ ဗဦးကို နိုင်တာဆိုလို့ သမီးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာမဟုတ်လား။

“ကဲ ... ကဲ ... သမီးတို့ စာကျက်စရာရှိလည်း ကျက်ကြတော့၊ ဖေကြီး မနှောင့်ယှက်တော့ဘူး”

ဗဦးက ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး တပ်ဆုတ်ခဲ့ရပါသည်။ ကိုယ်က အမြင်မတော်လို့ ပြောချင်ဆိုချင်၊ ဆုံးမချင်ပေမဲ့လည်း ဒီခေတ်လူငယ်တွေက သူတို့အယူအဆနဲ့သူတို့။ ကိုယ့်ရဲ့အယူအဆ သဘောတရားတွေဟာ သူတို့နဲ့ကွက်တိ အံ့မဝင်တော့တာများသည်။

အင်းလေ ...။ ဒီတစ်ခါ ပြောမရတော့လည်း နောက်တစ်ခါပေါ့။ ဗဦးက လုံးဝလက်လျှော့လိုက်တာတော့ မဟုတ်။ သမီးကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သဘောပေါက်လာအောင် နားချမည် လို့ပဲ ယာယီဆုံးဖြတ်ချက် ချထားလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ပဉ္စသီဗဦးဟာ ဗဦးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး
မို့လို့လား မသိပါဘူး။

သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာ။

အဖေလုပ်သူကလည်း ချောချော၊ အမေလုပ်သူက
လည်း လှလှဆိုတော့ ဒီသမီးလေးဟာ အဖေဆီကရော အမေဆီ
ကပါ အချောအလှတွေ စုပေါင်းကာ ချောချောလှလှကလေး ဖြစ်
နေရတော့တာပေါ့။

သမီးချောချောလေး မွေးထားမိမှတော့ ဗဦးတို့
ဥစ္စာရူးကြီးလုံးလုံး ဖြစ်ရပြီပေါ့။

သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ အညှီရှိရာ ယင်အုံဆိုသလို ...။
အဲ ... မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီစကားပုံကြီး သုံးရတာ သိပ်တော့
ခဲကောင်း။ ဟိုကောင်တွေ လူ့ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်စေတဲ့
ယင်ကောင် ဖြစ်သွားတာ အကြောင်းမဟုတ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်လှစွာ
သော သမီးလေး၊ မပြောရက် မဆိုရက်၊ မဆူရက် မမာန်ရက်
ဘယုတယ မွေးမြူထားရပါသော သမီးနုနုထွတ်ထွတ်ကလေးကို
သာ “အညှီ” ဆိုတဲ့ ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ နာမည်မျိုး မပေးရက်
ပါဘူး။

ဒါဖြင့် ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ရတနာရှိရာ ရတနာစု။
အာ ... ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း ကိုယ့်သမီးကို ရတနာနဲ့နှိုင်းပြီး
အမွန်းတင်ချင်တာနဲ့ပဲ ဟိုကောင်တွေကိုပါ ရတနာအဖြစ် တင်
ပေးရမှာမျိုးတော့ မလုပ်နိုင်ပေါင်။

ကဲ ... ထားလိုက်ပါတော့။ စကားပုံတွေ လိုက်ရာ
အရင် အဆင်မပြေတာနဲ့ပဲ ပင်ပန်းပြီး ခရီးမရောက် ဖြစ်ရတော့
မယ်။ ပြောချင်တာကတော့ ယောက်ျားလေးတွေဆိုတာ မိန်းကလေး

ချောချောလှလှရှိတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတယ် ဆိုတာပါပဲ။

သင်းတို့မို့ အပင်ဖန်းလည်း ခံနိုင်ကြပါပေရဲ့။

မျက်နှာလည်း ပြောင်ရဲကြပါပေရဲ့။

ခင်ဗျားလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာမဲ့လို့တော့ မပြောကြနဲ့ခင်ဗျာ။ ဗဦးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နောက်ပိုး၊ ပိုးတယ် ဆိုရင်လည်း သိက္ခာရှိရှိလေးပါ။ ကိုယ့်ကြောင့် တစ်ဖက်မိန်းကလေး အရှက် မရ၊ စေရသလို ကိုယ်လည်း သိက္ခာမကျစေရ။

ဒီခေတ် ကလေးတွေမှာတော့ ပြောတောင်မပြော ချင်တော့ပါဘူး။ ကောင်မလေး သွားလေရာနောက်က တကောက် ကောက် လိုက်လားလိုက်ရဲ့။ လိုက်တယ်ဆိုရာမှာလည်း တကယ် ချစ်ခင်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားတဲ့ ပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဘောင်းဘီပွကြီး တဖားဖား၊ ဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက်၊ နားကွင်းမျိုးစုံ တကားကား ဆိုင်ကယ်ကြီး တလွှားလွှား။ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး

ကိုယ်က ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုတောင်မှ မခံချိမခံသာ (အစ်ချင်ဖွယ်ရာ စကားလုံးတွေနဲ့) အော်ဟစ်နောက်ပြောင်လား အောက်ပြောင်ရဲ့။

ကောင်မလေးကားရှေ့က ပိတ်ရပ်ပြီး မင်းမှပြန်မှ ချစ်ရင် ကားတိုက်အသေခံလိုက်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တာတို့၊ ဩဇာကံသန်းခေါင် မိန်းကလေးအိမ်ရှေ့ ဂစ်တာလာတီး၊ ဟဲန်း နန်းနဲ့ ညလုံးပေါက် ဖုန်းထိုင်ဆက်၊ ကောင်မလေးကို ချစ်တဲ့ အကြောင်း ကွန်ပျူတာဒီဇိုင်းလှလှနဲ့ စာရွက်တွေထုတ်ပြီး လူသွား ငှက်လာများတဲ့ နေရာတွေမှာ လိုက်ကပ်လိုက်ပဲ။

ခုခေတ် ကောင်မလေးတွေ နေရာမှာ ဗဦးသာဆို ခင်တော့ ကိုယ့်ကို ဒီလောက် အနှောင့်အယှက် ပေးထားတဲ့ကောင် တွာ ပြန်မကြိုက်ရုံသာမက တန်းစီပြီး ပါးတောင်ရိုက်ပစ်လိုက် ခဲ့တာ။

ခုခေတ် ကောင်မလေးတွေကျတော့ ကိုယ့်ကိုဆန်းပေ့ စစ်ပေ့ဆိုတဲ့ နည်းစနစ်နဲ့ ချဉ်းကပ်နိုင်တာကိုပဲ အမှတ်ပေးစရာ။

www.burmeseclassic.com

နှစ်သက်သဘောကျစရာလို ဖြစ်နေကြတာ။ ဘယ်ကောင်လေးက ဖြင့် ငါ့ကို ဘယ်လိုကျောသွားတာ၊ ဘယ်တစ်ယောက်ကတော့ ငါ့ကို ဘယ်လိုလာပြီး သရော်မော်ကားပြုတာ၊ ဘယ်သူကတော့ ငါ့ကို ဘယ်လိုအထိနာစေတာ ဆိုတာတွေကိုပဲ ပြိုင်ပွဲတစ်ရပ်လို ပြိုင်ကာ ကြွားဝါနေကြလေသလား မသိ။

အားလုံးထဲမှာ ကိုယ့်သမီး တစ်ယောက်ကတော့ တော်သည်ဆိုရုံလေး တော်ရှာတယ်လို့ ပြောရဦးမှာ။

သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး ရည်းစားရတဲ့လူ ရ၊ ပြတ်တဲ့လူပြတ်၊ မရသေးရင်လည်း မိန်းကလေးကစလို့ အသည်းအသန် ကြိုးစားတန်ကြိုးစား၊ ကိုယ့်ကိုလိုက်နေသည့် ကောင်လေးတွေထဲက ဘယ်သူ့ကို ရွေးရမလဲ ဦးနှောက်စားနေတဲ့ သူကစား။

ဒီအထဲမှာ ဗဦးရဲ့ သမီးလေး ပဉ္စသီဗဦး ကတော့ မပါရှာ (မပါဘူးလို့ပဲ ဆိုကြပါစို့။ မိဘတွေ စိတ်ချမ်းသာအောင်)။

မပါရှာတဲ့အတွက် ဘာအန္တရာယ်က ဆက်ဖြစ်လာ သလဲ ဆိုတော့ ရည်းစားငမ်းငမ်းတက် လိုချင်နေကြတဲ့ သင်္ကောင့် သားတွေက သူတို့လက်ရှိ ကြိုးမမ်းနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေ တခြားသူနောက် ပါသွားတာနဲ့ ရည်းစားမရှိသေးတဲ့ ပဉ္စသီဆီ လာလာကပ်ကြရော။ ဒီလိုနဲ့ပဲ သမီးလေးဆီမှာ ယောက်ျားလေး တွေ စုပုံနေတော့တာ။

ဒီကောင်လေးတွေ အိမ်ရှေ့မှာ ခြေချင်းလိမ်နေကြ ပြီဆိုရင် ဗဦးနဲ့ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပြဿနာတက်တာပဲ။

မိန်းကလေး အိမ်ရှေ့မှာ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ဗရတ်ကျတာ ချီးဆို ဗဦးတို့က တော်တော်ကို အမြင်မတော်ဘူးလေ။

“ရင်ခွင်တစ်စုံမှာ ပန်းကလေးတစ်ပွင့် မှုပွင့်လိုသာ ...
 အရည်ပျော်နေပြီ ... ပန်းကလေးက ပွင့်လိုက်တဲ့အခါ ...
 ရင်မဆိုင်နိုင်ပါဘူး ... မင်းအကြည့် ... ခမ်းနားလွန်းလို့လေ ...
 အရည်ပျော်နေတာ ... မင်း အဝေးကြီး သွားလိုက်တဲ့ အခါ ...”

အလုပ်ထဲ အာရုံဝင်စားနေတုန်း ဖြုန်းဆို ပြတင်
 ပေါက်က လေညှင်းနဲ့အတူ ကသုတ်ကရက် ဝင်ရောက်လာသော
 သီချင်းသံစဉ်တစ်ခု။

ငယ်ငယ်လေးတည်းက ဂစ်တာကို မက်မက်မောမော
 ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တီးတတ်ပြီး သီချင်းဆိုဖို့လည်း ဝါသနာပါ

သူတာကြောင့် ဗဦးက သီချင်းသံတွေကြားလျှင် စိတ်ညစ်တတ်သူ
 ဆော့ မဟုတ်ပါ။

အသက်က ကြီးလာသော်လည်း လူက ခေတ်နောက်
 ပြန်ဆွဲ ကျန်ခဲ့တာမျိုးမရှိ၊ စိတ်က နုပျိုလတ်ဆတ်ဆဲဖို့ ခုခေတ်
 ဆိုသည့် ရက်(ပ်)တို့၊ ဟစ်(ပ်)ဟော့(ပ်)တို့၊ အော်(လ်)တာတို့
 သည် သီချင်းတွေဆိုလည်း နှစ်သက်လက်ခံလိုက်တာပင်။

သို့သော် ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ ဂစ်တာဒေါင်ဒင်နဲ့ သံသေး
 သံကြောင်နဲ့ သီချင်းလာဆိုနေသူတွေကိုတော့ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံ
 နေ။

ဘယ့်နယ်ဇာ။ အသံတွေကလည်း မီးယပ်သည်
 ခြောက်ကိုက်သလို ပေစိစိ၊ ညောင်နာနာ။ ဆိုလိုက်သည့်သံစဉ်
 ကလည်း မူကြိုကလေး ကဗျာရွတ်သံလောက်တောင်မှ ပုံမလာ။
 ဆိုလိုက်သည့် လက်ကွက်တွေကလည်း မုဆိုးမအိမ်က ဆီမထိုး
 သည့် တံခါးရွက် လေပြင်းတိုက်လို့ လှုပ်သံလောက်တောင်မှ
 မလာ။

မူရင်းအဆိုတော်တွေ ခများတော့ သူတို့တစ်ယောက်
တစ်မျိုး လက်စွမ်းပြနေကြတာတွေကိုများ ကြားလျှင် တက်ပဲဆေး
မလား၊ ဂီတလောကကြီးကို အပြီးတိုင် ကျောခိုင်းစွန့်ခွာကုန်ကြ
မလား မသိပေ။

အထူးသဖြင့် သည်းမခံနိုင်တာကတော့ တီးကွတ်
တွေပဲ။ ဘယ်နှယ်ဗျာ။ ဒီလောက် အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေမှာ
ဂစ်တာကို ကိုင်ရသေးတယ်လို့။ ဂစ်တာသာ သက်ရှိသတ္တဝါဖြစ်
လို့ကတော့ မတန်တရာလူတွေရဲ့ ကိုင်တွယ်သုံးစွဲခြင်းခံရလို့
နုတောင် နုသွားနိုင်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ _ ဟို ချစ်သူလေးရယ် _

မနီးသေးခင် အိပ်မက်လေးထဲ _

သိပ်ချစ်လွန်းတော့လည်း _

အချစ်များစွာအတွက် _

ကိုယ်ဘာတော့ရမလဲ”

အေး ... စတေး ... စတေး။ တကယ်တမ်း စတေး
မယ် ဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့အသက်ကို စတေးဖို့ ငါက တောင်းဆိုမှာ
။

အခန်းထဲကနေ ကိုယ့်အလုပ်ကို အာရုံမစိုက်နိုင်
ဘာပဲ သိချင်းတစ်ပုဒ်စီကို စောင့်နားထောင်ရင်း ဗဦးက အသည်း
ထွေးယား ဖြစ်လို့နေသည်။

တီးလိုက်တဲ့ လက်ကွက်တွေကလည်း မူရင်းတီးလုံး
နဲ့ ဘခြားစီမှ တခြားစီ။ ကိုယ်က သိချင်းရဲ့ ကီးအမှန်ကို သိထား
တာ မဟုတ်တာတောင်မှ ဒီကောင်တွေ ဘယ်နေရာလွဲလို့ ဘယ်
နေရာ မှားနေတယ်ဆိုတာ မှန်းကြည့်လို့ ရနေသည်။

“စားမရ တိပ်မရ _ အချိန်တွေထဲ _

သွေးအားရည်းလို့ ပိန်လာပြီ _ မ,ရယ် _

မ,မချစ်လို့တော့ ဒေသနိုင်တယ် _

အပိုတွေ မဆိုထူး ယုံတော့ကွယ် _

မ,မှ မချစ်ရင် ဘဝပျက်သွားနိုင်တယ် _”

သွေးအားနည်းလို့ ပိန်လာပြီ ... တဲ့။ ကောင်းကွာ
ပိန်ရုံသာမကပဲ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းကျပြီး တစ်ခါတည်း မြေမြုပ်ဖ
လိုက်ရရင် ပိုမကောင်းဘူးလား။

ပြီးတော့ ပြောလိုက်သေး။ မ၊မှမချစ်ရင် ဘဝပု
သွားနိုင်တယ် ... တဲ့။

ဒီလိုကောင်တွေလား။ ငါ့သမီးက ပြန်မကြိုက်
တခြားကောင်မလေးနောက် ဖတ်ခနဲဆို ပါသွားမှာတွေများ။

အိမ်က သမီးကလည်း ဒီအပြောကောင်းတိုင်း
ထားတဲ့ သီချင်းသံကို နားထောင်ပြီး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်
လေ့မလား။

ဘုရား ...။ ဘုရား ...။ မဟုတ်ပါစေနဲ့။ ဒီအသံတွေ
ကို သူ နားကြားပြင်းကတ်သလို သမီးလေးလည်း နားကြားပြ
ကတ်နေပါစေ။

ဗဦးက စိတ်ထဲကနေ တိတ်တိတ်လေး ဆုတောင်း
နေမိသည်။ သမီးကို တိုက်ရိုက်ကြီးလည်း သွားမပိတ်ပင်

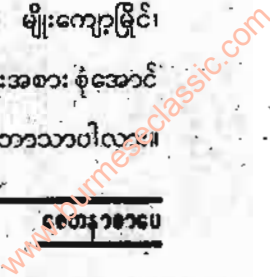
ထက်စီဆိုတာက မမြင်ချင် မှိတ်ထားလို့ရသည်။ နားဆိုတာက
ကြားချင်လည်း ပိတ်ထားလို့ရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။

နောက်ပြီး ခေတ်လူငယ် ဆိုတာကလည်း ခက်သား
...။ သူ့ဘာသာ ထားလိုက်လို့ ဘာမှ မဖြစ်ပဲ နေချင်နေမည်။
... ကတော့ ဒါတော့ မသင့်တော်ဘူးလို့ သွားတားလိုက်လို့
... တော့ မဖြစ်မနေ ဇွတ်တိုးချင် တိုးမှာ။

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချစ်တာ ... ဘာဖြစ်လဲ ... ဘာဖြစ်လဲ ...
မတတ်နိုင်ပါဘူး ... ချစ်တာ အပြစ်လား ...
မင်းမာနကို မင်း ရုပ်သိမ်းပါကွယ် ...
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချစ်တာ ... ဘာဖြစ်လဲ ... ဘာဖြစ်လဲ ...
ထုံးစံတွေမို့လည်း ... အပြစ်မဆိုရဘူး ...”

ဟ ... တယ်ဆော်ပါလား။

ဒီနေ့အဖို့ စိုင်းစိုင်း၊ အက်ဆစ်၊ မျိုးကျော့မြိုင်၊
... သက်(စ်)၊ R. ဇာနည်၊ မြေပဲယို။ သီချင်းအမျိုးအစား စုံအောင်
... နေရသည့်အထဲ ဒီတစ်ယောက်ကတော့ တစ်ဘာသာပါလား။

ကိုင်စာ ... တဲ့။

ကိုယ်တို့ခေတ်က နှစ်ခြိုက်ခဲ့ရသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ကြားလိုက်ရတာမို့ ဗဦးက စိတ်ဝင်တစားဖြစ်ကာ နားစွင့်ထောင်လိုက်မိသည်။

“ဂျောင် ... ဂျင် ... ဂျောင် ... ဝွမ်”

အောင်မယ်လေးဗျာ။

ဒီတစ်ခါတော့ နားထောင်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ရုံတင်မက လောင်ယမ်းပြီး နားနှစ်ဖက်ကိုတောင် ပိတ်ပစ်လိုက်ရသည်အထိပါပဲ။

ကိုင်စာ့ အသံ ရှုရှုအက်အက်နဲ့ လိုက်ဖက်သည် သီချင်းမျိုးကိုမှ အသံသြကြီးနဲ့ ဟိန်းနေအောင် ဆိုထည့်လိုက်တာ။

အသံကလည်း မောင်းကွဲထုသံလို ကျယ်သာကျယ်သည် စည်းဝါးမကိုက်သည့် အသံမျိုး။

ထားတော့။ အသံကောင်းသည် မကောင်းသည် ခြားတာက ဘုရားမေးသည့် ဆုလာဘ်ပဲမို့ သူတို့ကို အပြစ်မတင်

သား

သီချင်းဆိုရာမှာ စည်းဝါးမကျတာကိုတောင်မှ ဗဦးခွင့်လွှတ်နိုင်သေးသည်။

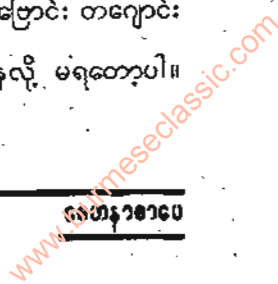
ဂစ်တာတီးရမှာ ကီးမမိတာ၊ လက်ကွက်မှားတာကို ဆော့ ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်။

ဒီကောင်တွေ ဒီသီချင်းကို ဘာကီးတွေနဲ့ တီးနေတာလဲ မသိ။

လက်ကွက်က အတော်ကို ညံ့သည်။ မဟုတ်သေးဘူး။ ကိုင်ပုံကိုက မှားနေတာလား မသိ။

ဗဦးက သည်းခံနားထောင်နေပါသော်လည်း ကြိုးပင်ဆရာမညွှိရသေးသော ဂစ်တာသံ ဗာမြောင်းမြောင်း တဂျောင်းချောင်းကြီးကို ဘယ်လိုမှ စိတ်ရှည်သည်းခံနေလို့ မရတော့ပါ။

“ကိုဗဦး”

နီးသည်ရဲ့ တားဆီးသံ ခပ်တိုးတိုးက ဗဦး နောက်
မှာ လွင့်ပျံ့ကျန်ခဲ့ကာ လူကတော့ ခြံပြင်ကို ရွေ့ခနဲ ရောက်သွား
ခဲ့ပြီ။

“ဟေ့ကောင်တွေ”

အိမ်ရှေ့တံခါးဝကို ခြေချမိရုံရှိသေး ဒေါသက
အထွတ်အထိပ် ရောက်နှင့်ကာ အော်သံက အရင်ထွက်လာသည်။
ဘာလို့လဲဆိုတော့ အမှောင်ထဲမှာ သင်းတို့ရဲ့ အရိပ် မှုန်ပျံ့ပျံ့ကို
မြင်ရချိန်မှာ ဗဦးရဲ့ ဒေါသတွေက ပိုပြီးကြီးထွားအားကောင်းလာ
သွားလေ။

ဗဦး အော်သံကြောင့် ကောင်လေးသုံးယောက်ရှိသည့်
အထဲ နှစ်ယောက်က တလွှားလွှား ထပြေးသည်။

အောင်မယ်။ သကောင့်သားက သူ့ရဲကောင်းလေး
တစ်ကောင်ကတော့ မပြေးပဲ ကျန်နေသမျှ။

“ဟေ့ကောင် ... ခဏလာဦး”

ကောင်လေးက ဂစ်တာကို တန်းလန်းဆွဲကာ လိမ်
ဖည်လိမ်ဖည်နဲ့ ဗဦး အနား ရောက်လာသည်။

ကိုယ့်အနား တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ လှမ်းလာ
သော ကောင်ကလေးကို ကြည့်ရင်း ဗဦး မျက်စိထဲမှာ တစ်ချိန်က
ဦးပညာကြီးထံ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်သွားနေရသော မောင်ဗဦး
ဆိုသည့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံရိပ်ကို ပြန်ပြီးမြင်ယောင်
လာသည်။

ဗဦးက ခေါင်းကို ဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် ခါယမ်းပစ်
လိုက်သည်။ မေ့ထားလိုက်စမ်း။ ဒါတွေဟာ အတိတ်မှာကျန်ခဲ့ပြီ။

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာလား အန်ကယ်”

“အေးပေါ့ကွ ... မင်းတို့ မခေါ်လို့ ငါက ဘယ်သူ့ကို
သွားခေါ်ရမှာလဲ”

“ဟို ... ဘာများ အကူအညီ တောင်းစရာရှိလို့လဲခင်ဗျ”
အောင်မာ ...။

ခွေးကောင်လေး။

မေးပုံက အကြောက်ကြီးနဲ့ ကြည့်ဦး။ သူ့လိုမလောက်
လေး မလောက်စား ငွေ့တ်ကလေး တစ်ကောင်ကများ ဗဦးလို
သူကြီးတစ်ယောက်ကို ဘာအကူအညီ တောင်းစရာရှိလို့လဲ ...
တဲ့။

ငါ့အိမ်က အိမ်သာကျင်း ပြည့်နေလို့ မင်းကို
ဆယ်ခိုင်းမလို့ကွလို့ ပြောလိုက်ရရင် ကောင်းမလား။

“ခုနက သီချင်းဆို ဂစ်တာတီးနေတာ မင်းတို့ မဟုတ်လား”

လက်ထဲမှာ သက်သေခံပစ္စည်းဖြစ်သည့် ဂစ်တာကြီး
နဲ့တကွ မိနေတာတောင်မှ မင်းတို့ မဟုတ်လားလို့ မေးနေသေးသော

ဗဦးကို ကောင်လေးက အူကြောင်ကြောင် ကြည့်ကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“ဂစ်တာတီးတာ ဘယ်သူလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ခင်ဗျာ”

“စောစောက နှစ်ကောင် ထ၊ ပြေးသွားသေးတယ်ကွာ၊ မင်းရယ် ... သူတို့နှစ်ယောက်ရယ်၊ အားလုံးသုံးယောက် ပေါင်းထဲမှာ စောစောက ကိုင်ဇာသီချင်းတီးတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန် ... ကျွန်တော်ပါ”

ကောင်လေး စိတ်ထဲမှာ သူများအိမ်ရှေ့ ဂစ်တာလာ တီးကြမှတော့ ပြစ်မှုလုပ်မိတာချင်း အတူတူပဲ ဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်သူတီးတယ်ဆိုတာ အရေးတကြီး မေးစရာလိုသေးလို့လားဟု တွေးနေလေသည်။

ထို့ထက်ပိုပြီး အတွေးချော်ကြည့်လျှင် ငါ ဂစ်တာတီးကောင်းလွန်းလို့များ သဘောကျသွားပြီး သူ့သမီးနဲ့ ပေးစားဖို့ ခေါ်တွေ့သလားလို့ ထင်ချင်ထင်စရာပင်။

“မင်း ... ဟုတ်လား။ ဒါဆို မေးပါရစဉ်း၊ မင်း ဘယ်သူဆီမှာ ဂစ်တာတီး သင်ထားတာလဲ”

ကောင်လေးဟာ မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်၊ မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ်နဲ့။

သူ့အိမ်ရှေ့ ဂစ်တာတီးလို့ ဆူချင်လည်း ဆူပေါ့။ ဘာလို့ မဆီမဆိုင် မေးခွန်းတွေ မေးရသေးတာလဲ။ ဧကန္တတော့ ဂစ်တာတီး သင်ပေးသည့်ဆရာကိုပါ ခေါ်ပြီးဆူတော့မှာများလား။

“ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် သင်ပေးတာပါ”

“သူငယ်ချင်း ဆိုတော့ တကယ်သင်တန်းဖွင့်ပြီး သင်တဲ့ ဆရာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“မင်း ဂစ်တာတီးသင်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“တစ်လ မပြည့်သေးဘူး ခင်ဗျ”

ပဉ္စသီတဦး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို စတင်စွဲလမ်းမိတာမှ ကောင်မလေးအိမ်ရှေ့ ဂစ်တာတီးရင်း သီချင်းဆိုနိုင်ဖို့ရာ ရေးပေါ် သင်ထားရတာ။

“မင်း ဘာတတ်သလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ခင်ဗျာ”

“မင်း ဘယ်သီချင်းတွေ ကောင်းကောင်းတတ်သလဲ၊ ဘယ် ကီးကို တီးရတာ အားရသလဲ၊ အခုတီးတာရော မင်းကိုယ် မင်း ပိုင်လှပြီထင်လို့ တီးတာလား”

“ကျွန်တော် ဘယ်သီချင်းမှ ကောင်းကောင်းမပိုင်သေးပါဘူး ခင်ဗျာ၊ အခုတီးတာလည်း စမ်းကြည့်ရုံ သက်သက်ပါ”

“မင်း ဒီသီချင်းကို ဘယ်လိုတီးရသလဲ သေသေချာချာ သီသလား”

“ဟို ... မသိ ...”

“ကဲ ... ပေးစမ်း မင်း ဂစ်တာ”

ကောင်လေးက ယောင်ယောင်ကန်းကန်းနဲ့ သူ့ ဂစ်တာကို ဗဦး လက်ထဲ ထိုးပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာကြည့် ... လက်က ဒီကြိုးပေါ်တင်၊ ပြီးရင် ဒီဘက် လက်က ...”

ဗဦး ပြသနေသမျှ ကောင်လေးက သေသေချာချာ ရုတစိုက် နားထောင်ရှာသည်။

“တွေ့လား ... ငါတီးပြတော့ သံစဉ်မမှန်သွားဘူးလား၊ မင်းတို့ကောင်တွေကွာ၊ ခေတ်လူငယ်ဖြစ်ပြီး ဒီလောက်က လေးတောင်မှ အသုံးမကျဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် မှားပါတယ်၊ နောက်ဆို ကျွန်တော့်မှာ လိုအပ်ချက်ရှိရင်လည်း အန်ကယ်မိ ညွှန်ပြပေးပါ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို တူသားအရင်းအချာ တစ်ယောက်လို ...”

“ဟေ့ကောင် ... တော်ကွတော် ... မင်းကို အမြင်မတော် လွန်းလို့ ဝင်ပြပေးတာ၊ နောက်ဆက်တွဲ ဘာမှဆုံးမပဲ့ပြင်နေစရာ မလိုဘူး၊ မင်းနဲ့ငါ အရှည်သဖြင့် ပတ်သက်စရာလည်း မလိုဘူး၊ မင်းလည်း ငါ့အိမ်ရိပ် မနင်းနဲ့တော့၊ အောင်မာ ... လုပ်ပုံကိုင်ပုံ မဟုတ်လွန်းလို့ ပြောမိပါတယ်၊ သူ့ကိုများ တူလိုသားလို သဘောထားရဦးမတဲ့”

၁၂၈

ခင်ဦးခင်ခင် (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ကောင်လေးက သွားတက်ကလေးတွေ ပေါ်အောင်
ပါးစပ်ကလေးဖြူလျက် တဟဲဟဲ ရယ်နေသည်။

ကောင်လေးမျက်နှာ ကြည့်ပြီး ဗဦးမှာ စိတ်ဆိုး
အခက်၊ မဆိုးရအခက်။

ဒီမျက်နှာမျိုးလေးဟာ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ကိုးနှစ်တာ
ကာလတုန်းက ဦးပညာကြီးရှေ့မှာ သူ လုပ်ခဲ့ဖူးသော မျက်နှာမျိုး
လေး ဖြစ်နေတာကို ဗဦးက သတိထားလိုက်မိသည်လေ။

“ရွတ် ... ရွတ် ... ခဏလေး”

လှေကားထောင့်ချိုး အကွေ့ကနေ ပေါ်လာသော
သံကြောင့် ပဉ္စသီက ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲ ရပ်ကာ လှည့်ကြည့်
လိုက်ပါသည်။

လှည့်ကြည့်သည် ဆိုပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကို တွေ့ရမလဲ
သိထားပြီးသားပါ။

ဒေင် ...။

သူမကိုလိုက်ကြသည့် ကောင်လေးတွေထဲမှာ ဒေင်
သောက်ကတော့ ဇွဲအကောင်းဆုံးလို့ ပြောရမှာပဲ။

ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ အိမ်ထဲ မနေချင်တာနဲ့ အပြင်ထွက်ဖို့အတွက် အကြောင်းပြချက်အနေနဲ့ ရှာဖွေတက်ထားရသော သင်တန်းတွေတိုင်းကို ရောက်အောင် လိုက်လာနိုင်သူမှာ ဒေသံ တစ်ယောက်တည်း ရှိသေးသည်။

သူ့ခမျာလည်း အချိန်တွေ တော်တော်ပေါနေတယ်ထင်ပါ။ ပဉ္စသီ တက်သမျှသော ကွန်ပျူတာသင်တန်း၊ စပီကီသင်တန်း၊ အိမ်တွင်းမှုသင်တန်း၊ အေရီးဗစ်သင်တန်း၊ အားလုံးအားလုံးကို သူ မရောက်လိုက်တာ မရှိ။

ကိုယ့်သင်တန်း အချိန်စာရင်းတောင် ကိုယ့်ဘာသာ မနည်းမှတ်နေရချိန်မှာ သူကလည်း အတိအကျကို မှတ်မိနိုင်ပါ။

သူ ဒီလောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေလေ့လည်း ပဉ္စသီကတော့ သူ့ကို ပုံမှန်လောက်ပဲ ဆက်ဆံပါသည်။ သူ့ကိုမှ မဟုတ်။ တခြား ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမဆို ပဉ္စသီတို့ပြန်မှုဟာ အပိုအလိုမရှိ တည်တည်တံ့တံ့၊ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

ခါတိုင်း သူက တရွတ်ရွတ်၊ တချွတ်ချွတ် လိုက်လည်း ပြန်မထူးတတ်သည့် ပဉ္စသီက ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်ပါဆက်ပါကို ရုပ်စောင့်နေဖြစ်သည်။

မနေ့က ပြဿနာကို သေသေချာချာ သိချင်လှသည်

ဖေဖေ ဝုန်းဒိုင်းရှူးရှားနှင့် အိမ်ရှေ့ထွက်သွားပြီး နေ့ကို ဘာတွေပြောသလဲ ဆိုတာ ပဉ္စသီက သိချင်သည်။

အိမ်ထဲမှာ အတော်ကြာအောင် ပြောတာတော့ ပြောတာပင်။ ဒေါတွေ

တွေနဲ့ ပြောတာလည်း ပြောနေတာပင်။ အိမ်ထဲနဲ့ ခြံဝက

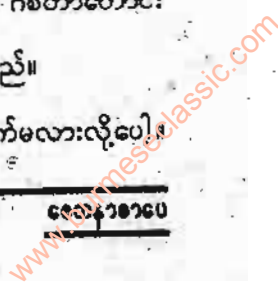
နေတာမို့ သူတို့ဘာတွေပြောနေသည် ဆိုတာကိုတော့ သေသေ

ချာ မကြားရ။

တစ်ကြိမ်မှာ ဖေဖေက ဒေသံထံက ဂစ်တာတောင်း

လိုက်တော့ ပဉ္စသီ ရင်ထိတ်သွားခဲ့ရသေးသည်။

ဖေဖေများ ဂစ်တာကို ရိုက်ခွဲလိုက်မလားလို့ပေါ့။

ဒေသ အပေါ် စေတနာရှိလွန်းလှတာ မဟုတ်သော်လည်း ကိုယ့်ကို ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မပေးပဲ ခြံထိပ်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဂစ်တာတီး၊ သီချင်းဆိုရုံ ဆိုနေသော လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်မိသားစုဘက်က ဒီလောက်ကြီး မရိုင်းစိုင်းသင့်ဘူးဟု ပဉ္စသိက ထင်သည်။

သို့သော် ဖေဖေက ဂစ်တာကို ရိုက်မခွဲခဲ့ပါ။

စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာက ဒေသရဲ့ ဂစ်တာကို တောင်းယူပြီး ဖေဖေ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာပါပဲ။

ဖေဖေ ပုံစံက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ရှိလှတာမို့ သူ့ကို တော့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို သွားမမေးရ။

ဒီတော့ အကျိုးအကြောင်း သိဖို့ရာ ဒေသပြောပြလာမည့် စကားကို နားထောင်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့။

“ပဉ္စ ဖေဖေ လာကြိုမှာလား”

“ကြိုမှာပေါ့၊ ခါတိုင်းလည်း ဖေဖေပဲ ကြိုနေကျဉာဏ်”

“ဒါဆို စကားပြောဖို့ အချိန်သိပ်မရဘူးပေါ့နော်”

“ဘာစကားမှလဲ အချိန်ယူပြီး ပြောဖို့မရှိဘူးလေ”

“ကျွန်တော် မေးစရာလေး နည်းနည်းလောက် ရှိလို့ပါ”

ဒေသ မျက်နှာက အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကားဖောင်ဖွဲ့ဖို့ ကြိုးစားလာသည့် မျက်နှာမျိုး မဟုတ်ပဲ တစ်စုံတစ်ခုကို သေသေချာချာ သိချင်လို့ မေးတော့မည့် မျက်နှာမျိုး။

“ဘာမေးမလို့လဲ”

“ဟိုလေ ... ပဉ္စ ဖေဖေက ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဟင်”

“ မြတ်စွာဘုရား။

ဒေသရဲ့ မေးခွန်းဟာ အတော်ထူးဆန်းသည်။

ကိုယ်အသည်းအသန် လိုက်နေသည့် မိန်းကလေး

ခင်ယောက်နဲ့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ရှားရှားပါးပါး၊ ခဏတဖြုတ်လေး

အနားခွင့်ရသခိုက် ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိမည့် စကားတွေ ပြော

သောလား။

ကိုယ့်ကို ကောင်မလေး နှစ်သက်သဘောကျစေမည့်

အသံထုတ် ခပ်ချွဲချွဲစကားတွေပဲ ပြောပါတော့လား။

အဲဒါတွေ မပြောပဲ ကောင်မလေးအဖေအကြောင်း
မေးသည်ဆိုတော့ ဒါ မထူးဆန်းဘူးလား။

အင်း... ဒီတစ်ယောက် ကြည့်ရတာ ယောက်ျား
စိတ် စစ်စစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။

ပေပေနဲ့ တစ်ခါတလေလေး စကားပြောခွင့် ရလိုက်
တာနဲ့စိတ် ပြောင်းသွားပြီ...။

အောင်မယ်လေးလေး။ တွေးရင်းနဲ့တောင် ကြက်အိ
ထ,သည်။

ကိုယ့်အဖေကို ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဒီ
စိတ်ကြီး ထားနေမှာများ တွေးကြည့်ရုံနဲ့တင် ဘယ်လောက်
အသည်းယားစရာ ကောင်းသလဲ။

“ပေါက်ကရတွေ မတွေးနဲ့နော်၊ ကျွန်တော်က တကယ်
စိတ်ဝင်စားလို့ မေးတာ”

ပစ္စသို့ အတွေးကို သဘောပေါက်လိုက်သည်
က အလန့်တကြား လှမ်းပိတ်လိုက်တာပင်။

သို့သော် သူပိတ်လိုက်တော့မှပဲ ပိုဆိုးသွားတာက
“တကယ်စိတ်ဝင်စားလို့” ဆိုသည့် သူ့ စကားကို ပဉ္စသိက ပိုပြီး
အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားခြင်းပင်။

“ဟင် ... ရှင်က ကျွန်မအဖေကို စိတ်ဝင်စားတယ်၊
ဘုရား ... ဘုရား ... တကယ်ပြောတာလားဟင်”

“ဟာ ... မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊
ဟာ ... ဘာတွေလဲကွာ၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊
မထင်သင့် မထင်အပ်တာတွေ”

“ဘယ်သိမလဲ၊ ရှင်ပဲ ပဉ္စအဖေအကြောင်း အတင်းကြီး
လာမေးနေပြီးတော့”

“ကျွန်တော် မေးတာက ... ဟို ... ဟိုလေ ... ပဉ္စအဖေက
ဟိုဒင်း ... နည်းနည်း ထူးဆန်းတယ် ထင်လို့ပါ”

စိတ်ထဲရှိသလောက် တိတိကျကျကြီး မပြောဝံ့လို့
အားမနာတမ်း ပြောရမည် ဆိုလျှင်တော့ ပဉ္စအဖေကြီးက
စိတ်မှန်ရဲ့လားလို့ ပြောရမှာပင်။

ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ့်သမီးကို လာနောက်ပိုးသော
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ မကြည့်
ဖြူတာ၊ မောင်းထုတ်တာဟာ အကြောင်းမဟုတ်။ ဖြစ်သင့်သည်။

အဲ ... အဲဒီကောင်လေးကို ဂစ်တာတီးနည်း သွား
သင်ပေးတာကျတော့ အဓိပ္ပာယ် မဲ့လွန်းသွားပြီ။

ပြီးကျတော့ ကြည့်ဖြူတာလည်း မဟုတ်။ နောက်ကီ
မလာနဲ့၊ မပတ်သက်နဲ့လို့လည်း ပြောလွှတ်လိုက်သေးသည်။

ကဲ ... ဒီလို အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်အခြေ
အနေဟာ ပုံမှန်ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယဝင်တာများ သူလွန်သလား
လို့။

ဒေင်ရဲ့အတွေးကို ပဉ္စသီက အခုတော့မှပဲ သဘော
ပေါက်ကာ ပူနေသည့်စိတ်တွေ လျော့ကျသွားရပေမဲ့ နောက်တစ်
မျိုး ဒေါသထွက်ရပြန်သည်။

“ဪ ... ရှင်က ကျွန်မအဖေကို ရူးနေတယ်လို့ ဇွတ်
တာလား။”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလောက်အထိ ပြောချင်တာ
လုံးဝကို မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့လေ ... ဟို ... အန်ကယ်
အပြုအမူက နည်းနည်းဆန်းတော့ ...”

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ဆန်းတယ်ဆိုတာ၊ ဘာတွေများ
ဆန်းနေသလဲ”

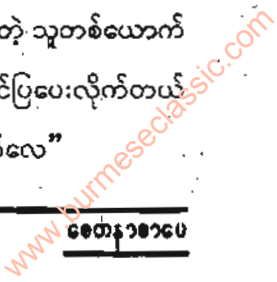
“ဒီလိုပါ၊ မနေ့က ...”

ဒေင်က ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို နတ်သံနောပြီး
ပြောပြရတော့သည်။

“ဟယ်တော် ... တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော်က အကြောင်းမဲ့ လိမ်ပြောပါ
မလား။”

“မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မယုံချင်စရာကြီး ဖြစ်နေလို့၊
ဖေဖေက ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ ဂစ်တာလာတီးတဲ့ သူတစ်ယောက်
ကို အော်ငေါက်မထုတ်ပဲ တီးနည်းသင်ပြပေးလိုက်တယ်
ဆိုတော့ ... အင်း ... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ”

“ဗျာ ... ဘာဖြစ်နိုင်တာလဲ”

“ရှင်လက်သံက တော်တော်ကို ဆိုးဝါးနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဗျာ”

“ဟုတ်မယ် ... ပဉ္စအဖေမှာ အမြင်မတော်တာ တွေ့ရင် ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တဲ့ ရောဂါရှိတယ်၊ ရှင်ကစ်တာသံ ဆိုးဝါးလွန်းတော့ သူ့သမီးကို လာတီးပြနေတာဆိုတာ တောင် မေ့သွားပြီး ပြုပြင်ပေးချင်စိတ် တဖွားဖွား ပေါ်လာလို့ ဖြစ်မှာ”

“ဟုတ်လား ... အဲဒီအဖြစ်မျိုး ရှိသလား”

ဒေင်က တရုတ်ကားတွေထဲက ပြောနေကျ လေသံ

မျိုး သူ့စွဲကား ပြောလိုက်ခြင်းပင်။

“ရှိတာပေါ့၊ ဖေဖေဟာလေ ရယ်စရာကောင်းလောက် အောင်ကို နေရာတကာ စပ်စပ်,စပ်စပ် ပါတာ၊ ပဉ္စသူငယ်

ချင်းတွေကိုဆိုလည်း အမြင်မတော်ရင် ဝင်ပြောတာပဲ၊
ဈေးသည်လည်း ကြည့်မရရင် ပြောလိုက်တာပဲ၊ ကိုယ့်
ကလေးကိုယ် ကားလာမဲ့လမ်းဘက်က ထားပြီး လမ်း
လျှောက်တတ်တဲ့ အမေမျိုး တွေ့ရင်လည်း ပြောလိုက်တာ
ပဲ။ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောမယ်၊ သူတောင်းစားကိုတောင်
မှ ခင်ဗျား အသက်အရွယ်နဲ့ ဒီလောက် နေပူထဲတောင်
တတောက်တောက် လျှောက်သွားနိုင်သေးတဲ့ ကျန်းမာရေး
နဲ့ဆိုရင် တောင်းမစားပဲ အလုပ်တစ်ခုခု ရှာလုပ်ပေါ့တဲ့၊
ယောက်ျားငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တစ်ယောက် တောင်းစားနေရ
တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ အမြင်မတော်ဘူးတဲ့လေ၊ သွားပြော
သေးတာ”

“ဟား ... ဟား ...”

ဒေင်က ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့ပဲ တဟားဟား
သာ အော်ရယ်လိုက်မိတော့သည်။

ပဉ္စသိရဲ့ အဖေဟာ တကယ့်ကို လူထူးလူဆန်းကြီး

ပဲ။

ပုံစံကြည့်တော့ ပြောရဆိုရ လက်ပေါက်ကတ် ခက်ခဲ မည့် လူ့ခွစာ၊ အူကြောင်ကြောင်ပုံ မရှိ။ ယခု အသက်အရွယ် အထိတိုင် သန်စွမ်းနက်မှောင်ဆဲ ဆံပင်တွေကို ပုံကျကျဖြိုးသင်ကာ ရှုပ်အင်္ကျီအတောင့်စား၊ ပုဆိုးအကောင်းစား၊ တစ်ခါတစ်ရံ စတိုင်လ် တောင်းဘီ အကောင်းစားနဲ့ ကြော့နေအောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်း လူကြီးတစ်ယောက်ဟာ စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို အူကြောင်ကြောင်တွေ ထုလုပ်တတ်လိမ့်မည်လို့ ထင်ကိုမထင်ရ။

“ရှင်က ဘာရယ်တာလဲ၊ ပဉ္စအဖေကိုများ ရယ်စရာ လား။”

ပဉ္စသီကဖြင့် စိတ်ဆိုးနေပြီ။ ဒေဒင်ကတော့ ပဉ္စသီ စိတ်ဆိုးတာကိုလည်း အမူမထားအား။ ဦးဗဦး မျက်နှာကြီးကို မြင်ယောင်လိုက်၊ သူတောင်းစားကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ

အကျိုးမဲ့ ဆုံးမသြဝါဒ ခြွေနေဦးမည့် ပုံကြီးကို မြင်ယောင်လိုက်နဲ့ ရယ်ချင်စိတ်တွေက ထိန်းမရအောင် တလိပ်လိပ်ပဲ တက်လို့နေ တော့သည်။

“ပဉ္စသိ”

“လာပြန်ပြီ၊ ရှင့်ကို ဖေဖေ ဘာပြောထားလဲ”

“ဘာပြောထားရမှာလဲ”

“နောက်ကို အိမ်ရိပ်မနင်းနဲ့တော့လို့ ပြောတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီစကားကို ကျွန်တော် မြေဝယ်မကျ နားထောင်သားပဲ”

“ဘယ်မှာ နားထောင်လို့လဲ၊ ခုတလော ပဉ္စ နောက်က လိုက်ရုံတင် မကဘူး၊ စကားတောင် အတင်းအတင်းလိုက် ပြောနေသေးတဲ့ဟာ”

“ဒါက သူ့ကန်သတ်ချက်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ၊ သူက အိမ် ရိပ်မနင်းရဘူးလို့ ပြောထားတာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်မှာနင်း လို့လဲ၊ ကျွန်တော် အခုရိပ်နေတဲ့နေရာက ပဉ္စတို့အိမ်ရိပ်နဲ့ အဝေးကြီး၊ ခုနစ်မိုင်လောက် ကွာတယ်၊ ပြီးတော့ ပဉ္စ အဖေတားတာက သူနဲ့ပတ်သက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူးလို့ ပဲ တားတစနေ၊ ပဉ္စကို စကားမပြောရဘူးလို့ လုံးဝမတား ထားဘူး”

စကားကတ်ပြောတတ်လွန်းလှသော ဒေဋ်ကို ပဉ္စသိ က နှုတ်ခမ်းစုကာ မျက်စောင်းလေးပဲ ထိုးကြည့်နိုင်တော့သည်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သား။

ဒီအဖေတစ်ယောက်ဟာ စကားကို တာ၊ လုံအောင် ပြောတတ်လိုက်ပုံများ ကိုယ့်ဘက်က ထိခိုက်နှစ်နာစရာတွေချည်း ဖြစ်နေတော့တာပဲ။

ကိုယ်သဘောမကျသည့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဘယ်သမီးနား မကပ်နိုင်အောင် တားမယ်ဆိုရင်လည်း စကားလုံး

ကို တိတိကျကျလေး သုံးပြီးတားပေး။ ဒါကိုမှ ဟိုဘက်က မလိုက်နာလျှင် သူ့ရဲ့ပျက်ကွက်မှု။

အခုတော့ ဖေဖေ ပြောလိုက်ပုံက ငါ့သမီးနား ကပ် ချင်သလောက်ကပ်စမ်းကွာလို့ အခွင့်ပေးလိုက်တာထက်တောင် ဆိုးနေသေးတော့သည်။

“ဖေဖေက စိတ်ဆိုးတုန်းမို့ ပြောလိုက်တာ”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ငွေ မယူတာပေါ့”

“ဘာပြောတယ်”

“ငွေမယူဘူးလို့ ပြောတာလေ၊ ကိုယ်က လူငယ်မဟုတ် လား၊ လူကြီးတွေကို တတ်နိုင်သလောက် နားလည်ခွင့် လွှတ်ပေးရမှာပေါ့”

“အလိုတော် ... သူကပဲ စကားကြီး စကားကျယ် ပြော ငေးတယ်၊ ပဉ္စ ဆိုလိုတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေ စိတ် ဆိုးတုန်းမို့ သေသေချာချာ စီစဉ်စဉ်းစားပြီး မပြောလိုက်

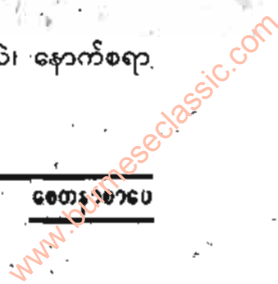
လို့ တားမြစ်ချက်တွေက တိတိကျကျ၊ ထိထိမိမိ မရှိတာ လို့ ပြောတာ၊ အမှန်တော့ ဖေဖေ တားချင်တာက ပဉ္စနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်နဲ့၊ အနားတောင် မသိနဲ့၊ ဒါပြောချင် တာ”

“မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်”

“ဘာကို မဟုတ်သေးရမှာလဲ”

“ပဉ္စ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားနော်၊ ပဉ္စအဖေ ပြောသွား တဲ့အထဲမှာ ပဉ္စနဲ့ပတ်သက်တာ ဘာမှမပါဘူး၊ ကြည့်ရတာ တော့ ကျွန်တော့်ဂစ်တာလက်သံ နားထောင်မကောင်းလွန်း လို့ နားငြီးတာနဲ့ တားလိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဂစ်တာကို သင်တန်းတက်ပြီးတော့တောင်မှ အတီးသင်နေတယ်၊ နောက်တစ်ခါ အန်ကယ်စိတ်တိုင်းကျ တီးပြနိုင်အောင်လို့”

“ရှင် ... ပဉ္စ အဖေကို ဘာများမှတ်နေလဲ၊ နောက်စရာ ထင်နေလို့လား”

ပဉ္စသီက စိတ်ဆိုးလာကာ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် အော်
လိုက်သော်လည်း ဒေင်ကတော့ ဖြုံပုံမရပါ။

သူ့ကြည့်ရတာ ပဉ္စသီနား ကပ်ရတာထက် ဖေဖေ
ကို နောက်ရတာကိုပဲ ပိုပြီးသဘောကျ နှစ်ခြိုက်နေပုံမျိုး။

“အန်ကယ့်ကို ကျွန်တော်က ရိုသေလေးစားရမဲ့ဟာ၊ ဘာ
ကြောင့် နောက်ရမှာလဲ၊ စကားပုံတောင် ရှိသေးတယ်
မဟုတ်လား၊ ဘာကို ရိုသေရင် အသက်ရှည်တယ်ဆိုလဲ”

“ရှင်နော်ရှင်၊ လွန်လာပြီ”

ဒေင်က သွားကြီးဖြိုကာ တဟဲဟဲ။

ပဉ္စသီမှာတော့ အသည်းတွေယားကာ ဘာလုပ်လို့
လုပ်ရမှန်းလည်း မသိချေ။

ကိုယ့်အဖေ ကိုယ်တိုင်က ပေါက်ကရ လုပ်ထားခဲ့
သဖြင့် တစ်ဖက်လူကိုလည်း ဘာမှမပြောရဲ။

“စိတ်မညစ်သွားပါနဲ့ ပဉ္စရယ်၊ ကျွန်တော်က ပျော်လို့
နောက်တာသက်သက်ပါ၊ ပဉ္စအဖေကို မလေးစားတာ

လည်း မဟုတ်ရပါဘူး၊ လူကြီးသူမ တစ်ယောက်ကို
ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဘာမှ ပြက်ရယ်ပြုစရာအကြောင်း မရှိ
ဘူး၊ တကယ် ပြောတာပါ၊ ကျွန်တော်က ပျော်စေ ပျက်
စေသက်သက်ရယ်၊ ပဉ္စနဲ့ ကျွန်တော် ပိုပြီးရင်းနှီးလာရ
အောင်ရယ် လျှောက်ပြောနေမိတာပါ၊ ကျွန်တော့်ကို အထင်
မလွဲလိုက်ပါနဲ့။”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒေင် မျက်နှာက ခပ်တည်တည်။

ဒီလူတစ်ယောက်ကိုတော့ ဘယ်လို ယုံရမယ်မှန်း
ဘာင် မသိတော့ပါဘူး။

www.burmeseclassic.com

“ကိုဗဦး ... ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ ထိုင်လိုက်ထ၊ လိုက်နဲ့။”

ညော်ခန်းတစ်ခန်းလုံး ပြည့်အောင် တတောက်တောက် လှုပ်ရှားနေသော ဗဦးက ဇနီးသည်ကို မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဒီအသက်အရွယ် ရောက်တဲ့အထိ မျက်စိမမှုန်သေးသော ဗဦးက မျက်မှန်တပ်စရာ မလိုရလေကား ကိုယ့်ရဲ့မျက်လုံးရဲ့ အပြောင်းအလဲကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြားခံပစ္စည်း မရှိသမို့ ဟန်ဆောင်ခြင်း အတတ်ပညာကို မကျွမ်းကျင်လှသော ဗဦး အတွက် အတော်ပဲ အခက်တွေ့တတ်သည်။

နောင်ဆိုရင်တော့ ပါဝါမပါသည့် အလှတပ်မျက်မှန် တစ်ခု ဝယ်တပ်ဦးမှပါပဲ။

ဟာ ...။ ဒီမိန်းမ လုပ်တာနဲ့ တွေးလက်စ အတွေးတွေတောင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိ။

“ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကလေးများ ထိုင်ပါတော့လားရှင်၊ စောစောကပဲ ထမင်းစားပြီး အညောင်းပြေ အညာပြေဆိုပြီး ခြံထဲဆင်းလျှောက်ပြီးပြီ မဟုတ်လား။”

ပညာအရည်အချင်း ဆယ်တန်းကလေးတောင် အောင်ရာသော မိန်းမကို ဦးဗဦးက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ဘကြည့်၊ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဒီမိန်းမကို အမေပေးစားလို့ ယူထားရတာဆိုပေမဲ့ ဗဦးက အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားပါသည်။ တောပိုင်းကျသည့် နွေကလေးတစ်မြို့က လာတာဖြစ်သော ဇနီးသည်ကလည်း ငွေကြေး ချမ်းသာသည့် မိဘက ဆင်းသက်လာသော သူဌေးသမီး ဖြစ်သည့် ဘဦး လင်ယောက်ျားအပေါ် ရိုသေလေးမြတ်မှု ရှိလှတာပင်။

ဒါကြောင့်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် လေးစားတန်ဖိုးထားပြီး သာယာသည့် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ထောင်နိုင်ခဲ့တာ။

ဟော ...။ ပြောရင်းဆိုရင်း စကားတွေက ချစ်တော့ငေါ့ပြီး ဘေးထွက်သွားပြန်ပါပြီ။

ထားတော့။ ကိုယ့်ရဲ့ဇနီးသည်ကို (ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဝန်ခံရသော် မချစ်လှပေမဲ့) ဗဦးက လေးစားတန်ဖိုးထားသည်။ ဆူပူအော်ငေါက်တာမျိုး လုပ်ဖို့မပြောနဲ့ လေသံမာမာနဲ့ စကားပြောတာမျိုး၊ စောစောကလို မာမာထန်ထန်ကြည့်တာမျိုးတောင် သိပ်ပြီး လုပ်လေ့မရှိပါ။

သို့သော် ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်မိပြီ။

ဇနီးသည်ကတော့ သူမကို ဗဦး ဘယ်လိုတုံ့ပြန်လိုက်တယ် ဆိုတာတောင် သတိမထားမိနိုင်အား။ ဗဦးရဲ့ ဂုဏ်မငြိမ်မှုကိုသာ အသည်းအသန် နှိပ်ကွပ်ချင်နေပုံနှင့် ...

“မင်း ဘာသိလဲ”

စကားစ၊ လိုက်ပြီးမှ ဗဦးက သတိရသွားပြန်သည်။ ပြောထားတဲ့ အတိုင်းပဲပေါ့။

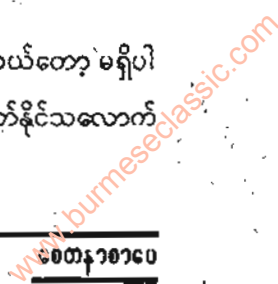
သူ့ဇနီးဟာ ဆယ်တန်းတောင်မအောင်။ ပြီးတော့ အပျိုဘဝက မြို့ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့တာလည်း မဟုတ်။ မြို့နာမည်သာ ခံထားပေမဲ့ တောရွာခပ်ကြီးကြီး တစ်ခုလောက်သာရှိသော မြို့ကလေးမှာ နေခဲ့တာမို့ ဗဟုသုတ နည်းပါးသည်။ ရှေ့နောက် ဇွင့်ချိန်တွေးတော ပူပန်တတ်ခြင်းမရှိ။

ဒီတော့ ဘယ်နေရာမဆို သူမက အေးတိအေးစက်စက် နိုင်သလောက် ဗဦးကတော့ သူမအတွက်ပါ နှစ်ဆပိုပြီး ပူပင်လေသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲဟင်”

“ပြောလည်း အဝိုပါပဲကွာ”

“လင်မယားချင်ပဲ ကိုဗဦးရယ်၊ အပိုဖြစ်တယ်တော့ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မ သိပ်နားမလည်ပေမဲ့လည်း တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကူညီဖြေရှင်းပေးရတာပေါ့”

ရိုးသားရှာသော ဇနီးသည် ကိုဗဦးက သနားသွားရပါသည်။

ဒါနဲ့ပဲ သူ့ရင်ထဲက သောကကို ပြောပြလိုက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ...

“ဒီလိုကွ၊ ဟိုကောင်လေးကို အိမ်ရိပ်တောင် မနင်းနဲ့ငါ့ ငါ ပြောပစ်လိုက်တာ အခုတလော သင်းအသံ မကြားတော့ဘူး။”

“အဲဒါ ကောင်းတာပဲ မဟုတ်လား။”

“ကောင်းတာချည်းပဲ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်၊ ဒီကောင် အိမ်ရှေ့မလှာတော့တာဟာ ငါစကားကို နားထောင်လွန်းနဲ့ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ဖို့ထက် သူ့အကြံအစည် အောင်သွားလို့ ဆိုတာ ပိုဖြစ်နိုင်တယ်။”

“ရှင် ... ကျွန်မတော့ နားမလည်တော့ပါဘူး။”

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ မင်းကို ပြောလည်း အဓိပ္ပာယ်လို့”

“ကိုဗဦးရယ် ... ကျွန်မ အတန်းပညာ သိပ်မတတ်ခဲ့လို့ ဆင်ခြင်ဉာဏ် နည်းပေမဲ့ အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ ကိုယ့်သမီးကိစ္စ သိခွင့်ရှိပါတယ်။”

ဇနီးသည်က ဒီလိုပြောတော့လည်း ဗဦးက စိတ်မကောင်းနိုင်။

သင်းခမျာ သူမဘက်က ချို့ယွင်းချက်တွေကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ အားနည်းသိမ်ငယ်စိတ် ဝင်တတ်တာ ဗဦး အသိဆုံးပဲလေ။

“အင်းပါကွာ ... ငါက မင်းကို စိတ်တိုလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုကောင်ကို စိတ်တိုတာ”

“သူက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အိမ်ရှေ့ ဂစ်တာလာမတီးတော့ဘူးလေ”

“ရှင်ပဲ မတီးနဲ့တော့ဆို၊ သူ့ရှင်စကား နားထောင်သွားတာ မကောင်းဘူးလား”

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ ခုခေတ်ကောင်
လေးတွေဟာ ဂျစ်ကုန်ကန် ကြွပ်ဆတ်ဆတ်နဲ့ တောင်ပြော
ရင် မြောက်လုပ်တာတွေချည်းပဲ၊ ငါ တစ်ခွန်းပြောလိုက်
ရုံနဲ့ ချက်ချင်း သဘောတူ လက်ခံသွားပြီဆိုတာများ ဖြစ်
နိုင်ပါ့မလား။”

“ဖြစ်ချင်မှတော့ ဖြစ်မယ်”

“အေး ... အဲဒီလို လုပ်စမ်းပါကွ”

“ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်လေ”

“ဟာ ... မင်းကလည်း မရေမရာတွေ လာပြန်ပြီ”

“သူ့အကျင့်၊ သူ့စိတ်ကို ကျွန်မမှ မသိတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်
အပြတ်ပြောနိုင်မလဲ”

“ငါကတော့ သိနေသလိုပဲကွ၊ ဒီကောင် ငါစိတ်ချအောင်
လို့ ငါ့ရှေ့က ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေပြီး ကွယ်ရာမှာမှ
သမီးနဲ့ဆက်သွယ်နေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

“အင်း ... ဒါလည်း ...”

“ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်၊ မဟုတ်ချင် မဟုတ်ဘူး ပြောမနေနဲ့၊
သေချာတယ်၊ ဒီကောင် ငါ့ကွယ်ရာမှာ လှုပ်ရှားနေတာ၊
အခုတလော သမီးကလည်း တက်လိုက်တဲ့ သင်တန်းတွေ”

“သမီးက ဘက်စုံထူးချွန်တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ချင်ရှာလို့ပါ”

“တော် ... တော် ... သမီးရဲ့ လှည့်ကွက်တွေကို မင်းလို
ခပ်တုံးတုံး မိန်းမမျိုးကပဲ ယုံမယ်၊ ငါကတော့ မယုံဘူး”

“ဒါဖြင့် ရှင်ထင်တာ သမီးက ကောင်လေးနဲ့ ကွယ်ရာမှာ
အလိုတူအလိုပါ ချိန်းတွေ့နေတယ်ပေါ့”

“အေး ... ဟုတ်မလား မသိဘူး”

“ဟုတ်ရင်လည်း ကျွန်တို့ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလို့
မကောင်းဘူးရှင်၊ သမီးကို သေသေချာချာဖွင့်မေး၊ တကယ်
လို့ လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှနေပြီ ဆိုရင်လည်း ကွယ်ရာမှာ
လူကြီးတွေ မသိအောင် ချိန်းချက်တွေ တာမျိုးထက် တရား
ဝင် အသိအမှတ်ပြုပေးလိုက်ပြီး အိမ်ကို လာလည်ခွင့်ပေး
လိုက်ရင် တင့်တင့်တယ်တယ်လေး ဖြစ်တာပေါ့၊ လူကြီး

တွေ သိသွားပြီဆိုတော့ သူတို့ကို အလိုလို ထိန်းကွပ်ပြီး သားလည်း ဖြစ်သွားရော”

မိန်းမ ...။ မိန်းမ ...။

တစ်သက်လုံး ပေါင်းလာသမျှ ဒီကနေ့မှာတော့ မင်းညွတ်ယံဆိုတာ အသေချာဆုံး သိလိုက်ရတာပဲ။

အတွေးအခေါ် ညံ့ရတဲ့ကြားထဲ ခေတ်ကလည်း မမီ။

သူမရဲ့နည်းတွေက လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် က နည်းတွေ။ အခုခေတ်မှာများ လူကြီးမိဘတွေက အသိအမှတ် ပြုပြီးကြလို့ ဘာအကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် မခွဲတော့ဘူး၊ ရာသင် ပန် လက်တွဲမယ် ဆိုတာမျိုးများ မရှိရေးချမရှိ။

ထားတော့။ သူ့အရေးထားနေတာက “မြီမြီငါ့ မလား” ဆိုတဲ့ ပုစ္ဆာမဟုတ်။

“ငါက ဒီကောင်ကိုပဲ ကြည့်မရတာကွ၊ သမီးနဲ့ သဘောတူ မတူနိုင်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ရှင် ကောင်လေးအကြောင်း ဘာတွေ သိထားလို့လဲ”

“ဘာမှ မသိဘူး”

“မသိပဲနဲ့များ”

“မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ လူတစ်ယောက်ကို ငါ့ဘာသာ လွတ် လပ်စွာ ကြည့်မရပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ အကြောင်းပြချက်မလိုဘူး၊ ဒီကောင်မျက်နှာကို စ၊ မြင်လိုက်ကတည်းက စိတ်ထဲ တစ်မျိုး ပဲကွ၊ မုန်းသလိုကြီး”

ဇနီးသည်ကတော့ ဒါဟာ သမီးကို တိုထွာတတ် သည့် ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဗီဒီယိုကြောင့်ပဲလို့ ထင်ချင်ထင်မည်။

ဒါပေမဲ့ ဗဦးကတော့ သမီးကို လာရောက်ပိုးပန်း ဩသော ကောင်လေးတွေ အများစုထဲမှာမှ အဲဒီကောင်လေးကို ချစ်ပြီး အမုန်းတွေ ပိုနေမိတာပါ။

“ဟေ့ ... အဖြေပေးတော့ကွာ၊ တောင်းလာရတာ နှစ်တစ်ရာ လောက်ရှိပြီ”

“အောင်မယ် ... ရက်တစ်ရာတောင် မရှိသေးဘူး၊ မပေး နိုင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ရက်တစ်ရာပြည့်ရင်တော့ ပေးမယ်ပေါ့”

“မဆိုလိုပါဘူးနော်၊ ပစ္စက စဉ်းစားတောင် စဉ်းစားသေး တာ မဟုတ်ဘူး”

“အချစ်ဆိုတာ ရင်ထဲက အလိုလို ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အောက်ဆီဂျင်လို ပစ္စည်းမျိုးပါ။ မိသိန်းတို့ အိသိန်းတို့လို ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ စပ်ဟပ်ထုတ်ယူရတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အထူးတလည် စဉ်းစားနေစရာ မလိုပါဘူးလေ၊ တွေ့လိုက် တာနဲ့ ချစ်တယ် မချစ်ဘူး အဖြေက ပေါ်ပြီးသား”

“ဒါဆိုလည်း ရှင့်ကို တွေ့တိုင်း ဘာခံစားချက်မှ၊မှ ပေါ် မလာတဲ့ဟာ မချစ်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟာ ... ဟာ ... အဲဒီလိုတော့ အပြတ်မပြောလိုက်နဲ့လေ၊ တစ်ခါတစ်ခါ အချစ်စစ်ဆိုတာ ခေါင်းမြီးခြုံကုလားမလိုပဲ ပုန်းနေတတ်တယ်၊ လေတိုက်လို့ ခေါင်းပေါ်က ဇာပဝါ ကွာကျသွားတော့မှ ဘယ်လောက်လှတဲ့ မျက်နှာကို ပိုင်ဆိုင် ထားသလဲဆိုတာ တွေ့ချင်တွေ့ရတတ်တာမျိုး”

“အောင်မယ်လေး ... ရှင့် ကြည့်ရတာ ခေါင်းမြီးခြုံကုလားမ တွေ့တာနဲ့ ပဝါသွားလှန်ကြည့်ပြီး လှမလှ စုံစမ်းဦးမဲ့ပုံပါ လား”

“ဥပမာပေးတာကွာ၊ စကားမလွဲနဲ့”

“အမှန်ပြောတာ၊ ရှင့်အတွက်ဆို ပစ္စ ရင်ထဲမှာ ဘာခံစား ချက်မှ မပေါ်လာဘူး”

www.burmeseclassic.com

“ဖြောက်”

ဒေသက လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်ကာ ...

“အဲဒါ အဖြေပဲ၊ ပဉ္စ ခုပဲ ပြောတယ်၊ မပေါ်လာဘူးတဲ့၊ မရှိဘူးလို့ သုံးနှုန်းလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရှိချင်တော့ရှိ မယ်၊ အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ မပေါ်လာတာ၊ ဒါပဲ”

အောင်မယ်။ သူကများ တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲက စိတ်အတွေးကို ဝင်ပြီး ဖတ်ကြည့်လို့။

ဟုတ်တာမဟုတ်တာ အသာထား။ သူ ပြောလိုက်ပုံ ကြောင့် ပဉ္စဆီမှာ တွေ့တွေ့ဝေဝေ ဖြစ်သွားရတာကတော့ အမှန်ပင်။

အချစ်ဆိုတဲ့အရာဟာ (ဒေသ သုံးနှုန်းသလိုပဲ) ခေါင်း မြီးခြုံကုလားမနဲ့ တကယ်တူတာလား။ ကိုယ့်ရဲ့ စာညှိရှိမှုကို လူမ မြင်ရအောင် တမင်တကာ ဖုံးအုပ်ထားတတ်တာလား။

ပဉ္စသီ စိတ်ထဲမှာတော့ အချစ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက် ရဲ့ ရှေ့မှာ ဘွားခနဲ ကိုယ်ထင်ပြတတ်သည့် အရာမျိုးလို့ပဲ ထင်ခဲ့ တာ။

တကယ်တမ်းကျတော့ အချစ်ဟာ ဝရမ်းပြေးတစ် ဆွာက်လို လူမြင်မခံဝံ့စွာ ပုန်းအောင်းလို့လည်း နေနိုင်သေးသည် လေ။

သူက ပုန်းအောင်းနေတုန်း ကိုယ်က လိုက်မရှာမိဘဲ အချစ်ဆိုတာ တကယ်မရှိနိုင်ပါဘူးလို့ အပြတ်ပြောမိလျှင် တစ်ချိန် ကျ သူ ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာသည့်အခါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ။

သူ့စကားကြောင့် ပဉ္စသီ တွေခနဲ ဖြစ်သွားပြီဆိုတာ ဒေသကလည်း သိလိုက်သည်။

သို့သော် လက်ရှိစကားကို နင်းပြီး ထပ်မပြော။ ဒီလို ပြောလိုက်လျှင် နဂိုက ဟုတ်နိုး ဟုတ်နိုး ဝေဝေဝါဖြစ်နေ သည့် စိတ်ကလေး ပျောက်သွားပြီး ဘာဖြစ်ဖြစ် ဇွတ်တိုးဆန့်ကျင် သည့် စိတ်ပုပ်စိတ်ညစ်မျိုးတွေ ဝင်လာနိုင်သည်လေ။

ဒီတော့ သူ ဘာသာ တွေးပါစေ။ အသာလွှတ်ထား ထိက်။

“လောလောဆယ်တော့ ဘာမှ သေချာမပြောနိုင်သေးဘူး”

ဟုတ်လာပြီ။ ဟုတ်လာပြီ။ နီးတော့နီးစပ်လာပြီ။
 “နောက်တစ်ပတ် စနေကျရင် ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်၊ အဲဒီ
 အခါကျ စဉ်းစားပြီးသားရမလား။”
 “အို ... ဒါတော့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ”
 “ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီတိစ္ဆာလေးတော့ အမြန်ဆုံးဖြေရှင်းပေး
 ဗျာ၊ ကျွန်တော် အလျင်လိုနေလို့ပါ။”
 “ဘာလဲ ... ပဉ္စက ငြင်းလိုက်ရင် နောက်ထပ်ချဉ်းကပ်ဒီ
 ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထပ်ရှာဖို့ အချိန်နောက်ကျနေမှာ
 စိုးလို့လား။”
 “ဟာ... ဝေးပါကွာ၊ ပဉ္စက ငြင်းလိုက်ရင်လည်း ကျွန်တော်
 က ပဉ္စကိုပဲ ထပ်ချဉ်းကပ်မှာ၊ နောက်တစ်ခေါ် ထပ်ငြင်း
 လည်း နောက်တစ်ခါ ချဉ်းကပ်မှပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့
 ဒီတစ်သက်လုံး ပဉ္စပဲမှ ပဉ္စပဲ”

ယောက်ျားတွေရဲ့ လျှာမှာ အရိုးမရှိဘူးလို့ ပြောသည့်
 သူတွေကတော့ ပြောဖူးကြပါရဲ့။

သူတို့ရဲ့ စကားတွေ မှန်သည် မှားသည် ဆိုတာ
 ပဉ္စသိက တစ်ခါမှ မစဉ်းစားဘူး။
 ဒီတစ်ခါကျတော့ မစဉ်းစားမိသည့် အကြောင်း
 အရာတစ်ခုကို မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး မေ့ထားပစ်လိုက်ချင်ပြီ။
 သူ့စကားတွေဟာ အမှန်ပဲလို့ ခဏလောက် ယုံကြည်
 ထားလိုက်တော့ရော ဘာဖြစ်မှာလိုက်လို့။
 အေးသောရေခဲရေတစ်ခွက်ဟာ ပူလောင်သော အခိုး
 အငွေ့ကို ဖြစ်စေတာ မှန်ပေမဲ့ သောက်နေတုန်းရသည့် အေးမြ
 နှုကိုပဲ ပထမဦးစားပေးတတ်ကြတာ လူတိုင်းရဲ့ သဘာဝလေ။

မသာတစ်ခေါက် ကျောင်းဆယ်ခေါက်တဲ့။

လောကကြီးရဲ့ တရားဓမ္မတွေကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ဖို့အတွက်ဆိုလျှင် ဘုရားကျောင်းကန် အလှူအတန်းတွေ ဆယ်ခေါက်သွားတာထက် အသုဘတစ်ခါသွားပို့တာက ပိုပြီး တရားရနိုင်သည်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်။

ဗညီတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာတော့ အလှူအတန်းဆယ်ခေါက်မသွားနိုင်ရင် နေပစေ၊ အသုဘဆိုရင်တော့ တစ်ခေါက်ဆိုတစ်ခေါက် မပို့ဘဲ မနေသင့်တာဟာ လူမှုရေးဝတ္တရား တစ်ခုအဖြစ် ရှိနေတော့တာပင်။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီအသုဘကို လာပို့ရတာ။

တကယ်တမ်းတော့ သေသူဟာ ဗညီနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်ပါ။ လုပ်ငန်းချင်းလည်း ဆက်နွယ်မှု မရှိပါ။

သေဆုံးသူ ဦးကျားမောင်ရဲ့ တူဝမ်းကွဲအစ်ယောက်ဘမှသာ ဗညီနဲ့ လုပ်ငန်းချင်းတူတာ။

အဲဒီ တူဝမ်းကွဲ ဆိုတာကလည်း ဗညီတို့လုပ်သည့် လုပ်ငန်းပိုင်းမှာ ဒိတ်ဒိတ်ကြိ။

ငွေကြေးအရရော၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်အရရော၊ နောက်ခံအသိုင်းအဝိုင်းအရရော တောင်တင်းပြည့်စုံသည့် ထိုလူကို ဗညီတို့ မျက်နှာချိုသွေးပြီး ပေါင်းနေရသည့်သဘောမှာ ရှိသည်။

ဒီတော့ သူတူရှေ့မှာ မျက်နှာသာရဖို့ ကိုယ့်ကို အသိအမှတ်ပြု ခံရဖို့အတွက် ဦးလေးဖြစ်သူရဲ့ အသုဘကို မပို့မဖြစ်တော့ချေ။

အသုဘ ပို့ရမည်ဆိုကတည်းက ဗညီ စိတ်ထဲမှာ အစွဲချိုးကြီး။ ဘာရယ်လို့ အကြောင်းပြချက် မယ်မယ်ရရ

မရှိသော်လည်း တစ်ခုခုဖြစ်တော့မည်ဆိုလျှင် နိမိတ်ပြသလို စိတ်ထဲက အလိုလို လေးနေတတ်တာ ဗဦးရဲ့ အကျင့်ပင်။

ဒီတစ်ခါလည်း စိတ်ကလေးပြီး သွားတောင် မသွားချင်။

ကိုယ်တိုင် မသွားမဖြစ်လိုသာ သွားရတာ။

ဟော ... ရောက်လည်းရောက်ရော အမောဆိုစရာ မြင်ကွင်းကြီးက တန်းနေတော့တာပါပဲ။

ဦးပညာ။

ကလေးဝေ့ မြန်မာစာ ဖတ်စာအုပ်မှာ ပါသည့် သားရွှေဥကဗျာကိုကို ရှေးစပ်သော ရှေးမြန်မာစာဆိုကြီး စာတော်ပြင်ဆရာကြီး ဦးပညာတော့ မဟုတ်ရပါ။

သူ တွေ့လိုက်သည့် ဦးပညာက မတော်လိုက်ရသည့် ယောက္ခမကြီး ဦးပညာ။

ဒီအဘိုးကြီးကို တွေ့လိုက်ရတာ ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက် ထွက်သည်။

အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာတတ်သည့် လူကြီး။
ဦးရဲ့ မိဘတွေနဲ့ သူ့မိဘတွေကြား ရှိသည့်ရန်ကြွေး ရန်စကားလေးက အရေးမကြီးပါဘူး။

ဗဦးကို သူ့သမီးနဲ့ သဘောမတူနိုင်သည့် အဓိက အချက်ဟာ ဗဦးကို ကြည့်လိုမရနိုင်ခြင်းပါဘူး။

ဦးပညာကြီးနဲ့ ဗဦးတို့ဟာ ဘယ်ဘဝက အထုံရေစက် ခံခဲ့သလဲမသိ။ ဗဦး လုပ်သမျှတို့ဟာ ဦးပညာကြီးအတွက် မခံချိမခံသာချင်စရာတွေချည်းဖြစ်ကာ မြင်လိုက်တာနဲ့ မျက်မှန်းကျိုး ခင်စရာ ဖြစ်နေတော့တာ။

ဒီအရွယ်ရောက်တာတောင် ရန်ငြိုးက မပြေချင်သေးဘူးထင်သည်။ ဗဦးက သုဿာန်ရေပုံထဲ ဝင်လိုက်တာနဲ့ ဦးပညာကြီး မျက်နှာကို အလျင်ဆုံး မြင်မိသလို ဦးပညာကြီးကလည်း ဦးခနဲ ပြန်တွေ့သွားတာပဲ။

ပထမတော့ ပြုံးပြန့်တတ်ဆက်သင့်သလားလို့ ဗဦးက သွားလိုက်မိသေးသည်။

ရင်းနှီးခင်မင်တာမျိုး မဟုတ်ပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်
ဖူးသော လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တော့တော့ဆိုင်ဆိုင်ကြီး မျက်နှာစုံ
ညီ တွေ့နေမှတော့ ကိုယ့်ဘက်က မသိယောင်ပြုပြီး မျက်နှာလွဲ
သွားရမှာ အူကြောင်ကြောင်နိုင်သည်ဟု ထင်၍ပင်။

သို့သော် ဦးပညာကြီးက စကား လူကြီးမဆန်စွာ
မျက်နှာတည်တည်ကြီးနဲ့ အကြည့်ကို တစ်ဖက်လွဲသွားလေသော
အခါ ဗဦးလည်း မအိမလည်ကြီးနဲ့ ပြီးလုတ်တဲ့ မျက်နှာကို
တစ်ဖက်ပြန်လွဲကာပြန်တည်။

အသက်သာကြီးလာတယ် အာယာတက မဖြေ
ပျောက်နိုင်။ အလကား အဆိုးကြီး။

ကိုယ်က ယောက္ခမတော်ရမည် ဆိုလျှင်တော့ သု
သမီး မျက်နှာနဲ့ အောက်ကျို ခယပေါင်းဖြစ်လိမ့်မည် ဖြစ်သော်
လည်း အခုတော့ ဘယ်လို မကျေမနပ်ဘဲ ပြောပြော ပြောခဲ့
သည်။

အသုဘချပြီးတော့ ဦးပညာကြီးက မြန်မာပြည်မှာ
ရှားပါးတန်ဖိုးကြီးလှသည့် ရှားနှစ်ရောင် မာစီဒီးကြီး စီးပြီး ပြန်
သွားတာကို ဗဦးက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ရသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒေင် ဆိုသည့် လူသားတစ်ယောက်ဟာ ပဉ္စသီ ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝထဲမှာ ဒီလောက် ထိပ်ဆုံး ကျကျ အရေးပါသည့် နေရာတစ်ခုကို ရလာလိမ့်မည်လို့ ပဉ္စသီက ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မထားခဲ့မိပါ။

ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်စွာ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုမှာ ကိုယ်က လွန်သလား၊ သူပဲ လွန် သလားဆိုတာ ဝေခွဲကြည့်နေဖို့ အချိန်မရ။ သိသိသာသာကြီး ထိခိုက်နစ်နာရှာရသူကသာ သနားစရာ ဖြစ်ခဲ့ရပြီး ကျန်တစ် ယောက်ကတော့ ရက်စက်စွာ အပြစ်ကျူးလွန်သူ။

ပဉ္စသီဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသူ တစ်ယောက်၊ ဘယ်တော့မှ အမှားကျူးလွန်ဖူးသူတစ်ယောက်အဖြစ် နဲ့ နောင်တ၊ တရားဆိုတာလည်း ကင်းမဲ့နေခဲ့တာပါ။

တကယ်တမ်း နောင်တရမဲ့ရတော့လည်း ...။

အဲဒီနေ့က မိုးခပ်စွေစွေ ရွာနေခဲ့သည်။

ပဉ္စသီက ထီးကလေးတစ်ချောင်းနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာသင် တန်းက ဆင်းလာခဲ့တာ။

များသောအားဖြင့်တော့ သင်တန်းချိန်ပြီးပြီဆို သမီး အပေါ် စိတ်ပူတတ်လွန်းသော ဖေဖေက ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျဖြစ်စေ၊ ဆမေ့ကို လွှတ်၍ဖြစ်စေ ကြိုရမည့်အချိန်ထက် နာရီဝက်လောက် ဒီဇာစွာ ရောက်နှင့်နေကျပါ။

ဒီတစ်ခါတော့ အိမ်ကကား လာမကြို။ လာမကြိုဘူး ဆိုတာကလည်း မကြိုနိုင်လို့ မဟုတ်။ လက်ရှိတက်နေသည့် ဘွန်ပျူတာသင်တန်းက အချိန်တွေ ပြောင်းလိုက်တာမို့ အင်္ဂလိပ် အဓိကင်သင်တန်းနဲ့ သင်တန်းချိန်ချင်း ကပ်သွားခဲ့ပြီး နေရာချင်း

ကလည်း မနီးမဝေးဆိုတော့ ကားတစ်ခေါက်လာကြိုပြီး အိမ်ပြန်ဖို့ အချိန်မရှိ။ သင်တန်းတစ်ခုကနေ တစ်ခုကို တန်းပြီးပဲ ကူးရတော့ မှာမို့ လာမကြိုတာ။

ထိုသတင်းကို ကြိုရထားသော ဒေဝဟာ အင်္ဂလိပ်စာ သင်တန်း မဆင်းခင်မှာ ဝိရိယကြီးစွာ ကြိုစောင့်နေနှင့်ခဲ့လေသည်။

“မိုးရွာနေလို့ ထီးအောက် ခဏခိုလို့ရမလားဟင်”

အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းရှိရာ တိုက်အောက် တံစက် မြိတ်က ထွက်လိုက်တာနဲ့ ဒေဝက ပဉ္စသို့ ဘေးနား ပျတ်ခနဲ ရောက်လာပြီ။

ဒေဝနဲ့ဆို သဘောတူနေကြသော သူငယ်ချင်းတွေ ကလည်း ပဉ္စသို့ကို အကူအညီပေးဖို့ စိတ်မကူးကြဘဲ အလျင် အမြန် ရှောင်ထွက်သွားကြသည်။

သူက တရင်းတနီး ရောစင်သော်လည်း ပဉ္စသို့က တော့ ခပ်တင်းတင်းပဲ ပြန်ကြည့်ကာ ...

“မရဘူးနော်၊ လာမနေနှင့်ယုက်နဲ့”

“ပဉ္စကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီလောက်ခင်နေကြပြီပဲ ဥစ္စာ”

“အို ... မခင်ပါဘူး၊ ဘယ်သူက ခင်လို့လဲ၊ သူ့ဘာသာပဲ အတင်းစကားလိုက်ပြောနေတာကိုများ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်က အတင်းစကားလိုက်ပြော တော့ ပဉ္စက အားနာပါနာနဲ့ ပြန်ပြောရတယ်လေ၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ခင်သွားကြရော မဟုတ်လား”

“ခင်သေးပါဘူး”

“ဟာ ... မခင်ရသေးဘူးလား၊ ဒါဆိုလည်း အမြန်အမြန်”

“ဘာအမြန်လဲ”

“အခုအမြန်ခင်လိုက်၊ လောကကြီးက အစိုးရတာ မဟုတ် ဘူး၊ အခုနေ ကျွန်တော် မတ်တတ်ကြီး သေသွားရင် ပဉ္စ မှာ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ရဖို့ အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံး သွားဦးမယ်၊ အဆိုအမိန့်တစ်ခု မကြားဖူးသေးဘူးလား၊

ကိုယ့်အနားမှာ ရှိတဲ့ လူတိုင်းကို မနက်ဖြန် သေတော့မဲ့ သူလိုမျိုး သဘောထားပြီး ဆက်ဆံပါတဲ့”

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“အဓိပ္ပာယ်ကတော့ လူတစ်ယောက်ကို တမင်တကာပဲဖြစ် ဖြစ် အမှတ်တမဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ထိခိုက်နစ်နာအောင် မလုပ်ခိုက်ပါစေနဲ့၊ မကြာခင်သေမယ်လို့ သိထားတဲ့ လူတစ်ယောက် အပေါ် အစွမ်းကုန် အလိုလိုက်ဖြည့်ဆည်းပေးသလိုမျိုး ဖြည့်ဆည်းပေးထားပါလို့ ပြောတာလေ၊ လူတစ်ယောက်ကို အခု အကောင်းကြီး တွေ့နေပေမဲ့ မနက်ဖြန်ကျ ဖြစ်ခနဲ သေမသွားဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ ကွေးသောလက် မဆန့်ခင်၊ ဆန့်သောလက် မကွေးခင်”

“တော်ပါတော့၊ ကျက်သရေမရှိတဲ့စကားတွေ”

“ဟာ... အဲဒါ တကယ့်တရားအစစ်အမှန်လေ၊ ကျက်သရေမရှိပေမဲ့လည်း အမြဲမပြတ် နှလုံးသွင်းထားရမှာပဲ”

ဒေင်က စကားရောဖွဲရောနဲ့ ပဉ္စသီရဲ့ ထီးရိပ်အောက်ကို တိုးဝင်ဖို့ ပြင်သည်။

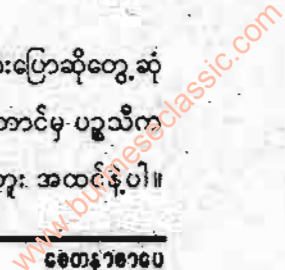
အမှန်ကတော့ ဒီလောက်ကားတွေ ပြောပြီး ဘေးက တကပ်ကပ်ပါနေခဲ့တာည်းက ဒေင့်တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေခွဲခွဲစိုပြီး သားပါ။

ဒါပေမဲ့ ... ပဉ္စသီနား ကပ်ချင်လို့ တမင်အကွက်ထွင်တာ။

ပဉ္စသီကလည်း ဒါကို သိလို့ထီးကို တတ်နိုင်သ ဆွဲယာက် ကိုယ့်ဘက် ရွေ့ဆောင်းကာ ဒေင် ဝင်မခိုနိုင်အောင်ထားသည်။

ဒီဘက်က ထီးရိပ်ကို ဟိုဘက်ရွေ့လိုက်တော့ ဒေင်ကလည်း ဖျတ်ခနဲ ဟိုဘက် လိုက်ရွေ့ကာ ထီးအောက်မရအရ ဝင်ခိုင်ဖို့ ကြိုးစားပြန်သည်။

ဒေင်ကတော့ ဒီလောက်ကြီး စကားပြောဆိုတွေ့ ဆုံကြမှတော့ လူချင်းမရင်းနှီးသေးဘူးဆိုလျှင်တောင်မှ ပဉ္စသီက ဒီလောက် ပစ်ပစ်ခါခါ ဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိဘူး အထင်နဲ့ပါ။

ပဉ္စသီကလည်း ဒေင် ရုတ်တရက်ကြီး နေရာရွေ့ကာ ထီးရိပ်အောက် အတင်းတိုးဝင်လာတော့ လန့်သွားပြီး တွန်းထုတ် လိုက်မိတာ။

ပဉ္စသီရဲ့ တွန်းအားက များလှတာတော့ မဟုတ်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခပ်ပွဖွ ခွန်အားလေးလောက်က ဘာမှ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိစရာ အကြောင်းမရှိ။

သို့သော် ဒေင်က ညာဘက်ကနေ ဘယ်ဘက်ရွေ့ လာခိုက်မို့ အနေအထား မမှန်သေးတာရယ်၊ မိုးတစပ်စပ်နဲ့ စက်ဆီ ပေကျသော ကတ္တရာလမ်းမက ခပ်ချောချော ဖြစ်နေတာ ရယ်၊ ထင်မှတ်မထားခဲ့တာရယ်တို့ကြောင့် ဒေင်က လှိုင်ထွက်သွား ခဲ့သည်။

အဲဒီမှာပဲ ...။

လမ်းထဲ မောင်းဝင်လာသည့် ကားရဲ့ အရှိန်ဟာ

မများလှပါ။

သို့သော် ဒေင်က ကားရှေ့ ယိုင်ယိုင်၊ ယိုင်ယိုင်နဲ့ ရောက်သွားခဲ့တာမို့ ကားနဲ့ ဝုန်းခနဲ ဝင်ဆောင့်မိတော့သည်။

“အား”

ကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံဟာ ဒေင်ထံက မဟုတ်ဘဲ ပဉ္စသီထံက ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်လွန်ကာ သတိလစ်မေ့မျော သွားခဲ့တာသည်လည်း ဒေင် မဟုတ်ဘဲ ပဉ္စသီသာလျှင် ဖြစ်လေ သည်။

ပဉ္စသီ သတိရလာတော့ အစိုးရိမ်လွန်နေသည့်
ဒေင်ရဲ့ မျက်နှာကို ဦးဆုံးမြင်ရသည်။

ဘေးမှာတော့ အထိတ်တလန့်ဟန်နဲ့ သူငယ်ချင်း
တွေ။

“ပဉ္စ ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

“နင် လန့်ပြီး မေ့သွားတာလေ သတ္တိခဲမရဲ့”

ဒီတော့မှပဲ ပဉ္စသီလည်း ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်
ခပ်ရေးရေး သတိပြန်ရလာကာ ...

“ဟို ... ကိုဒေင်ကို ကားတိုက်ခံရတယ် မဟုတ်လား။
အခု ဘာဖြစ်”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... နင်ကြောင့်”

နဲ့နဲ့အေးက ပက်ခနဲ ပြန်ဝင်ပြောလိုက်သော်လည်း
ဒေင်က သူမစကားမဆုံးခင် ဖြတ်တားလိုက်ကာ ...

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ပဉ္စ၊ ကျွန်တော် နေကောင်းတယ်၊ စိတ်
မပူနဲ့နော်”

“ဟွန်း ... ပဉ္စသီဗဦးတို့ ဖြစ်လိုက်ရင်များ အသည်းအသန်
ကားတိုက်တဲ့သူက ဘာမှ မဖြစ်ရဘူး။ သူပဲ အသံကျယ်ကြီး
နဲ့ အော်ပြီး မေ့လဲသွားရတာ”

“အေးလေ ... ကားတိုက်ခံရတဲ့ သူကပဲ သူ့ကို ပွေ့ခေါ်ပြီး
ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးရသေးတယ်”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်တယ်”

“နင် သတိလစ်လဲကျသွားတော့ ကိုဒေင်ကပဲ ပြေးပွေ့ပြီး
သူ့ကားနဲ့ ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးရတာ၊ သူ့ခမျာ နင်ကို
ဆေးခန်းပို့၊ ဆရာဝန်ပြပြီးမှ သူ့ပြဿနာကို ရှင်းရတာ”

သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အပြစ်တွေ တင်လို့။

ပဉ္စသီကတော့ မျက်လုံးတွေ ကြောင်တောင်လေးနဲ့ ဒေဒ်ကိုသာ လှမ်းကြည့်ရင်း သူတို့ ပြောတာ အဟုတ်ပဲလား။ အသံတိတ်မေးနေမိသည်။

ဒေဒ်ကတော့ ပဉ္စသီကို အားပေးပြီးလေး ပြုံးပြနေ သည်။

သူငယ်ချင်းတွေ ဘာပြောပြော စိတ်မညစ်နဲ့ ကာယကံရှင် ဖြစ်သည့် သူက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆိုသည့် သဘော ထိုအပြုံးလေးတစ်ချက်ပါပဲ။

သေးငယ်သော်လည်း နက်ရှိုင်းသည်၊ ဖွံ့လျှော် သော်လည်း လေးနက်သည်၊ နူးညံ့သော်လည်း အားအင်ပြည့်ဝသည့် အပြုံးမြဲမြဲလေးတစ်ခုဟာ ပဉ္စသီရဲ့ ရင်ကို လှုပ်ခါသွားစေရအောင် ပဉ္စသီရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲသွား ရအောင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်းလေသည်။

လူတစ်ယောက်ကို ချစ်သွားဖို့ အချိန် ဘယ်လောက် ညီပါသလဲ။

နောက်ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်သွားစေဖို့ ဘယ်လိုအကြောင်း အချက်အလက်တွေ လိုအပ်ပါသလဲ။

ပဉ္စသီကတော့ စက္ကန့်ပိုင်းအချိန်ကလေးနဲ့ နူးညံ့ မြဲမြံသည့် အပြုံးလေးတစ်ခုပဲ လိုအပ်ပါသည်လို့ အဖြေပေးချင် သည်။

အဲဒါဆိုလျှင် ဘယ်သူတွေက အပြစ်တင်ကြမလဲ။ အို ... ဘယ်သူတွေပဲ အပြစ်တင်တင်ပေါ့။ ပဉ္စသီ

ကတော့ ဒေဒ်ဆိုသည့် လူသားလေးတစ်ယောက်ကို အလွန်တို ဘောင်းသော အချိန်လေးအတွင်းမှာ ဘာရယ်မဟုတ်သော အကြောင်းလေးတစ်ခုနဲ့ ချစ်ခဲ့မိပြီ။

www.burmeseclassic.com

“ရော ... ဒါ ပဉ္စအတွက်”

တံဆိပ်လှလှကလေးနဲ့ ကြီးတပ်ထားသော စက္က
လေးထောင့်အိတ်အသေးလေးကို ပဉ္စသီက လှမ်းယူလိုက်ရင်း -

“ဘာလေးလဲ”

“ဖွင့်ကြည့်လေ”

“ဖွင့်ကြည့်ဖို့တော့ သိတာပေါ့၊ မကြည့်ခင် ဘာတွေ ရတနာ
ဆိုတာ အရင်သိရမှ ပိုကောင်းတာ”

“တလွဲကွာ၊ ဘာမှန်းမသိရဘဲ ဖွင့်ကြည့်ပြီးမှ သိရတာ
ပိုမကောင်းဘူးလား”

“ဒါက သူများ အယူအဆ၊ ပဉ္စကတော့ ကြိုသိပြီးမှ ဖွင့်
ကြည့်ချင်တာပဲ၊ ဘာလဲ ပြော ... ပြော”

ဒေင်ကိုဆို ပဉ္စသီက အဲဒီလိုမျိုးပဲ အနိုင်ကျင့်နေကျ

ဒါ။

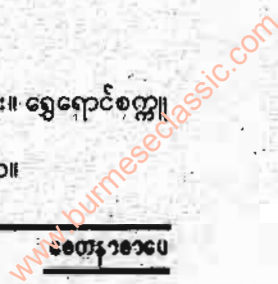
ဒေင်တစ်ယောက်ကလည်း ဝင့်ကြေးကို ပါသလား
သေ။ ပဉ္စသီ ပြောသမျှ ဘာမဆို ခေါင်းညိတ်ကျေနပ်စွာ နာခံ
ဘတ်မြဲ။

“အထဲမှာပါတာ ရေမွှေးကွာ”

“ဟယ် ... ရေမွှေး ... ဟုတ်လား ... ဘာတံဆိပ်လဲဟင်”

ပဉ္စသီက အဲဒီတော့မှပဲ ပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာနဲ့
အိတ်ကိုဖွင့်ကာ အထဲက ရေမွှေးဘူးလေးကို ထုတ်ကြည့်ဖော်
တော့သည်။

ဘူးခွံက ရှည်မျောမျောပါးပါးလေး။ ရွှေရောင်စက္ကူ
ချောတောင့်တောင့်ကလေးနဲ့ လုပ်ထားတာ။

မီးခြစ်ဘူးလိုမျိုး တွန်းထုတ်လိုရသည့် အတွင်းသားကို ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ အဖြူရောင်ဖဲသားအခံမှာ ရွှေရောင် ရေမွှေးပုလင်းလေးက စိန်ပွင့်လေးတစ်ပွင့်ပုံစံမျိုး အကွက်ဖော်ထားကာ ချစ်စရာလေး။

“ဟယ် ... ချစ်စရာလေးတော်၊ ဒါ ဘာတံဆိပ်လဲဟင်”

“ကျွန်တော်လည်း အသံထွက်သေချာမသိဘူး၊ မာဆယ်လီ ဘာဆိုလဲ ပြင်သစ်ရေမွှေးပဲ”

“တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“မတွေ့ဖူးဆို ဒီကို တစ်ဆင့်တင်သွင်းတာမှ မရှိတာ ပြင်သစ်ကပဲ တိုက်ရိုက်မှာယူရတာ”

“ဟင် ... ဒါဆို ဒေင်က ဘယ်လိုမှာလဲ”

“ပြင်သစ်က အမျိုးတွေဆီ လှမ်းမှာတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ပြေစမ်း၊ ဒီတံဆိပ်ကို ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“မသင်္ကာတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ မစစ်ဆေးစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဒါ မေမေ တစ်သက်လုံး သုံးလာတဲ့တံဆိပ်ပဲ၊ မေမေက သိပ်

အစွဲအလမ်းကြီးတာ၊ ရေမွှေးတောင်မှ ငယ်ငယ်တည်းက အခုထက်ထိ တံဆိပ်တစ်မျိုးတည်းပဲ သုံးတာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း မေမေသားဆိုတော့ မေမေလိုပဲ”

“အောင်မယ် ... အချိန်ရသခိုက် ကြော်ငြာဝင်တိုးနေသေးတယ်၊ စီးတီးအက်ဖ်အမ်နဲ့များ မှားနေလား မသိဘူး”

“မြဝတီ ကိုရီးယားကား ပြတဲ့အချိန်မို့ပါကွာ”

“ဟွန်း ... မုန်းစရာကြီး ... သွား”

သွားလို့ ပြောလိုက်ပေမဲ့ ပဉ္စသီ မျက်နှာလေးက ပြုံးပြုံးချိုချို၊ ဒေင်ကလည်း စကားနားထောင်စွာပဲ ပဉ္စသီဘေးမှာ အပ်ကပ်ကလေး ဝင်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

သမီး အခန်းရှေ့ကအဖြတ်မှာ သင်းခနဲ ရလှိုက်သော
အမွှေးနံ့တစ်ခုက ဗဦးရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို တုံ့သွားစေလေသည်။

အကြောင်းရင်းက နှစ်ချက်ရှိသည်။

တစ်ချက်က ဒီရေမွှေးနံ့မျိုး သမီးဆီက ဘယ်တုန်းက
မှ မရခဲ့ဖူးတာ။

သမီးကို သိပ်ချစ်ပြီး သမီးနဲ့ ပတ်သက်သမျှ စိတ်
ဝင်စားတတ်လွန်းလှသော ဗဦးဟာ သမီး ဘာရေမွှေးသုံးသည်၊
ဘာအရောင် ကြိုက်သည်။ ဖိနပ် ဝတ်လျှင် ဘာတံဆိပ်ဝတ်တတ်
သည် ဆိုတာကအစ သိသည်။

အဆုံးစွန်အထိ ပြောရမည်ဆိုလျှင် သမီးရဲ့ ဗီရို
နှစ်လုံးအပြည့်မျှ များပြားလှသော အဝတ်အစားတွေ အားလုံးကို
ပင် ဗဦးက မှတ်မိသေးသည်။

ဒီတော့ အသစ်ဖြစ်နေသည့် ရေမွှေးနံ့ဟာ မသက်
စရာ။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း သမီး ရေမွှေးအသစ် ဝယ်တယ်လို့လည်း
မကြားမိပါဘူး။

ဒုတိယတစ်ချက်ကတော့ ရေမွှေးနံ့ဟာ သမီးနဲ့
ပတ်သက်နေလို့သာ အသစ်ဖြစ်နေတာ။ ဗဦးနဲ့ကျတော့ မစိမ်းသက်
ပဲ ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်နေခြင်းပင်။

ရှက်ရှက်နဲ့ ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင်တော့ ထိုရေမွှေးနံ့
ဟာ မေဟာသံာ သုံးလေ့ရှိသည့် ရေမွှေးနံ့ပဲဆိုတာ ဗဦးက မှတ်မိ
နေသည်။

အိမ်ထောင်ကျပြီး၊ အရွယ်ရောက်သမီးတစ်ယောက်
ပင် ရှိနေပြီဖြစ်သော အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ယောက်ျား
ဘစ်ယောက်အတွက် ရည်းစားဟောင်းသုံးနေကျ ရေမွှေးနံ့ကို
မှတ်မိနေတာဟာ အပြစ်ဆိုစရာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ပါ။ မှတ်မိနေတာက တော့ မှတ်မိနေတာပဲပေါ့။

မေဟင်္သာနဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် သူ့ရဲ့ မှတ်ဉာဏ် တွေက နှိုးကြွရှင်သန်လွန်းသည်။

အလွမ်းသက်သက်တော့ဖြင့် မဟုတ်ရပါလေ။ ဗဦးရဲ့ သတိရခြင်းတွေမှာ မခံချင်စိတ်နဲ့ ဒေါ်မနုဿတွေက အပြည့်ဝါဝင် ပါသည်။

အဲ ... ထားပါတော့ မေဟင်္သာ။

အရေးကြီးတာက သမီး အခန်းထဲက သူစိမ်းရေမွှေး နံ့ရနေခြင်း။

ဗဦးက တောင်တောင်အိအိ မစဉ်းစားတော့ဘဲ သမီး အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဖေဖေပါ သမီး”

ဟင် ...။ ဖေဖေ ...။

ပဉ္စသီက အထိတ်တလနဲ့ ဖြစ်သွားကာ ဆွတ်လက်စ ရေမွှေးပုလင်းလေးကို မွှေ့ရာအောက် ထိုးသွင်းဖွက်ထားလိုက်ရ ပါသည်။

သို့သော် ပဉ္စသီ သံတိလစ်သွားတာက ရေမွှေးဆို တာမျိုးဟာ ပုလင်းကို ဖွက်ထားလို့ရသော်လည်း အနံ့ကိုတော့ ဖွက်ထားလို့ မရဘူးဆိုတာကိုပင်။

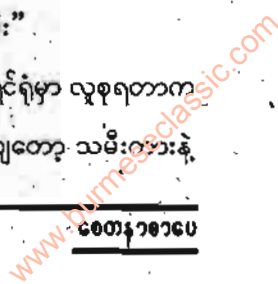
ရေမွှေးနံ့တွေ သင်းသင်းပျံ့နေသော အခန်းထဲသို့ ဗဦး ဝင်လာခဲ့လျှင် (စိတ်ထင်လိုပဲလားတော့ မသိ) ပဉ္စသီကို စိတ်မလုံခြုံသည့် မျက်နှာမျိုးလေးနဲ့ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“သမီး ... သွားတော့မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“အိမ်ကကားနဲ့ မသွားဘူးလား သမီး”

“ချောစု လာခေါ်လိမ့်မယ် ဖေဖေ၊ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ လူစုရတာက မကောင်းဘူးလေ၊ အားလုံးစုသွားဖို့ကျတော့ သမီးကားနဲ့

လူစုံမဆန်ဘူး၊ ချောစု ကားက ပါပလေကာဆိုတော့ အားလုံး စုသွားလိုက်လို့ ရတာနဲ့။”

သမီးက မနေ့တည်းက ပြောထားပြီးသားစကား တွေကိုပဲ ဝါရှည်တလျား၊ တဖွဲတနွဲ့ ထပ်ပြောနေသည်။

ဒါဟာ မလိုအပ်ဘဲ ပိုပိုသာသာ ရှင်းပြနေသည့် သဘောဆိုတော့ မသင်္ကာချင်စရာများ ကောင်းနေလေမလား။

ဗဦးက ဘာမှ မပြောသော်လည်း သမီးကိုတော့ မသင်္ကာသည့် မျက်လုံးတွေနဲ့ မပြတ် စောင့်ကြည့်နေဖြစ်လေ သည်။

“သမီးတို့က ဘာကားကြည့်မှာလဲ”

“ကမ်းလွန်ပင်လယ်ပြင်ကို ဗဟိုပြု၍လေ သမတမှာ”

ဒီကားကို လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်က အတန်းလစ်ပြီး ဒေင်နဲ့ သွားကြည့်ပြီးသားဖြစ်ကာ သူငယ်ချင်းတွေ ရုပ်ရှင်သွား ကြည့်ချိန်မှာတော့ ပဉ္စသီတို့နှစ်ယောက်တည်း လျှောက်လည်ကြ မည့်အကြောင်း ဖေဖေများ ရိပ်မိနေပြီလား။

ဖေဖေက သိပ်ပြောလို့ရတာ မဟုတ်။ ပျားနပ်သည့် နေရာမှာ မှန်နိုင်လွန်ကတောင် အဘ၊ခေါ်ရလောက်ကာ လူက ခတ်တော်သည့် နေရာကျတော့ အင်တာပိုလ်ထက်ပင် ဆရာကြီး ဖြစ်ချင်သေးသည်။

“ကားကတော့ ကြော်ငြာထားတာ ကြည့်ရတာ ကောင်းမဲ့ပဲ၊ ပဲ၊ အပျော်စီးသဘောကြီး ငှားပြီးတောင် ရိုက်ထားတာဆို တော့ သေသေချာချာလည်း လုပ်မှာပဲ၊ ဖေဖေတောင် လိုက်ကြည့်ချင်သေးတယ်”

ဗဦးက မသိမသာ စကားလေး တောက်လိုက်တာ ဝင်။

သမီးသာ သွေးရိုးသားရိုးဆိုလျှင် “ဟာ ... ဖေဖေ ကလည်း သမီးတို့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေချည်းပဲ စုသွားတာ ဆို ဖေဖေက လိုက်ပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ပြီးရင် ရုပ်ရှင်ထဲ နေကြာ စားပြီး အမှိုက်မပစ်ချရဘူးတို့၊ ဝါးပြီးသား ပီကေတွေ ခုံလက် ဘန်းအောက်မှာ မကပ်ရဘူးတို့၊ ရှေ့ခုံကို ခြေကန်ပြီး မထိုင်ရဘူး”

www.burmeseclassic.com

တို့၊ စည်းကမ်းဥပဒေတွေ လာဦးမယ်၊ မလိုက်ပါနဲ့ ဖေဖေရာ၊ ဖေဖေ သွားချင်ရင် နောက်မှ သမီးတို့မိသားစု အတူသွားကြည့် တာပေါ့” ဟု ပြောမည်။

တကယ်လို့ သမီးသာ မရိုးသားခဲ့ဘူး ဆိုလျှင်တော့ သူ့မှာ အကြောင်းရှိလို့ အဖေကို မခေါ်ချင်တာပဲလို့ အထင်မခံ ရလေအောင် “လိုက်ခဲ့လေ ဖေဖေ၊ သမီးတို့လည်း အဖော်ရတာပေါ့ ကောင်းသားပဲ” လို့ တက်တက်ကြွကြွနဲ့ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ပြောလိမ့်မည်။

ဗဦးက ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် မေးခွန်းမေးပြီး အခြေ ကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သော်လည်း သမီးက ခန့်မှန်းရခက်သော မျက်နှာသေလေးနဲ့ ...

“ဖေဖေ သဘောပဲလေ”

ဗဦး ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ၊ ခုခေတ် လူငယ်တွေ တွေကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားလို့ မရဘူးဆိုတာတော့ သင်ခန်း စာရသည်။

သမီးဟာ ဗဦး ဒီနေ့ ဧည့်သည်နဲ့ ချိန်းထားလို့ မယ်လိုမှ မလိုက်အားဘူးဆိုတာ သေချာပေါက် သိနေပြီးသား။ ကြောင့်လည်း ခပ်တင်းတင်းပဲ ပြောဝံ့တာ။

“ဒါနဲ့သမီး ရေမွှေးနဲ့က မွှေးလှချည်လား”

“ရှင် ဖေဖေ”

ဒီတစ်ခါတိုက်ကွက်ကတော့ ချက်ကောင်းထိပုံရ သည်။ သမီး မျက်နှာလေး ပျက်သွားကာ ...

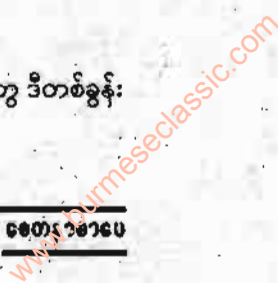
“ဟို ... သိပ်မမွှေးပါဘူး၊ သမီး နည်းနည်းပဲ ဆွတ်ထား တာ”

“ဘာရေမွှေးလဲ သမီးရဲ့”

“ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ သုံးမျိုးလောက် ပေါင်းပြီး ဆွတ်ထားတာ”

သွားပြီ။

သမီးအပေါ် ထားသမျှ ယုံကြည်ချက်တွေ ဒီတစ်ခွန်း နဲ့ ပြိုကွဲတော့သည်။

သမီးဟာ သူ့ကို လျှို့ဝှက် ဖုံးကွယ်ထားတာ ရှိနေပြီ။

ရေမွှေးနံ့ဟာ သုံးမျိုးလောက် ပေါင်းလိုတော့ အတစ်မျိုးထွက်လာစရာ အကြောင်းမရှိ။ အစကတည်းက မတူအမျိုးအစားကို သုံးထားလိုသာ မတူသောရနံ့ ထွက်နေတာ ဒါကို ဘယ်လိုမှ လိမ်ညာဖုံးကွယ်လို့ မရှုနိုင်ဘဲ လျက် သမီးက ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားသည်ဆိုတော့။

ဗဦးက ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် စိတ်မကေ ဖြစ်သွားရသလို ရင်ထဲမှာလည်း ပူသွားရသည်။ အတောင်အလက် စုံစပြုပြီဖြစ်သော သမီးဟာ ရင်ခွင်ကို စုံကန်တော့မှာလား။

ထိုခဏမှာ သူ ပြေးမြင်ယောင်လိုက်မိတော့ ဦးပညာရဲ့ မျက်နှာကြီးပါပဲ။ တကယ့်ကို မဆီမဆိုင်ပါ။

သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလို့ သံသယဝင်လာသည့်အခါ ကျတော့ အရေးကြီးလာတာက သမီးရဲ့ ချစ်သူဟာ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာပင်။

ကိုယ့်သမီးကို ဘာမှန်း ညာမှန်း မသိသည့် သူမိမိ တရံစာကောင်တစ်ကောင် လက်ထဲ ထည့်နိုင်တာ မထည့်နိုင်တာ အသာထား၊ သမီးရဲ့ အကောင်ဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်လိုလူစား မျိုးလဲဆိုတာကိုတော့ ဗဦးက အရင်သိချင်သည်။

ထိုအတွေးနဲ့အတူ ရုတ်တရက် ပူပန်သွားမိတာက ဟိုကောင်။ ကိုင်စာသိချင်းကို အသံအောင်၊ အသံပြုကြီးနဲ့ဆိုကာ

ဂစ်တာကိုလည်း ကြွက်ဖြတ်ပြေးသည့်အသံမျိုးနဲ့ တဂ္ဂိတို၊ တဂ္ဂမိဂ္ဂမိ
လာတီးနေသည့်အကောင်ကိုပင်။

ဒီကောင်သာ ဖြစ်လိုက်လို့ကတော့ သေပါပြီကွာ၊

ဗဦးက သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ပထမဆုံး လုပ်သည့်
အလုပ်မှာ ဧည့်သည်နဲ့ ချိန်းထားတာကို ဖျက်ပစ်လိုက်ခြင်းသာ
ပင်။

ထိုဧည့်သည်ဟာ သူ့အတွက် အရေးကြီးသည့်
ဧည့်သည်။

ဒီနေ့ဆွေးနွေးပွဲဟာ သူ့အတွက် သိန်းနဲ့ချီ အကျိုး
အမြတ်ရှိမည့်ပွဲ။

သို့သော် ငွေကြေးထက်၊ လုပ်ငန်းထက် သမီးက
ပိုအရေးကြီးသည်လေ။

ဒီလောကကြီးထဲမှာ ပဉ္စသိဗဦးတည်းဟူသော ရင်နှစ်
သည်းချာသမီးရတနာလေးထက် ပိုပြီး အရေးကြီးသော အရာဆီ
လို့ ဗဦးထံမှာ ဘာမှ မရှိတော့ပါ။

ဗဦး ဒုတိယလုပ်ရသော အလုပ်သည်ကား မိတ်ဆွေ
ဘစ်ယောက်ရဲ့ ကားကို ငှားကာ သမတရုံအောက်မှာ သွားစောင့်
နေခြင်းပင်။

ကိုယ့်ကားကြီး အမြိန်သားနဲ့ သွားထိုင်စောင့်နေလျှင်
ပါးနပ်လျင်မြန်သော သမီးက သူ့ထက်အလျင် တွေ့သွားလိမ့်
မည်။

ကားပြောင်းထားတာတောင်မှ သိပ်စိတ်မချနိုင်သေး
သောအခါ ဗဦးက ရေဘင်မျက်မှန်အမည်းတပ်ကာ ဦးထုပ်တစ်လုံး
ဆောင်မှ လမ်းဘေးဈေးဆိုင်က ဝယ်ဆောင်းလိုက်သေးသည်။

ဒီအဆင်အပြင်ဟာ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ကိုးနှစ်လောက်
က မေဟင်္သာတို့အိမ်ရှေ့ သွားချောင်းစဉ်ကလည်း သူ ဝတ်ခဲ့ဖူးသည့်
အဆင်အပြင်ပါပဲ။

ဪ ... မေဟင်္သာ။ မေဟင်္သာ။ ကိုယ့်ချစ်သူတစ်
သောက်လုံးကို ရက်ရက်စက်စက် အရှက်ခွဲခွဲတဲ့ မိန်းမ။ ကမ္ဘာကြေ
သော်လည်း ဥဒါန်းမကြေချင်စရာကောင်းလှပေ။

အရေးထဲမှာ ရည်းစားဟောင်းကို သတိရနေမိသေး
သော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဗဦးက စိတ်တိုမိပါသေးသည်။

ဒါပေမဲ့လည်း လောကကြီးဟာ သူ့သဘောသူ
ဆောင်ပြီး ဖြစ်ပျက်နေတာ။

ကိုယ်က ဝင်ပြီးတော့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲ လို့လည်း
ရတာမျိုးမဟုတ်။

ဟိုတွေး ဒီတွေးနဲ့ ထိုင်စောင့်နေစဉ်မှာပဲ ရုပ်ရှင်ပြီး
ချိန် ရောက်လာသည်။

ရုံထဲကနေ ဝေါခနဲ သွန်ထွက်လာသော လူတွေ
ကြားထဲ သမီး ဘယ်နားက ပါလာမလဲ။ သမီး ဘေးမှာ ဘယ်
သူ ရှိနေမလဲ။

စိတ်စောကြီးစွာ ရှာဖွေကြည့်သော်လည်း သမီးကို
မတွေ့ရပါ။ သမီး သူငယ်ချင်း ချောစုတို့၊ နွဲ့နွဲ့အေးတို့ကို တွေ့
နေတာတောင်မှ သမီးကိုတော့ မတွေ့ရ။

ထိုအချိန်မှာပဲ မာစီဒီးကားကြီးပေါ်က ဆင်းသက်လာ
မိန်းကလေးသည်ကား ဗဦး ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ထားခဲ့သူ။

ပဉ္စသီဗဦး။

ဗဦးရဲ့ ချစ်လှစွာသော သမီးလေးဟာ ကောင်လေး

သောက်မောင်းသည့် ကားပေါ်က ဆင်းသက်လာပါရောလား။

သမီးက သူငယ်ချင်းတွေ စောင့်နေသည့် ကားနား

ပြေးသွားသည်။ သမီး နောက်က ဆင်းလိုက်သွားသော

ကောင်လေးကို မြင်လိုက်ရလျှင် ဗဦး ပိုသွေးပျက်သွားရပြန်သည်။

သမီးရယ်။ ဖေဖေကို ဘာအငြိုးနဲ့များ အသည်းနှလုံး

ခားတစ်ဆုံး ထိုးစိုက်ချင်ရတာလဲ။

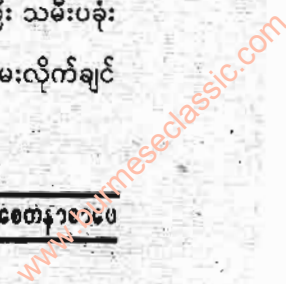
ကြိုက်စရာရှားလို့ တစ်လောကလုံး ရှိရှိသမျှ

အကျိုးတွေထဲမှာ ဒီကောင်ကိုမှ ရွေးပြီးတော့ ကြိုက်ရသလား။

ဗဦး စိတ်ထဲမှာ သမီးဆီ အပြေးသွားပြီး သမီးပခုံး

အောက်ကို ကိုင်လှုပ်ကာ အဲဒီလိုမဲ ထပ်ခါထပ်ခါ မေးလိုက်ချင်

တာပဲ။

သကောင့်သား ကြည့်ရတာ သမီးကိုတော့ ကြောက်
ရပုံပဲ။ အောင်မာ ... ဒါ ဟန်ဆောင်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။
ယောက်ျားတွေရဲ့ မာယာကို ဘယ်သူက ကြိုသိနိုင်မှာမို့လို့လဲ။
ပုံစံကြည့်ရတာ ချမ်းချမ်းသာသာထဲကတော့ ကြောက်
မည်။ ကားကိုက မြန်မာပြည်မှာ နှစ်စီးသုံးစီးထဲလား ရှိသေး
အဖိုးတန်ကားကြီး။

နေစမ်းပါဦး။ ဒီကားမျိုး။ ရှားနှစ်ရောင် မာစီဒီးကား
ကြီးမျိုး ငါ တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးပါတယ်။
စဉ်းစားစမ်း။ ပြန်စဉ်းစားလိုက်စမ်း။
ဟာ ...။
အာရုံထဲမှာ လင်းခနဲ လက်သွားချိန်မှာ မျက်စိထဲ
မှာတော့ မိုက်ခနဲ မှောင်သွားတော့သည်။
မျက်စိထဲမှာတော့ တလောက အသုဘကအပြန်မှာ
ရှားနှစ်ရောင် မာစီဒီးပေါ် မိန့်မိန့်ကြီး ပါသွားသည့် ဦးပညာရဲ့
မျက်နှာကြီး။

သေချာပါတယ်။ ဒီကား၊ ဒီအရောင်မျိုး မြန်မာပြည်
မှာ နှစ်စီးမရှိနိုင်ပါဘူး။
ဒါဖြင့် ဒီကောင်လေးဟာ ...။

ညနေခြောက်နာရီ ဆိုသည့် အချိန်ဟာ မှောင်စပျိုး
သည့်အချိန်။

တစ်နေ့ကုန် ထိန်ထိန်ငြိုးလာခဲ့သော နေလုံးကြီးက
အနောက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းထဲ တငြိမ်ငြိမ် တအိအိ ပြန်ဝင်သွားသည့်
အချိန်။

ကောင်ကင်းရဲ့ အရောင်ဟာ ပြာလွင်လွင်၊ ဝါညက်
ညက်ကလေးကနေ တဖြည်းဖြည်း ပုစွန်ဆီရောင်၊ မရမ်းရောင်၊
အညိုမှောင်မှောင်အရောင် သမ်းလာပြီ။

ငှက်တွေက အသံဆူညံစွာ မြည်လျက် တစ်အုပ်ပြီး
တစ်အုပ် ပြန်သွားကြပြီ။

မေဟသံာနဲ့ ချိန်းထားသည့် အချိန်က ခြောက်နာရီ
တိတိ။

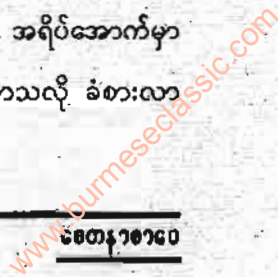
ဗဦးက စိတ်စောကာ ညနေလေးနာရီကတည်းက
အိမ်က ထွက်လာမိတာမို့ ခြောက်နာရီဆိုလျှင်တောင် စောင့်ရတာ
နှစ်နာရီလောက် ရှိသွားပြီ။

တဖြည်းဖြည်း ခြောက်နာရီကျော်ကာ ခြောက်နာရီခွဲ
တာနီးလာတော့ ဗဦးတို့ သွေးပျက်တုန်လှုပ်လာပြီ။

စောင့်ရတဲ့ဒုက္ခ ဘယ်လောက်ကြီးသလဲဆိုတာ အခု
နဲ့ သေသေချာချာ သဘောပေါက်တော့သည်။

ဘုရား ... ဘုရား ...။ သာသာ လာမှ လာပါ့မလား။

ရွှေတိဂုံဘုရားရဲ့ ကြီးမားသော အရိပ်အောက်မှာ
ဆင်ရင်း ဗဦးက တဖြည်းဖြည်း ခိုးကိုးရာမဲ့လာသလို ခံစားလာ
သည်။

စာများ မရလို့လား။

မဖြစ်နိုင်။

ဉာဏ်ကျော်ကို စာပေးခိုင်းပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ မေဟင်္သာတို့ အိမ်ရှေ့ အခြေအနေ သွားကြည့်တော့ ကံကောင်း ထောက်မစွာ မေဟင်္သာကို 'ဝရန်တာမှာ တွေ့ခဲ့ရသည်။

အဲဒီတုန်းက 'စာရလား' ဆိုသည့် သဘောမျိုး လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ လုပ်ပြလိုက်တော့ မေဟင်္သာကလည်း နားလည် သည့်ပုံစံနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြသေးသည်။

ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ ညနေ ခြောက်နာရီ ချိန်းထားတာ မဟုတ်လား ဆိုသည့် သဘောနဲ့ ဘုရားပုံ လုပ်ပြ၊ လက်အုပ်ခို ကန်တော့ဟန်ပြ၊ လက်ခြောက်ချောင်းထောင်ပြလိုက်သေးတာမို့ ကိုယ့်စာကို မေဟင်္သာ ရထားသည်ဆိုတာလည်း သေချာပြီ။

ဒါဖြင့် ဘာကလွဲချော်တာလဲ။

ဘယ်လိုမှလဲ စဉ်းစားလို့မရ။ မေဟင်္သာ တမင်မလာ တာပဲလားဆိုသည့် အတွေးကသာ ရှေ့ဆုံးက ဦးဆောင်လို့ မေ တော့တာ။

ခုနစ်နာရီ။

နာရီလက်တံတွေဟာ တာတိုအပြေးသမား တစ် ယောက်ရဲ့ လျင်မြန်သည့် အရှိန်နှုန်းမျိုးနဲ့ အချိန်တွေကို ဝါးမျို စားသောက်သွားလေသလား မှတ်ရသည်။

အမှောင်ထုကလည်း ဖုံးလွှမ်းလို့လာပြီ။

ဘုရားပေါ်မှာ လျှပ်စစ်မီးအလင်းရောင်တွေကြောင့် လင်းထိန်နေသေးသော်လည်း ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံးကဖြင့် ရှိသမျှ အရာအားလုံးကို လက်ဖဝါးမည်းမည်းကြီးတွေနဲ့ ဖုံးအုပ်ပစ်နေသလို ပင်။

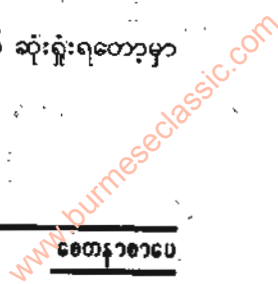
စက္ကန့်သံ တစ်ချက်မြည်လိုက်တိုင်း နားထဲမှာ ဖုံး တစ်လုံး ပေါက်ကွဲ ပေါက်ကွဲသွားသလို ခံစားနေရသည်။

သူဟာ ကျဆုံးခဲ့ပြီလား။

ချစ်သူကို တကယ်ပဲ လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးရတော့မှာ

သား။

ရှစ်နာရီ။ ကိုးနာရီ။

ဘယ်လောက်ကြာအောင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ သိစိတ် ကင်းမဲ့စွာ စောင့်နေမိခဲ့သလဲ မသိတော့ပါ။

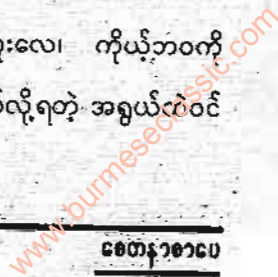
ဘုရားလုံခြုံရေးတွေ ရောက်လာကာ ဘုရားပိတ်တော့ မှာမို့ ပြန်တော့ဖို့ လာပြောတော့မှပဲ ဗဦးလည်း ဘုရားပေါ်ထ ဆင်းဖြစ်တော့သည်။

ချက်ချင်းပဲ ဉာဏ်ကျော်ကို တွေ့ပြီး သဟင်းစုံစမ်းခဲ့ သွားပေမဲ့ ဉာဏ်ကျော်က မရှိ။ အထက်မြန်မာပြည်ကို ဘုရားဇာ သွားသည်တဲ့။

နောက်ထပ် တစ်လခန့်အကြာမှာတော့ ဗဦးနဲ့ အချစ်ရဆုံး မေဟသီာနဲ့ ဗဦးရဲ့ သူငယ်ချင်းကြီး ဉာဏ်ကျော်တို့နဲ့ လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်းသတင်းကို သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်လိုက် တော့တာပါပဲ။

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင်ဘူး”
“ကိုဗဦးရယ် ... ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ပြောလည်း ရသားနဲ့၊ သမီးက ဒီလောက်ကြီး ဆိုးနေတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး”
“ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ရည်းစားထားတာ လိမ္မာတာလား ကွ၊ ဟင်း ... လူကဖြင့် နို့နဲ့တောင် မစင်သေးဘူး”
“ဒါပေမဲ့ ကိုဗဦးရယ်၊ ဒီအရွယ်ဟာ ကလေးငယ်ငယ် လေးတော့လည်း မဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ့်ဦးနှောက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ရွေးချယ်လိုရတဲ့ အရွယ်လဲဝင် လာပြီ”

အောင်မာ ...။ တစ်သက်လုံး ည့်ဖျင်းထုံအ၊လာတဲ့ မိန်းမကများ။

ဘယ်တုန်းကမှ အထင်သေးစွာ ပစ်ပစ်ခါခါ မပြောခဲ့ဖူးသော ဇနီးသည်ကို ဗဦးက စိတ်ထဲကနေ ပက်ပက်စက်စက် ပဲ နှိမ်ပစ်လိုက်မိသည်။

ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်ဖြင့် ဘယ်လောက်မှ မရှိတဲ့ တစ်သက်လုံး ယောက်ျားဦးနှောက်နဲ့ လူလုပ်လာရတဲ့ မိန်းမက ဝင်ပြီး လျှောက်လဲချက်တွေ ဘာတွေ ပေးလို့။

သင်းစကားကိုများ သမီးက အဟုတ်မှတ်သွားပြီး တစ်သက်လုံးက ဆုံးမအုပ်ချုပ်လာတဲ့ အဖေကို တော်လှန် အာခံချင်စိတ်တွေ ဝင်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

“သမီးကို ကိုယ့်ဘာသာ လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ခွင့် ပေးသင့်တယ်။ မိဘက မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် ဘေးက ထိန်းပေးရုံဆို ပြီးရောပေါ့။ ကိုဗဦးက သမီးကို သိပ်ချစ်လွန်းတော့ နေရာတကာ သိပ်ပြီး ဝင်ပါလွန်းချုပ်ချယ်လွှမ်းမိုးလွန်းအား ကြီးနေတယ်”

အာဂမိန်းမ။ ဒီစကားတွေ ဘယ်ကများ တတ်လာတာလဲ။

နေစမ်းပါဦး။

မနေ့က ငှားကြည့်တဲ့ ဗီဒီယိုကားထဲက စာသားတွေနဲ့များ ဆင်မလား။ ဒီမိန်းမတော့ ခိုးကူခွေတွေ ငှားကြည့်ပြီး ဒိုင်ယာလော့ခ်တွေကိုပါ ခိုးချနေပြီထင်သည်။

“အခု သမီးနဲ့ သင့်မြတ်နေတဲ့ ကောင်ကလေးဟာ ကျွန်မ သိရသလောက်တော့ သမီးအပေါ် မေတ္တာစစ်နဲ့ ထားတဲ့ပုံပါ။ ချမ်းလည်းချမ်းသာတယ်။ မိဘမျိုးရိုးကလည်း ကောင်း”

“ဟေ့ ... တော်တော်၊ လှည့်စားတတ်တဲ့၊ သစ္စာမရှိတဲ့ နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးတတ်တဲ့ ဟာတွေကိုများ မျိုးရိုး ကောင်းလို့ လာမပြောနဲ့၊ ငါ့ လုံးဝ လက်မခံဘူး”

“ရှင်”

“ပေပေ ဘာပြောတာလဲ၊ ဒေဒင့်မိဘတွေက ...”

“သမီး ... အဲဒီ အေးဒင်ဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ”

“ဟာ ... ဖေဖေကလည်း ဘယ်ကလာ အေးဒင်ရမှာလဲ ဒေဒင်ပါ၊ ကမ္ဘာဦး အာဒမ်နဲ့အေဝ မုံပြင်ထဲက ဥယျာဉ် နာမည်ပါ”

“ဟော ... တွေ့လား၊ သမီးတောင် အခုပဲ ပြောရပြီ ဒီကောင်နာမည်က လူနာမည် မဟုတ်ဘူး၊ နာမည်တောင် လူနာမည် မဟုတ်မှတော့ အကျင့်စရိုက်ကရော လူနဲ့တူပဲ ဦးမလား”

“ဖေဖေကတော့ ဇွတ်ကြီးကို ပြောနေတော့တာပဲကွာ လူနဲ့ နာမည် ဘာဆိုင်လို့လဲ ဖေဖေရဲ့”

“ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါဆိုတာ သမီး မကြားဖူးဘူး လား”

“အို ... ဒါဖြင့် ချမ်းသာလို့ မုည့်တဲ့လူတိုင်း သူဌေးဖြစ် ကုန်ကြရောပေါ့၊ ကံကောင်းလို့ မုည့်လိုက်တာနဲ့ ကံဆိုးစရာ

မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ သမီး သူငယ်ချင်း ချောစုဆို ဘယ်မှာလှလို့ လဲ”

အဖေရဲ့ အလိုလိုက်ချစ်ခင်ခြင်း ခံရသည့် သမီး ကလည်း တစ်ခွန်းမခံ။

အမိက ပြောချင်တာက အေးဒင်။ အဲလေ ... ဒေဒင်ဆိုသည့် ပန်းခြံနာမည်နဲ့ ကောင်ရဲ့ မိဘတွေကို ဘယ်လိုမှ ကြည့်ရမနိုင်လို့ ကိုယ့်သမီးကိုလည်း သူတို့သားနဲ့ သဘောမတူ နိုင်သည့်အကြောင်း ပြောချင်တာ။

အခုတော့ နာမည်ကိစ္စ ငြင်းခုန်နေရတာနဲ့တင် ခဏားတွေက ချော်တောငေါ့ကုန်ပြီ။

“နာမည်ကိစ္စထားတော့၊ အဲဒီကောင်ဟာ မျိုးမစစ်ဘူး”

“ဟာ ... ဖေဖေကလည်း သူ့အမေရော၊ အဖေရော မြန်မာ လူမျိုးစစ်စစ်ပါ၊ ဟိုးရှေးရှေးကတည်းက ဂုဏ်နဲ့ဒြပ်နဲ့ မျိုးစု လိုက် တင့်တင့်တယ်တယ် နေခဲ့ကြတာတဲ့”

www.burmeseclassic.com

“မျိုးမစစ်ဘူးဆိုတာ နိုင်ငံခြားသားသွေး ရောတာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အကျင့်မကောင်းတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက လာတာကို ပြောတာ”

“ဖေဖေတော့ ဘယ်ကသတင်းမှားတွေ ရနေပြန်ပြီလဲ မသိပါဘူး။ သူတို့ ဆွေမျိုးတွေ အကုန်လုံး လူယဉ်ကျေး၊ သိက္ခာရှိ အသိုင်းအဝိုင်းကလာတာပါ။ အကုန်လုံး ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာတွေနဲ့ တချို့ဆို နိုင်ငံတော်ကချီးမြှင့်တဲ့ဘွဲ့တံဆိပ်တွေတောင် ရထားကြတာတဲ့။ သူ့အဘိုးဆိုရင်လည်း”

“တော်စမ်း”

ဗဦးက စိတ်နာနာနဲ့ ကုန်းအော်ပစ်လိုက်တာနဲ့ သမီး လန့်ဖျပ်ပြီး စကားပင် ဆက်မပြောရတော့။

ဦးပညာကြီးကိုများ သမီးက ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်ဦးမတဲ့။

အလကားလူကြီး။ အတ္တသမားကြီး။ ကိုယ့်ဆန္ဒတစ်ခုအတွက်နဲ့ သူတစ်ပါးချစ်ခြင်းကိုခွဲတဲ့ လူကြီး။

စဦးစားကြည့်ကြပါဦးဗျာ။ ပါးကွက်အာဏာသားလို ကျင့်ဝတ်မျိုး ကျင့်ကြတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ဟာ ဂုဏ်သရေရှိသူကောင်းသူကောင်းကြီး ဖြစ်နိုင်ပါဦးတော့မလား။

“ခက်တာပဲကွာ၊ ဘယ်လို လုပ်ကြမှာလဲ”

“လောလာဆယ်တော့ ပဉ္စလည်း ဘာမှ မပြောတတ်သေးဘူး၊ အချိန်နည်းနည်းစောင့်မှ ထင်တယ်”

“ကိုယ်တော့ စိတ်ပူလှပြီ၊ အခုဆို ပဉ္စအဖေကြီးက ပဉ္စတို့အပြင်လည်း ပေးမထွက်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ခဏလောက် အပြင်မထွက်ရတာများ ဘာအရေးလဲ၊ ပဉ္စ အသက်ငယ်ငယ်လေးပဲ ဂျီသေးတယ်၊ ဖေဖေ တစ်သက်လုံးကြီးတော့ ပီတိမထားနိုင်ပါဘူး”

“တစ်သက်လုံးကြီး မပိတ်ထားနိုင်ပေမဲ့ ဒီရက်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ ကိုယ် စိတ်ပူလို့ သေသွားနိုင်တယ်”

“မပျော့စမ်းပါနဲ့ ဒေဒ်ရှာ၊ ပဉ္စတောင် မိန်းကလေးဖြစ်နေပြီး သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ရဲသေးတာ”

“ပဉ္စက သမီးအရင်းဆိုတော့ ကိုယ့်အိမ်အကြောင်း၊ မိသားစုအကြောင်း သေသေချာချာ တွေးကြည့်လို့ရတာကိုး၊ ကိုယ်ကတော့ ဘယ်သူက ဘာလုပ်မယ်မှန်း မသိ၊ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်မယ်မှန်း မသိ၊ နေ့တိုင်း ရင်မောနေရတာ”

“စိတ်မပူနဲ့၊ တစ်ချိန်ကျ ပြေလည်သွားမှာ၊ ဖေဖေအကြောင်း ပဉ္စ သိတယ်၊ သူက ပဉ္စကို သိပ်ချစ်တာ၊ သူ့ သမီးစိတ်ဆင်းရဲတာမြင်ရင် သူ လက်လျှော့သွားမှာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ပဉ္စက အခု စိတ်ဆင်းရဲနေလို့လား”

“မဆင်းရဲဘူးလေ၊ တစ်ချိန်ကျ ပြေလည်သွားမှာကို သိနေတော့ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ မနေဘူး”

“နေနိုင်လိုက်တာကွာ”

ပဉ္စသီက တခစ်ခစ်နေအောင်ပဲ ရယ်မောနေမိသည်။
လူတွေ။ (အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတွေ)ဟာ တယ်
လည်း ရယ်ရပါ။

သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပညာရှိကြီးတွေလိုလည်း ထင်လိုက်
ကြသေးသည်။ တကယ် အခက်အခဲနဲ့ တွေ့သည့်အခါကျတော့
လည်း အခြေအနေကို ခေါင်းနှေးအေး၊ သတ္တိရှိရှိ၊ ဆင်ခြင်တဲ့
တရားရှိရှိနဲ့ ရင်မဆိုင်ရဲပြန်။

တကယ်အခက်အခဲနဲ့ ကြုံလာရင် မိန်းမတွေကမှ
ပညာသားပါပဲ။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ဖြေရှင်းတတ်ကြသေး
သည်။

တခြားမကြည့်နဲ့၊ အခုကိစ္စမှာပဲကြည့်။

မေမေနဲ့ ဖေဖေမှာဆိုရင် ဖေဖေက ပညာတတ်
အတွေးအခေါ်ကောင်း၊ ဗဟုသုတကြွယ်ဝသည့်သူ။ မေမေမှာတော့
ဆယ်တန်းတောင် မအောင်သည့် တောသူ။ ဖေဖေနောက်ဆွဲ
အိမ်တွင်းပုန်းသက်သက်။

သို့သော် အခုကိစ္စကျတော့ မေမေ တွေးတာမှန်
သည်။ မေမေ ဖြေရှင်းချင်သည့်ပုံစံဟာ သဘာဝကျသည်။ မေမေ
တည်ငြိမ်မှုက အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။

ဖေဖေကတော့ ဟုတ်ပါရိုးလား။ သွေးဆူ၊ ခေါင်းပူစွာ
နဲ့ စွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ် အမိန့်ထုတ်လိုက်တာက ပဉ္စသီကို အပြင်
မထွက်ရတဲ့။

အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးသော၊ ဘဝမှာ အညွန့်
တလူလူနဲ့ ထိုးတက်ဖို့ရာ အရှိန်ယူကောင်းဆဲဖြစ်သော လူတစ်
ယောက်ကို အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်ရလို့ အမိန့်ထုတ်တာ
သဘာဝကျပါရဲ့လား။

လူ့သက်တမ်းဟာ ခြောက်ဆယ်ပဲဆိုကြပါစို့။ ပဉ္စ
ဟာ နောက်ထပ် လေးဆယ်နှစ်နှစ်လုံးလုံး ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ
ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆက်အသွယ် ဖြတ်ပြီး အိမ်တွင်းပဲအောင်းနေ
ရတော့မတဲ့လား။

www.burmeseclassic.com

ဒါဟာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကလေးကအစ သိသည်။

ဒေင့်ကိုလည်း ကြည့်။

သွေးပူတုန်း အမိန့်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထွက်လာ တာတို့များ သူက အကြောက်ကြီးကြောက်ကာ နေစရာမရှိဖြစ်နေ သည်။

အချိန်လေးနည်းနည်း စောင့်နိုင်လျှင် ကိုယ်လိုချင် သည့် အနေအထား ရောက်အောင် တဖြည်းဖြည်း ရှေ့တိုးသွားလို့ ရပြီ။

ဒီအထိလေးပဲ စိတ်ရှည်သည်ခံဖို့ လိုသည်ဆိုတာ သူသဘောပေါက်ထားပေါ့။

အခုလို အလကားနေရင်း ကြိုတွေးပူပင်နေလို့လည်း ပြဿနာက ပြီးမှမသွားတာ။

“ပဉ္စ ဖေဖေက သူ့သမီးကို စိတ်မချဘူးဆိုပြီး ယောက်ျား ပေးစားလိုက်ရင်ကော”

“စိတ်ချ၊ ဖေဖေက ဒီလိုမျိုး ထွက်ပေါက်တော့ ရှာမှာမဟုတ် ဘူး၊ သူ့သမီးကို သိပ်နှမြောတာ၊ မသကာ ခေါင်းတုံးပြီး သီလရှင်ပဲ ဝတ်ပေးချင်ပေးမှာ”

“ပဉ္စ သီလရှင် ဝတ်လို့ကတော့”

“ဘာလဲ ... ဆွမ်းဆန် ထွက်လောင်းမယ်လို့ ပြောမလို့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်လည်း ဘုန်းကြီးလိုက်ဝတ်မယ်လို့ ပြောမလို့”

“ခစ် ... ခစ်”

“ဟော ... ရယ်တယ်ကွာ၊ ရယ်နိုင်သေးတယ်”

“ရယ်လို့ရပါတယ်ဆို၊ စိတ်သာချ၊ ဒေင့်ဘက်မှာ ပဉ္စရှိနေ သရွေ့ ပဉ္စတို့ ဘယ်တော့မှ မခွဲရဘူး၊ စိတ်သာရှည်ပါ စေ”

ဒေင့်က သက်ပြင်းကြီးကြီးတစ်ချက်ကိုပဲ ဆွဲချလိုက်

မိပါရဲ့။

www.burmeseclassic.com

ပဉ္စသီကတော့ ဘာတွေအကြောင်းသိကာ ဘာတွေ
ယုံကြည်နေသည် မသိ။

သူကတော့ စိတ်ချလက်ချ မရှိနိုင်တာ အမှန်ပါပဲ။

ကံကြမ္မာဆိုတာက ယုံရတာမဟုတ်ဘူးလေ။

ရည်းစားနဲ့ အခွဲခံထားရလို့ သမီးများ တစ်နေ့နဲ့
ဘခြား ပိန်ပိန်လာမလား၊ အားနည်းပျော့ခွေမလားရယ်လို့ ဗဦး
က အမြဲပဲ စိုးရိမ်ခဲ့ရပါသည်။

သမီးလေး အစားအသောက် မယူကံဖို့ သူ ကြိုက်နိုးရာ
ဆာတွေ ချက်ကျွေးခိုင်းရ၊ အချိန်မှန်မှန် အိပ်ပျော်ပါမလား စောင့်
ကြည့်ရ၊ အားနည်းမှာစိုးလို့ အားဆေးကောင်းကောင်းတွေ စုံစမ်း
ပြီး တိုက်ရ။

သို့သော် သမီးက ပိန်လိန်ပျော့ခွေမသွားသည့်အပြင်
အစားပိုကောင်းကာ ဝ၊ တောင်လာလိုက်သေးသည်။

အားဆေးတန်ခိုးကြောင့် ကျန်းမာရွှင်လန်းလိုက်တာလည်း အလွန်။ ပါးလေးတွေ၊ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လက်သည်းဖျားလေးတွေဆိုတာ ပန်းသွေးရောင် ကြွလျက် မျက်လုံးလေးတွေစိုတာလည်း ကြည်လင်တောက်ပနေလိုက်တာများ။

ပြုံးရယ်တာကိုသာ ဟန်ဆောင်လို့ ရချင်ရမည်။ အသားအရေ ကြည်လင်ရွှန်းစိုလျက် သွေးရောင်တောက်ပနေတာကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်လုပ်ယူလို့မရ။

သမီးဟာ ချစ်သူနဲ့ ခွဲရသည့် ဘဝမှာလည်း တကယ်ပဲ ပျော်နိုင်သည်လား။

သို့သော် သမီးကို စိုးရိမ်ရလွန်းလို့ တကယ်တမ်း မစားနိုင် မအိပ်နိုင် တပိန်ပိန်၊ တလိမ်လိမ် ဖြစ်လာသူကား ဗဦးပင်။ သမီး ဘယ်အချိန် ခိုးရာလိုက်သွားမလဲ။ သူ့အလင် ဘယ်လို ခိုးထွက်ပြီး ဟိုကောင်နဲ့ ဘယ်လို ချိန်းတွေ့မလဲ ဟိုကောင်ကရော အိမ်ရှေ့ ဘယ်လိုလာချောင်းမလဲ။

အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ သောကအပူဟာ တယ်ကြီးအလှပါလား။

ထိုအချိန်မှာ ဖျတ်ခနဲ ဘယ်သူ့ကို မြင်မိသလဲဆိုရင် သူ့သမီးအတွက် ခြံထဲဆင်းကာ သေနတ်ကြီးတကားကားနဲ့ စောင့်ရှောက်နေရသော ဦးပညာကြီးကိုပင်။

လမ်းထဲ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေးလာကာ အိမ်ဘက်ဆီသို့ တမျှော်မျှော် လုပ်နေရှာသော အေးဒင်... အဲ ... ဒေင် ဆိုသည့် ကောင်ကလေးသည်ကား တစ်ချိန်က မောင်ဗဦး။

“ကိုယ်တို့ ထွက်ပြေးကြရအောင်ကွာ”

သမီးရဲ့ အိပ်ခန်းထဲ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ထားသော ဖုန်းကို လိုင်းခွဲတစ်ခုကနေ နားထောင်နေသော ဗညားက ဆတ်ခနဲ ဟုန်သွားရသည်။

တစ်ဖက်က ဖုန်းခွက်ကိုင်ထားသော ပဉ္စသီတင် ယောက်လည်း အထိတ်တလန့်နဲ့ ဖုန်းခွက်ကို နှားရွက်ကနေ ခွာလိုက်မိသည်အထိပင်။

ဒေင်တို့ကတော့ လုပ်လာပြီ။

ဒီဖုန်းကို ဖေဖေ ခိုးနားထောင်နေမည်ဆိုတာ ပဉ္စသီ က သိသည်။

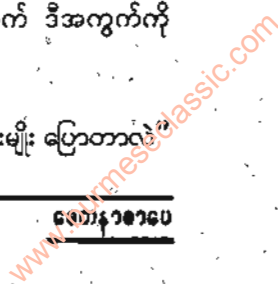
သိသိကြီးနဲ့ ဘာလို့ ဆက်ပြောနေသေးလဲဆိုလျှင် ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေင်နဲ့ စကားပြောဆက်သွယ်ခွင့် ရနေသေး တာရယ်။ ဖေဖေကို အသိပေးချင်သည့်အကြောင်းတချို့ ရှိလျှင် တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ အသိပေးနိုင်တာရယ်ကြောင့်ပင်။

ညလူခြေတိတ်ချိန်ကျမှ ပဉ္စသီဘက်က ခိုးဆက်တတ် သော ဖုန်းကို ဖေဖေ ညအိပ်ရေးပျက်ခံကာ ထုနားထောင်တတ် မှန်း သိနေသော်လည်း ဒေင်ကိုတော့ မပြောပြဖြစ်။ ပြောပြလိုက် လျှင် လိုင်းခွဲက နားထောင်နေသော ဖေဖေ ကြားသွားကာ အကြောင်းစုံ သိသွားမှာစိုးလို့ပါပဲ။

ဖေဖေ နားထောင်နေမှန်း သိလို့ စကားကို ရွေးချယ် ပြောနေကာမှ သင်းက လုပ်ချလိုက်ပြီ။

ဒီနေရာမှာ ပဉ္စသီဘက်က ပညာသားပါဖို့လိုသည်။ ပဉ္စသီအပေါ် ဖေဖေ ယုံကြည်စိတ်ချစေဖို့အတွက် ဒီအကွက်ကို အသုံးပြုတော့မှာပဲ။

“ဘာလဲ ဒေင်၊ ပဉ္စကို ဘာမှတ်လို့ ဒီစကားမျိုး ပြောတာလဲ”

“ဟင်”

ရုတ်တရက်လေသံကြီးမာလာသော ပဉ္စသိကြောင့်
ဒေင် အံ့သြသွားရသည်။

ချစ်သူချင်းတွေပဲ။ လူကြီးတွေ တားဆီးထားလို့
ဝေးနေချိန်မှာ ခိုးပြေးမယ် ဘာညာကတော့ တွေးမိမှာပဲ။ ဒါကို
ဒီလောက်ကြီး စိတ်တိုစရာလား။

“ပဉ္စက ဟင်းရွက်ကန်စွန်းရွက် မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဖေး
ထဘီတန်းမှာ လှမ်းထားတဲ့ ရေလဲထဘီကို ဘိန်းစား
ဝင်ရုပ်သလို အရပ်ခံရမဲ့ အစားမျိုးထဲကလည်း မဟုတ်
ဘူး။”

ဟ ... တယ်ဆော်ပါလား။

ဒေင် မျက်လုံးပြူးသွားရသလို ခိုးနားထောင်နေသော
ဗဦးလည်း ကြက်သီးမွေးညင်း ထဲသွားရသည်။

သမီးဟာ တယ်ပြတ်သားလိုက်ပါလား။ လူငယ်မနဲ့

ရင့်ကျက်ခိုင်မာသော ခံယူချက်ကလေးနဲ့ပါလား။

ဟိုမိန်းမ မေဟင်္သာ ထက်တောင် ပြတ်သားသေး
သည်။

မေဟင်္သာလို ခိုးရာလိုက်မလိုလို သဘောတူထားပြီး
မှ တစ်ဖက်ယောက်ကွားလေးကို အလဲထိုးလှည့်စားတာမျိုး မဟုတ်။
အစကတည်းက မလိုက်နိုင်ရင် မလိုက်နိုင်ဘူး ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်
ကိုယ် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောထားတာ။

ဒါမှ ငါ့သမီးကွ။

ဗဦးက စိတ်ထဲကနေ လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ
ကြိုးဝါးလိုက်မိတာကို အသံမထွက်သွားအောင် မနည်းထိန်းချုပ်
လိုက်ရသည်။

“ကိုယ် ... ကိုယ်က ဒီသဘောထားမျိုး မဟုတ်”

“ဒေင့်ဘက်က ဘယ်လိုသဘောထားရှိရှိ ပဉ္စ မသိဘူး၊
ဒါပေမဲ့ ဒေင့်စကားက ပဉ္စ သိကွာကို ဖော်ကားရာ
ရောက်နေတယ်၊ ပြန်ရုပ်သိမ်းပေးပါ”

တရားရုံးမှာ နှစ်ဖက်ရှေ့နေတွေ အပြန်အလှန်
လျှောက်လဲကြရာမှာ သုံးသည့် အသုံးအနှုန်းမျိုးတွေတောင် ပါလာ
ပါလား။ ငါ့ သမီးကတော့ဟေ့ ... ဗဦးသမီးလို့ မပြောရဘူး၊
အတွေးအခေါ်ကတော့ မြင့်ပါပေ။

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ စိတ်တော့မဆိုးလိုက်ပါနဲ့
ပစ္စ အဖေ အတ္တကြီးလွန်းလို့ ကိုယ်တို့ ဒုက္ခရောက်နေရတဲ့
အခိုက်မှာ ပစ္စကပါ ကိုယ့်အပေါ် အမြင်မလွဲပါနဲ့။”

အောင်မာ ...။

ငါ့ကိုများ အတ္တကြီးသတဲ့။

မင်းလို့ကောင်ကို အစတည်းက ကြည့်မရလို့ကို

ငါ့သမီးနဲ့ သဘောမတူချင်ခဲ့တာ။

ဂစ်တာလေးတောင် စည်းချက်ကျကျ မတီးနိုင်တဲ့
ကောင်က အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဘယ်လိုဦးဆောင်မှာတဲ့လဲ။

ဒါဟာ ငါ့အတ္တကြောင့် သဘောမတူတာ မဟုတ်ဘူး

ငါ့သမီးရှေ့ရေးအတွက်ကြောင့်ကွ။

ပြီးတော့ လူကြီးသူမတစ်ယောက်ကိုများ မလေးမစား
ပတ်ခတ်ဝေဖန်လိုက်သေး။

တော်တော်ကြီးတော့ အမြင်မတော်ရှိလာပြီ။ ဝင်ပြော
လို့ကလည်း မရ။

“တကယ်တော့ လူငယ်တွေကိစ္စ လူငယ်တွေပဲ ဆုံးဖြတ်
ရမှာပဲကွာ၊ လူကြီးတွေက ဘယ်လောက်သိလို့ ဝင်စီမံရမှာ
လဲ”

မနေနိုင်တော့။ ဗဦးရဲ့ ဗီစီစရိုက်က နိုးကြားထ၊ ကြ
လာတာကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း လူကြီးတစ်ယောက်ကို အဲဒီလို
မလေးမစား မပြောနဲ့ကွ၊ ငါ့အသက်က မင်းအဖေလောက်
ရှိတယ်၊ မင်း ငရဲကြီးမယ်၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ရဲ့ မတောက်
တခေါက် အမြင်အသိတွေက ဘာမှ အသုံးမကျလွန်းလို့
လူကြီးတွေက ဝင်ပြောရတာ၊ မင်း ဝေဖန်နေစရာ မလိုဘူး”

အဲ ... သွားပြီ။

အမြင်မတော်လွန်းလို့ လွတ်ခနဲ ဝင်ပြောလိုက်မိတော့ သူတို့ ဖုန်းပြောနေတာကို ဗဦး ခိုးနားထောင်နေတာ ပေါ်လွင် သွားပြီ။

အကြောင်းသိသော ပစ္စသီကတော့ တခမ်းခမ်းရယ် မောလျက်။ ဒေင်ကတော့ သွေးပျက်မတတ် ထိတ်လန့်ကာ ဖုန်းခွက်ကို ခွပ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်မိလေသည်။

“ဪ... သားက ဗဦး သမီးကိုမှ ကြိုက်လာတာကိုး”
ကိုယ်စွမ်း ကိုယ်စနဲ့တော့ ပေါက်မြောက်အောင် ဘယ်လိုမှ မလုပ်နိုင်တာ သေချာသော ဒေင်က လူကြီးတွေရဲ့ ဝိတ်နဲ့ဆိုရင်များ ဦးဗဦးကြီး စိတ်ပြောင်းသွားလေမလားရယ်လို့ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို စစ်ကူတောင်းမိတာပင်။

အဲဒီတော့မှ သပွတ်အူ ဇာတ်ထုပ်သစ် တစ်ခုနဲ့ တည့် တည့်တိုးရတော့တာပင်။

သားချစ်သူရဲ့ အဖေကြီးက သားကို သူ့သမီးနဲ့ သဘောမတူဖြစ်နေလို့ ဝင်ပြော ခေ့စပ်ပေးကြပါ ဆိုတဲ့အထိ အကောင်း။

မင်း ကောင်မလေးနာမည် ဘယ်သူလဲ၊ မိဘတွေက ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်မှာနေလဲစသည် မိသားစုရာဇဝင်ကို စုံစမ်းချိန်မှာတော့ ချိန်ကိုက်စုံက ပေါက်ကွဲပါလေရော။

အမည် ပဉ္စသီဗဦး။ အဖအမည် ဦးဗဦးဆိုကတည်းက ဖေဖေ မျက်နှာကြီး နီရဲလာကာ ...

“ဗဦး ဆိုတာ ထက်မြက်ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်လား၊ အင်းလျားလမ်းမှာ နေတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကဲ ... ဒီလောက်ပြောလိုက်ရင်ပဲ ဖေဖေဟာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဒေါသတွေ ထွက်လာကာ ...

“ဗဦး ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ သမီးနဲ့များတော့ လုံးဝ စိတ်မကူးလေနဲ့၊ လိုက်တောင်းမပေးရုံတင်မက-မင်းဘာသာ အတင်းယူမယ်ဆိုရင်တောင် အိမ်ပေါ် ပေးမတက်ဘူး”

“ဖေဖေကလည်းဗျာ၊ ပဉ္စသီမှာ ဘာချို့ယွင်းချက်ရှိလို့လဲ”

“ဘာချို့ယွင်းချက်ရှိလဲ ဟုတ်လား၊ ဗဦးသမီးဖြစ်နေတာကို က လုံလောက်တဲ့ ချို့ယွင်းချက်ဖြစ်နေပြီ”

“ဦးဗဦးက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကိုယ့်အပေါ် မကောင်းသော ယောက်ျားမလောင်းကြီးကိုပဲ ဒေဒင်က ကာကာကွယ်ကွယ် ပြောပေးရတော့သည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒီကောင်က အမျိုးယုတ်”

ဦးညွှန်ကျော်က ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်နေတော့သည်။

သူ့အဖေ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ဒေါသကြီးနေရသလဲဆိုတာ ဒေဒင်က နားမလည်နိုင်။

နားမလည်နိုင်လို့ မေမေ့ကို လှည့်ကြည့်ပြန်တော့ ... ဟား ... မေမေ့ မျက်နှာထားကလည်း တစ်မျိုးကြီးပါလား။

ဖေဖေကမှ ဒေါသထွက်နေတာလို့ အတိအလင်း သိသာသေးသည်။ မေမေ ဘာဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာက ခန့်မှန်းရခက်လှသည်။

ပြီးတော့ ဖေဖေကလည်း မေမေ့ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သေးကာ ...

www.burmeseclassic.com

“ဘာလဲ ဒေါ်ဟင်္သာ၊ ခင်ဗျားက သိပ်သဘောကျနေတယ် ပေါ့လေ။”

“ရှင် မဟုတ်တမ်းတရားတွေ ခွပ်ခွပ်မနေနဲ့၊ ကျွန်မက ဘာကိုသဘောကျရမှာလဲ”

“ဗဦး သမီးနဲ့ မင်း၊ သား ဖူးစာပြန်ဆုံတာကိုပေါ့၊ ဟား... ဟား ... ဖူးစာကလည်း ဆွေဇဉ်မိန်းဆက် ဆုံကိုဆုံနိုင် လွန်းပါကွာ”

“ကိုဥာဏ်ကျော် ... ရှင် ကလေးရှေ့မှာ အရှက်မရှိ ဘာ တွေပြောချင်တာလဲ”

“အရှက်မရှိတာက ငါ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကွ”

မြတ်စွာဘုရား။

ဖေဖေ တစ်ယောက်တော့ မသောက်ဘဲနဲ့ မူးနေပြီ။

ဖေဖေ အော်သံကြီးဟာ အာလေးလျှာလေးနဲ့ အရက်

မူးသမားပုံစံကြီး ဖြစ်နေလို့ မထင်လိုက်နဲ့၊ ဒါဟာ သူ့ရင်ထဲက

ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန်လွန်းလို့ ဖြစ်ရတာ။

ဖေဖေနဲ့ မေမေဟာ ဘယ်လို ပုံစံနဲ့ လင်မယားဖြစ် လာကြသလဲတော့မသိ။ သူ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ သူ့ တို့တွေ သိပ်တည့်ကြတာကို မတွေ့ရ။

ဒါဟာ ဖေဖေ အပြစ်ပဲဖြစ်ဖို့ ပိုများသည်လို့ ဒေဝင် က ထင်သည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နှစ်ယောက်ရန်ဖြစ်စကားများ ကြလျှင် မေမေအသံက ခပ်အေးအေးနဲ့ တိုးတိုး တိုးတိုးပဲ ထွက် သလောက် ဖေဖေအသံကတော့ ဆူညံပေါက်ကွဲကာ ဒေါသတကြီး ထွက်လာတတ်၍ပင်။

ဖေဖေနဲ့ မေမေဟာ သာမန်လင်မယားတွေလို အကြောင်းတိတိကျကျ မရှိဘဲ ပုံမှန်ရန်ဖြစ်နေကြတာမျိုး မဟုတ်။ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းကို မူတည်ပြီး တိုက်ဆိုင်လာတိုင်း ပြဿနာဖြစ်ကြတာလိုတော့ ဒေဝင်က သတိထားမိသား။

သို့သော် သူတို့က ဒေဝင်ကို မသိစေ၊ မကြားစေချင် ပုံဖြင့် သိုသိုသိပ်သိပ် ရှိကြတော့ ဒေဝင်လည်း သိခွင့်မသား။

www.burmeseclassic.com

ဒီနေ့ကတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ သိချင်ခဲ့သော ပြဿနာကြီး အစပေါ်လာတော့မည့်။

ပေါ်မဲ့ပေါ်တော့လည်း ချစ်သူလေးရဲ့ အဖေနဲ့မှ သွားပတ်သက်ရသတဲ့ကွာ။

“ကိုညာဏ်ကျော် ... ဒါတွေအားလုံးဟာ ရှင့်ကြောင့် ... ရှင် ဖန်တီးတာ၊ ကျွန်မ မပြောချင်လိုသာ မပြောခဲ့တာ၊ အခုမှ ရှင်က ဟိုလူအပြစ်ဖို့ ဒီလူအပြစ်ဖို့ မလုပ်ပါနဲ့။”

“ဪ ... ငါ တစ်ယောက်တည်းရဲ့အပြစ် ဟုတ်လား၊ သွားစမ်း၊ မင်း အဖေကို သွားမေးကြည့်လိုက်စမ်း၊ ဟိုကောင် နဲ့ မင်းကို စပြီး သဘောမတူခဲ့တာ ဘယ်သူလဲလို့။”

“ကိုညာဏ်ကျော်”

မေ့မေ့က ဒေဒ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး သံကုန်အော် သည်။

ဒေါသကြောင့် ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ် သော ဖေဖေကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမထားနိုင်။

သူတို့တစ်သက်လုံး ဖုံးဖိထားခဲ့သောကိစ္စကြီး သား ဖြစ်သူရှေ့မှာ ဘွင်းဘွင်းပေါ်သွားပြီ ဆိုတာကိုလည်း ဂရုမထားမိနိုင် အား။

“မင်းအဖေ ဦးပညာဏ် ဟိုတောင်ကို ဘယ်လောက် မျက် မုန်းကျိုးသလဲ၊ ဟိုကောင်နဲ့ ပေးစားမဲ့အစားတော့ ခွေးအမြီး ဖြတ်ပြီး ပေးစားမယ်လို့တောင် ပြောခဲ့ဇဲသေးတာ မဟုတ် လား၊ ပြီးတော့ သူ့သဘောကျ ငါနဲ့ ပေးစား ... အဲ”

ဦးညာဏ်ကျော် စကားပြောလက်စကနေ ခဏရပ် သွားသည်။

ခွေးအမြီးဖြတ်ပေးစားမည် ပြောပြီးမှ သူနဲ့ပေးစား တယ်ဆိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာနဲ့နှိုင်းရာ ရောက်သွားပြီလဲ ဆိုတာ တွေးမိသွား၍ပင်။

အို ... ပြောလက်စမှတော့ ထားလိုက်ပါတော့။ ပြန်ပြင်နေတာထက်စာရင် မသိဟန်ဆောင်လိုက်တာကမှ ပိုသိကွာ ဦးမည်။

ဒေသကတော့ ကိုယ့်အဖေဖြစ်ရပ်ကို သဘောပေါက်
ကာ ရယ်ချင်သွားသော်လည်း ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာသွား ရယ်လိုက်မိ
ရင်ဖြင့် ပြဿနာရဲ့ ထွက်ပေါက်ဟာ ကိုယ် ဖြစ်သွားမှာကို
စိုးရတာနဲ့ မပြောရဲ။

“တော်တော့ ကိုညာဏ်ကျော်၊ ကျွန်မ ဒီကိစ္စတွေ ထပ်
မပြောချင်ဘူး”

“မင်းက ရင်နာတယ်ပေါ့လေ”

“ရင်နာတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဝမ်းလည်းမနည်းတော့ဘူး၊
ကျွန်မ အလိမ့်ခံခဲ့ရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းတာ၊ ကျွန်မ
ယောက်ျားဟာ ကျွန်မအပေါ် မရိုးသားခဲ့တာကို မခံချင်
တာ၊ ဒါပဲ ရှိတယ်”

“ငါ မရိုးသားခဲ့လိုသာ မင်းကို ရတာပေါ့၊ ရိုးများရိုးသား
ခဲ့ရင် ဟိုကောင်နဲ့ ညားပြီး ခုလောက်ရှိ သားတစ်ပြာ
မြွေတစ်ရာလောက် ရနေပြီ”

“ကိုညာဏ်ကျော်”

“အမှန်တော့ မင်းကောင်သာ ငတုံး၊ မင်းကို ငါ ကြိုက်နေ
တာ ဒီလောက် အသိသာကြီး ဖြစ်နေတာတောင် မသိဘဲ
ငါ့ကိုမှ ခိုးပြေးဖို့ ချိန်းတဲ့စာကို ပေးလိုက်တာကိုးကွ၊
ငါကလည်း သိပ်များများ မပြင်ပါဘူး၊ စနေ အစား
စာနက်နေလို့ ပြင်လိုက်ရုံပဲ၊ မင်း အိမ်ကလည်း နှစ်ရက်
ဆက်တိုက်အလှူသွားစရာ ရှိနေတော့ ကွက်တိဖြစ်သွားတာ
ပေါ့”

“တော်ပါတော့ ကိုညာဏ်ကျော်၊ သားရှေ့မှာ ရှင်မပြောသင့်
တာတွေ ပြောနေမိပြီ ဆိုတာလည်း ဆင်ခြင်ဦး”

မေမေ ဘယ်လောက်တားတား အရှိန်အဟုန်ကြီး
ဗားလှသည့် ဖေဖေရဲ့ ဒေါသရေစီးကြောင်းကို ဘယ်လိုမှ မတားဆီး
နိုင်ပါ။

တရစပ် ဆက်တိုက်ပြောနေသော ဖေဖေရဲ့ စကား
ဆွဲကို တစ်စစီ လိုက်ကောက်ကြည့်နေသော ဒေသကတော့
အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ခြုံငုံလို့ သဘောပေါက်သွားပြီ။

နောက်ဆုံးတော့ မေမေနဲ့ ဦးဗဦးတို့က ချစ်သူ
ဟောင်းတွေကိုး။

သူတို့ ခိုးပြေးဖို့ ချိန်းချက်ကြရာမှ ဖေဖေက
ဝင်ပြီး နောင်ယုတ်လို့ ခွဲခဲ့ရတာ။

ကဲ ... ဇာတ်လမ်းကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ခင်ဗျား။

“ဒါပဲ ... ဇာတ်လမ်းကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ”

ချောစုတို့က တစ်ဆင့် ကိုယ့်ထံ ရောက်လာသော
ဇာတ်လမ်းကြီးကို ပဉ္စသီက ရှုံ့မဲ့ကာ နားဆင်နေရပါသည်။

ဒေင်တို့ အသုံးမကျလိုက်ပုံများ လူကြီးတွေ အတိတ်
ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ကိစ္စကို မဆီမဆိုင် ချောစုတို့ဆီအထိ သွား
လာရသတဲ့။

အခုတော့ ကိုယ့်အဖေနဲ့ သူ့အမေကိစ္စကို ကြားလူဖြစ်
ချောစုတို့တွေ အကုန်သိကုန်ပြီ။

www.burmeseclassic.com

ဒါလည်း သူက ရက်ပုံမရ။ ချောစုတို့ဆီ သွားကာ အတင်းကို မုန့်ကျွေးပြီး ပြောပြတာတဲ့။

“နင့်လူကလည်း အူကြောင်ကြောင်ဟာ၊ သူ့အဖေကိစ္စပြောတာများ ကြည့်ဖူးတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းအကြောင်း ပြောနေသလိုပဲ”

“သူကတော့ ဒီအတိုင်းပဲလေ၊ ရှေ့နောက် ဆင်ခြင်တိုင်းထွေမူ ဘာမှ မရှိတာ”

“အေး ... ငါ တစ်ခုပြောရင် စိတ်မဆိုးနဲ့”

“မဆိုးပါဘူး၊ နင် ဘာပြောမလဲ ဆိုတာ ငါ သိတယ် ဖေဖေနဲ့ ဒေင် ပုံစံချိုင်း တူတယ်လို့ ပြောမလို့ မဟုတ်လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

“ငါလည်း သတိထားမိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက မတော်လိုက်ရတဲ့ သူ့ယောက္ခမ ဦးပညာကြီးနဲ့လည်း တူနေကြရောဟ”

“ဘာရယ်”

“နင်တို့ ပြန်ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဦးပညာကြီး သူ့သမီးကို တိုထွာတာ၊ ကမူးရှူးထိုး နိုင်တာ၊ မကြိုက်ဘူးဆို မကြိုက်ဘူး ခေါင်းမာတတ်တာတွေဟာ ဖေဖေနဲ့ တူမနေဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်နော်”

“အဲဒီလိုဆိုတော့ နင့်အဖေက သူ ရစရာရှိတုန်းက သူ့သမက်လောင်း ဒေင်နဲ့ တူပြီး သူက ပေးရမဲ့အခါကျတော့ သူမတော်လိုက်ရတဲ့ ယောက္ခမ ဦးပညာကြီးနဲ့ တူတာပေါ့”

“အေးဟ”

“ဒါဆို နင့် အဖေက ရုပ်ရှင်ထဲမှာသာဆို စရိုက်နှစ်မျိုး သရုပ်ဆောင်သည်လို့ စာတန်းထိုးရမဲ့ သရုပ်ဆောင်မျိုးပေါ့နော်”

အရေးထဲ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း တဝါးဝါး ဘဟားဟားနဲ့ ပဉ္စသီတို့ကိစ္စကိုပဲ ပျော်စရာရယ်စရာ ရှာဖွေနေကြပြန်သည်။

“ကဲ ... အဲဒါတွေ အသာထားပါဦး၊ ငါတို့ကိစ္စတာဆက် လုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ”

“နင့်အဖေကို ဒီအကြောင်း သွားပြောပြလိုက်ပါလား”

“ပြောပြတော့ ဘာထူးမှာလဲ”

“ဒေင်က ပြောတော့ နင့်အဖေကတဲ့ သူချိန်းတဲ့နေရာကို မလာလို့ သူ့အဖေကို စိတ်ဆိုးနေပုံပဲတဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့အဖေ နဲ့ ကောက်ယူသွားတယ်ဆိုတော့ ပိုအထင်လွဲတော့မှာပေါ့ ဟာ၊ အဲဒါ သူ့အဖေ ညစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်ရင်တဲ့ နင့်အဖေ နားလည်သွားပြီး စိတ်ပြေသွားမယ်တဲ့”

“ဒါလည်း ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ကဲ ... အဲဒါဆိုရင် ထ၊လေ၊ အခုပဲ သွားရှင်းပြလိုက် လေ”

“ဟာ ... ဖေဖေကို ဒီအတိုင်း ပြားပြားကြီး သွားရှင်းပြလိုက် ရင် အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူးဟ”

“ပြားပြားကြီး မရှင်းပြလို လုံးလုံးကြီး ရှင်းပြချင်တာ လား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ တချို့ရုပ်ရှင်တွေမှာ တပြန့်တည်းရိုက်ပြ တာထက်စာရင် သရိုးဒီအဖက်လေး ဘာလေး ထည့်တဲ့အခါ ပိုပြီး ရုပ်လုံးကြွလာတာတွေ ရှိတယ်၊ ဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်လေ”

“အခုလည်း ငါတို့ တိုက်ရိုက်ကြီး မပြောပြဘဲ လှည့်ကွက် လေးတစ်ခု လုပ်လိုက်ရင် ပိုစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းမယ်၊ ဖေဖေလည်း ပိုယုံသွားနိုင်တယ်”

“ဘယ်လို လုပ်မှာလဲ”

ပဉ္စသိက ဇောင်းထဲဝင်လာသော အိုင်ဒီယာကို

ပိုပြီး ဆေချာအောင် စီစဉ်အကွက်ချလိုက်ပြီးမှ ...

“ဒီလိုဟာ”

“အေး ... ကောင်းတယ်”

“ကောင်းရုံနဲ့ မရဘူးနော်၊ နင်တို့လည်း ပါဝင်ကူညီရမှာ”

“ရတယ်လော့ ငါတို့က ဒါမျိုးဆို သိပ်ကုညီချင်တာ”

ဒီလိုကျတော့လည်း တက်ကြွနေသည့် သူငယ်ချင်းတွေဟာ ချစ်ဖို့ကောင်းသွားပြန်ရော။

ဟင်း ... ငါ့အိမ်ထဲမှာ အပြင်ကို ချောင်းလို့မြောင်းလို့ကောင်းတဲ့ အကွက်အကွင်းတွေ အများကြီးကွ။

ငါ့မိန်းမ သမီးလေး မွေးပြီးကတည်းက ဒီအိမ်ကို ခိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆောက်ခဲ့တာ။

ကိုယ့်ဘက်က အပြင်ကို ကောင်းကောင်းမြင်ရပြီး အပြင်ကတော့ ကိုယ့်ကို ချောင်းကြည့်ဖို့ မလွယ်သည့်နေရာမျိုးဆွာ အများကြီးရှိအောင် တကူးတက စီစဉ်ထားရတာ။

တိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ ကိုယ့်ဘက်က အသာစီးရနိုင်ခဲ့နေရာမျိုးပေါ့။

ဟိုးအရင် သမီးငယ်ငယ်တည်းက အမြော်အမြင်ရှိစွာ ဆောက်ခဲ့သည့်အိမ်ဟာ အခုတော့ အသုံးကျသည်။

ခြံနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကောင်လေးသုံးယောက်ဟာ အိမ်ပေါ်ထပ်၊ အိမ်အောက်ထပ်၊ ခြံထဲတွေဆီကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ချောင်းကြည့်ကြလို့။

သူတို့လက်ထဲမှာလည်း ဟန်းဖုန်းတွေ ကိုယ်စီနဲ့ အင်း ... ကိုယ့်တုန်းကထက်တော့ ဆက်သွယ်ရေးမှာ ခေတ်မီတာ ပေါ့။

ဟိုသတ္တဝါလေး ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်လို့ လိုက်ရှာကြည့်တော့ လား လား ... ငနဲသားက ဘယ်လိုစည်းရုံးရေးဆင်းထားလဲ မသိ။ အိမ်ရှေ့ခြံက ပိတောက်ပင်ခွကြားမှာ မှန်ပြောင်းတစ်လက်နဲ့။

ပြုတ်ကျပါစေဗျာ။

ဗဦးက စိတ်ထဲကနေ ကျိန်ဆဲလိုက်သော်လည်း ဒီကောင် တက်နေသည့် သစ်ပင်ဟာ ပရွက်နီအုံတွေ အများအပြား

ရှိတာကို သတိရသွားလျှင် သွားပြီး သတိပေးလိုက်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာရပြန်သည်။

ထားလိုက်စမ်းကွာ။

ဒီကောင် ပြုတ်ကျပြီး ဇော်ကျိုး သေတော့လည်း ငါ့အတွက် အနှောင့်အယှက် ကင်းတာပေါ့။

ဟော ... ဟိုကောင်က မှန်ပြောင်းနဲ့ အိမ်ထဲကြည့်ပြီး ဖုန်းလှမ်းဆက်နေပြီ။

နောက် အိမ်ရှေ့က တစ်ကောင်။ အဲဒီ နောက်တော့ လမ်းကွေ့နားက တစ်ယောက်။

ဟော ... ဟော ... လမ်းထဲကို ကားတစ်စင်း ဝင်လာပြီ။

ကားက မြင်ဖူးနေကျကား။

ကောင်မလေးဟာ ကားကို မလွတ်မကင်း မောင်းလာ လိုက်တာ လမ်းလယ်ကောင်မှာ မလွတ်တလွတ် ရပ်နေတဲ့ ဟိုကောင်သူငယ်ချင်းကို တိုက်မိတော့မယ်။

ဒီကောင်မလေး ကားမောင်းလာတာပဲ ကြာပြီ။
ဒီလောက်တောင် မကျွမ်းကျင်ဘူးလား။ ငါတော့ သတိပေးဦး
မှာပါပဲ။

ဗဦးက အမြင်မတော်သည့် မြင်ကွင်းကို အသည်း
ယားစွာ ကြည့်နေရင်းက ဆက်တိုက်ဆိုသလို အတွေးနယ်ချဲ့နေဖြစ်
သည်။

ဟင် ... အလို ...။

ဒါက ဘာပါလိမ့်။

ကြည့်နေဆဲမှာ ကောင်လေးက ကားနား ကပ်သွား
ကာ ချောစုဘေးမှာ ထိုင်နေသော နွဲ့နွဲ့အေး လက်ထဲကို တစ်စုံ
တစ်ခု ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ကားဆက်မောင်းလာတော့လည်း အဖြောင့်
ချောစုရဲ့ကား ခြံထဲမောင်းဝင်လာလျှင် ဗဦးက
သံသယစိတ်တွေ၊ သိလိုစိတ်တွေ တော်တော် ကြီးထွားလာနေပြီ။

ကားပေါ်က ကောင်မလေးတွေ ဆင်းလာပြီးလျှင်
အိမ်ထဲ ချက်ချင်း မဝင်သေးဘဲ ကားနားမှာ ရုံးစုရုံးစု။

ဆယ်မိနစ်လောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်နေကြပြီးသော်
အိမ်ထဲ ဝင်လာပြန်တော့လည်း တစ်ခုခုကို စိတ်မလုံသလို လှိမ်
ဖည်ဖည်။

“ဟယ် ... ချောစု ... နွဲ့အေး ... နင်တို့ကလည်း။”

အိမ်ထဲက သမီး ပြေးထွက်သွားလျှင် ချောစုက
ခံစံတစ်မျိုး လုပ်ပြသည်။

ဒါဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ သေသေချာချာ မသိပေမဲ့
အချက်ပြဆက်သွယ်မှုတစ်ခုဆိုတာကိုတော့ ဗဦးက သိသည်။

သေချာပြီ။

ဒီကောင်မလေးတွေ မှောင်ခိုပစ္စည်း တစ်ခုကိုတော့
အိမ်ထဲ သယ်ဆောင်လာပြီ။

ဗဦးက ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့စွာ ရပ်နေရာ
ကနေ ဝုန်းခနဲ ခွာကာ အိမ်အောက် ပြေးဆင်းခဲ့တော့သည်။

“ပေးစမ်း ... အဲဒါ ဘာလဲ”

“စိန်တံဆိပ်ခေါက်ဆွဲ ... အဲလေ ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်”

နွဲ့နွဲ့အေးက ယောင်ပြုံး ပြောလိုက်သေးသည်။
လက်ကိုလည်း ဆတ်ခနဲ နောက်ပြန်ရုပ်ပစ်လိုက်သည်။

အားလုံးရဲ့ မျက်နှာတွေဟာ ဆီးကင်းလောက်
ကျန်တော့လောက်အောင် ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်ကလေးတွေ ဆင်တူ

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ မျက်နှာကို တန်းစီအကဲခတ်
ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ပဉ္စသီကလည်း သူတို့နဲ့ ဆင်တူ မျက်နှာ

လေး လုပ်ထားလိုက်ပါသည်။

“ဘာ ... ဘာမှ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ငါ အားလုံး မြင်တယ်၊
မင်းတို့ ဟိုးလမ်းမလယ်ကောင်မှာ စာပေးစာယူ လုပ်နေက
တည်းက တွေ့တာ”

“ဟို ... အန်ကယ် ... ဘယ်လို လုပ်ပြီး”

နွဲ့နွဲ့အေးက မျက်လုံးလေးပြူးကာ ထစ်ငေါ့ ထစ်ငေါ့
လေး မေးသည်။

ချောစုကတော့ ခေါင်းကြီးငဲ့က လက်ချောင်းလေး
ဆွေချင်း လိမ်နေသည်။

သက်သက်တင်က တောင်ငေး မြောက်ငေးလိုလို
နဲ့ မျက်နှာလွှဲထားသည်။

လဲ့သန့်စင်မောင်က နွဲ့နွဲ့အေး နောက်နားမှာ ကွယ်
တာ ခေါင်းလေးကွယ်ပြီး တချောင်းချောင်း။

အဆိုဆုံးကတော့ သမီးရဲ့ မျက်နှာ။
ကမ္ဘာပေါ်က ပျက်လွန်းလို့ ပြင်မရနိုင်တော့သော

မျက်နှာတွေ အားလုံး စုပေါင်းလိုက်လျှင်တော့မှ သမီးရဲ့ မျက်နှာ
မမိနိုင်။

www.burmeseclassic.com

“သမီး”

“ရှင် ... ဖေဖေ”

“ပေးစမ်း သမီး၊ သမီးတို့ လက်ထဲကစာ အခု ထုတ်ပေးစမ်း”

“ဟိုဒင်း”

“ဖေဖေစကားကို နားမထောင်ဘူးလား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ ပေးပါ့မယ်၊ ဟဲ့ ... နွဲ့အေး ... ပေးလိုက်တော့”

အရေးထဲ နွဲ့နွဲ့အေးက လိုအပ်တာထက် ပိုပြီး တွက်ကပ်နေသေးသည်။

လက်ထဲ စာရောက်လာလျှင် ဗဦးက အိတ်ထဲ ဖြဲခနဲ ဖြဲဆုတ်ကာ အလျင်အမြန် ဖတ်လိုက်သည်။

“ဈာန်တဲ့ ပဉ္စ ...”

တောက် ...။

ငါ့သမီးကိုများကွာ။ ရာရာစစ။

ကိုယ့်တုန်းက ရည်းစားစာကို ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ပေးခဲ့သည် ဆိုတာတွေကို ထားလိုက်တော့။

ကိုယ့်သမီးကို ကောင်လေး တစ်ယောက်က ချစ်သလေး ကြိုက်သလေး လုပ်လာတာကိုတော့ ဗဦးက ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်ချေ။

“ပဉ္စရဲ့အဖေ ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့် သဘောမကျရသလဲ ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ကိုယ် စုံစမ်းလို့ရပြီ”

အောင်မာ။

သဘောမကျတာ မင်းဟာ မင်း ဖြစ်နေလို့ပဲဟေ့။

“တကယ်တော့ ကိုယ့် ဖေဖေနဲ့ မေမေနဲ့ ပဉ္စရဲ့ ဖေဖေ ကြားမှာ အတိတ်ဇာတ်လမ်းဟောင်းတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်”

အလို ...။ ဒီကောင် ဒီလောက်အထိတောင် သိနေဘယ်ပေါ့လေ။

စာကို ခဏရပ်ပြီး သမီးကို ကြည့်လိုက်သည်။

သမီးကတော့ စာထဲမှာ စိတ်ဆိုးလောက်စရာ
ဘာအကြောင်းတွေများ ရေးထားသလဲလို့ စိုးရိမ်ပူပန်နေသည့်
ဟန်နှင့်။

“ပဉ္စ ဖေဖေက ကိုယ့် မေမေကို မုန်းနေတာပဲ ဖြစ်မယ်၊
အမှန်က ဒါဟာ ဆိုးဝါးလှတဲ့ ကံကြမ္မာရဲ့ လှည့်စားမှုပဲ
ဆိုပါတော့”

ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်း ဗဦးက စိတ်ဝင်စားလာသည်။

ဒီကောင့်စာက သမီးဆီ လွမ်းကြောင်းဆွေးကြောင်း
တွေ ကြွေချွဲထားသည့်စာမှ မဟုတ်ဘဲ။

အတိတ်ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ပြန်ရေးထားတာ။ အတိ
အကျ ပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် မသိခဲ့သော
သူ့ဘဝရဲ့ ဟိုဘက်တစ်ခြမ်း။

ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်း ဗဦး ရင်ထဲက တလှုပ်လှုပ်
လှုပ်ရှားလာသည်။

သူ လုံးဝ မသိခဲ့သော ကံကြမ္မာရဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ
မေဟင်္သာ တစ်ယောက် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး
ကြာကာမှ မထင်မှတ်သော နည်းမျိုးနဲ့ သိလိုက်ရခြင်းပါတကား။

ကိုယ့်အပေနဲ့ သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက် ဖုန်းပြော
နေတာကို စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး စောင့်နားထောင်ဖို့ဆိုတာ အတော်
ခက်ခဲသော အလုပ်ပါပဲ။

တကယ်လို့သာ ဖေဖေရဲ့ ရည်းစားဟောင်းဟာ
ဒေဒင့်ရဲ့ အမေ ဒေါ်မေဟင်္သာ မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ပဉ္စက-ဒိကိဒ္ဒ
ကို စိတ်ဝင်တစား ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေဖို့ မရှိ။

သနားစရာကောင်းလှသောမေမေဟာ သူ့ယောက်ျား
ရည်းစားဟောင်းနဲ့ ဖုန်းပြောနေမှန်းလည်း မသိရှာ။

သာမန်အချိန်မှာဆိုရင်တော့ ပဉ္စသီဟာ မေမေ့ဘက်
က နာကာ ချက်ချင်းပဲ ဝင်ရုပ်မိမည်။

ဒီအချိန်မှာတော့ ဘာမှ မသိသလို ကုပ်ကုပ်ကလေး။

အင်း...။ ဒါကြောင့်လည်း လူတွေဟာ ကိုယ့်အတ္တ
နဲ့ ယှဉ်လာရင် တခြားဘာကိုမှ ဦးစားမပေးတတ်တော့ဘူးလို့
ပြောတာပေါ့။

ပဉ္စသီက ဒီဘက်မှာ တစေ့တစောင်း အကဲခတ်ကာ
ဆဖေ ပြောစကားတွေကို မလွတ်အောင် အသံဖမ်းယူနေချိန်မှာ
ဘစ်ဖက်ကလည်း ဒေဒင်က သူ့အမေကို အသည်းယား၊ အခဲခက်
နဲ့ စောင့်ကြည့်နေရပါသည်။

ဒေဒင်မှာလည်း ပဉ္စသီလိုပင်။

ကိုယ့်အမေတစ်ယောက်လုံး ရည်းစားဟောင်းနဲ့

အသက်အသွယ် လုပ်နေတာကို မကျေနပ်လှပေမဲ့ သည်းခံနေရတာ။

ကိုယ့်အကျိုးအတွက်။

အမေတစ်ယောက်လုံးကို အထိခိုက်ခံထားရတာဟာ တစ်ချိန်မှာ သူ့သမီးကို ပြန်ရဖို့ဆိုတော့လည်း သည်းခံခံကာကြီး၊ သည်းခံ။

“တကယ်တော့ ကိုယ့်ဘက်က အထင်လွဲခဲ့မိတာပါ”

“ကျွန်မဘက်ကလည်း အထင်လွဲစရာ ဖြစ်ခဲ့တာကိုး၊ ရှင်ချိန်းတဲ့နေ့မှာ ရှောက်မလာတော့ ကျွန်မ အရမ်းစိတ်နှာသွားတာ၊ အဲဒါကြောင့် ဘာမှ မစဉ်းစားဘဲ ကိုညာဏ်ကျော်ကို လက်ခံလိုက်တာ”

အမျှ အမျှ ဖေဖေရေ။

ဒီပွဲမှာတော့ ဦးညာဏ်ကျော် ဆိုတဲ့ ဖေဖေဟာ ဗီလိန်လူကြမ်း၊ ပုဏ္ဏားကြီးသက်သက်ပဲပေါ့။

ဒေင်က ဖေဖေအစား စိတ်မကောင်းမိ။ ဒေါသကြီး

သော်လည်း သားကိုတော့ ချစ်လှသော ဖေဖေဟာ မေမေ

ဒီစကားတွေကို ကြားလျှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရှာပေမည်။

“ကိုယ်လည်း သာသနာကို စိတ်နာပြီး လူကြီးတွေ ပေးစားတဲ့ မိန်းမကို ယူလိုက်တာ”

ပစ္စသို့ ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

တစ်ခုခု ဝင်ပြောလိုက်ချင်ပေမဲ့ မပြောသာ။ လူကြီး ဆွဲကြားက အခြေအနေတစ်ခု အဆင်ပြေသွားစေရအောင် စောင့်ကြည့်ပေးရဦးမည်လေ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးက သာယာပါတယ်၊ ကိုယ့်ဇနီးဟာ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်ပါ”

တော်သေးတာပေါ့။ မေမေ့ကို သတိရဖော်ရပေ

သို့။

“ကျွန်မလည်း စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရပါတယ်၊ ကိုညာဏ်ကျော်က ရှင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သဝန်တိုတတ်တာကလွဲရင် ကျွန်မ အပေါ် အဘက်ဘက်က ကောင်းပါတယ်”

ဖေဖေရေ ...။

ဒါလေးတစ်ခုနဲ့ ပြောသာသွားတာခင်ဗျား။

“ကဲ ... ကိုယ်တုန်းက ကိစ္စတွေ ထားလိုက်ကြစို့၊ ကလေးတွေ လက်ထက်မှာ ကျွန်မတို့လို မခံစားရအောင် ဘာလုပ်ပေးကြမလဲဆိုတာ စဉ်းစားရင်း မကောင်းဘူးလား”

အကောင်းဆုံးပဲ။

ဒီနေ့အဖို့ မေမေ ပြောတဲ့ စကားတွေထဲမှာ ဒါ အကောင်းဆုံးပဲ။

အခုမှ အဖြစ်မှန်တွေ သိပြီး ပြန်ဆုံရတဲ့ ရည်းစားဟောင်းရဲ့ စကားကို ဗဦးကြီးဟာ လတ်တလောတော့ နားထောင်မှာပဲ။

ဒီအချိန်ဟာ သမီးရေးဆွေးနွေးဖို့ အကောင်းဆုံးလေ။

လူကြီးတွေ တယောက်တစ်လှည့်စီ ပြောနေကြသော စကားတွေကို ကက်ဆက်တစ်လုံးစီနဲ့ ဖမ်းထားပြီး နောက်ထပ် ဘက်ဆက်တစ်လုံးထဲမှာ တစ်လှည့်စီ ပိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက် ပြန်လုပ်ဆားလိုက်သည့်အခါ စကားပြော အပြည့်အစုံကို ရသည်။

သူငယ်ချင်းတွေကလည်း အကြောင်းစုံကို သိနေကြပြီးဆိုတော့ ဖုံးကွယ်မနေတော့ဘဲ သူတို့ရှေ့မှာ ဖွင့်နားထောင်လိုက်တာပဲ။

“လူကြီးတွေက အခုလိုဆိုတော့ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ စည်းလုံးညီညွတ်ကြသားပဲ”

“သိပ်တော့ မလွယ်သေးဘူးဟ၊ လောလောဆယ် ငြိမ်းချမ်း ရေးရသွားတာက ငါ့အဖေနဲ့ သူ့အမေ၊ တကယ့်ပြဿနာ က သူ့အဖေနဲ့ သူ့အဘိုးဆီမှာ ရှိတာ”

“ကိုယ့် အဘိုးက အသက်လေးရလာတော့ ဒီလောက်မဆိုး ခံတာပါဘူး။ အဖေကသာ ... အင်း ... အဖေကလည်း နောက်ဆုံးတော့ အမေစကား နားထောင်ရမှာပါလေ”

“ပစ္စ ထွင်လိုက်တဲ့ အကွက်ကတော့ မိသွားတာပဲ”

“အင်းလေ ... ဒီကိစ္စ သိသိချင်း ဖေဖေဆီ သွားပြီး ဒီလို ဒီလိုပါလို့ ပြောရင် လက်မခံချင်မှ လက်ခံမယ်၊ စိတ် မဝင်စားဘဲ အော်ချင်တောင် အော်ထုတ်ဦးမှာ၊ အခုလို လုပ်လိုက်တော့ ဖေဖေ ဘယ်လိုမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ မခံ နိုင်တော့ဘူး”

“ငါတို့ အိုက်တင်ကောင်းတာလည်း ပါ၊ပါတယ်ဟာ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်တို့လေးယောက်စလုံး အိုက်တင်ကောင်း ဘာကောင်းသလဲ မမေးနဲ့၊ တကယ့်ကို သူ့ခိုးလုမိ”

ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ကြောက်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့၊ အောင်မာ မိလဲ့ဆိုရင် နွဲ့အေး ကျောဘက်မှာ ပုန်းအောင်းပြီး မျက်လုံး လေးတစ်ဖက်တည်းနဲ့တင် သရုပ်ဆောင်တာ သိပ်ပီရိတာ ပဲ”

“ဟိဟိ”

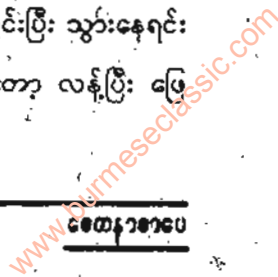
လဲ့သန့်စင်မောင်က တစ်စုံစစ် ရယ်သည်။

“ဒါတောင် နွဲ့အေးက ပေးလိုက်ပါတော့ဆိုတာကို အိုဗာ အက် လုပ်ပြီး မပေးဘဲ နေလိုက်သေးတယ်”

“ငါက တန်ဖိုးရှိပါစေတော့ ဆိုပြီး”

“နောက်ပြီး ပြောလိုက်သေးတယ်လေ၊ စိန်တံဆိပ်ခေါက် ဆွဲတဲ့”

“အဲဒါကတော့ တကယ်ယောင်တာဟ၊ စိတ်ထဲမှာ လန့် ရမယ်၊ လန့်ရမယ် ဆိုတဲ့ အသိကြီးသွင်းပြီး သွားနေရင်း အန်ကယ်က ရုတ်တရက် မေးလိုက်တော့ လန့်ပြီး ပြော လိုက်မိတာ”

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒါလည်း အသက်ပါတယ်၊ နင်တို့ အားလုံး သရုပ်ဆောင်တာ ကွက်တိပဲ”

“နင်လည်း တော်တာပဲ၊ အန်ကယ် စာဖတ်နေတဲ့ အချိန်မှာ စိုးရိမ်ပူပန်တဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ ကြည့်ပေးနေတာလေ၊ အကွက်စေ့တဲ့ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက် ခိုင်းတာကို အပြည့်အဝလုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အကယ်ဒမီမင်းသမီးတစ်လက် အတိုင်းပဲ”

“အန်ကယ်ကြီးကတော့ ငါတို့ ပြဇာတ်အကြောင်းသာ သိရင် အတော့်ကို စိတ်ဆိုးရှာမှာပဲနော်”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဒါမျိုးကလည်း မလုပ်လို့မှ မဖြစ်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ဘက်ကတော့ တာဝန်ကျေသွားပြီ”

“ကျန်သေးတယ်လေဟာ”

“ဘာတုံး”

“ငါတို့အတွက် ဆုတောင်းပေးဖို့”

“အေး ... ဆုတောင်းဖို့ ဆိုရင်တော့ အလကားမရဘူး၊ ယူနန်အသားကင်ဆိုင်မှာ အသားကင် လိုက်ကျွေးမှ ရမယ်”

“ငါတို့ အဆင်ပြေရင် ကျွေးမယ်”

“ကတိနော်”

“တကယ်ကတိပေါ့ဟဲ့”

“ဝေး”

သူငယ်ချင်းတွေက ဝေးခနဲ အော်ကာ ငွှက်ဝါးချင်း ခိုက်ကြလျှင်-ပဉ္စသီနဲ့ ဒေဒလည်း လက်ဝါးချင်းတော့ ရိုက်လိုက်ကြတာပင်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ အပျော်က ရာခိုင်နှုန်း မပြည့်သေးချေ။

“ငါ ဒီကောင်ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တကယ် လွန်ထားတာက ရှင်ပဲဟာ၊ သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ရှင်က မကြည့်ချင်တာလဲ”

ဒေါ်မေဟင်္သာက မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် ပြောလိုက်လျှင် ဦးဉာဏ်ကျော်က တစ်ချက် တွေ့သွားပါသည်။

မေဟင်္သာဟာ စိတ်နုနု၊ ခပ်အေးအေး နေတတ်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မို့ မျက်နှာထားတည်တာ၊ တင်းတာဟာ ရှာပါးလှသည်။

ရှားရှားပါးပါး မျက်နှာတူညီပြီး တင်းပြီဆိုရင်လည်း ပြတ်သားတော့မည်ဆိုတာ သိသာထင်ရှားလာပြီ။

မေဟင်္သာ ပြတ်သားလာမှာကိုတော့ ဉာဏ်ကျော်က ကြောက်သားပင်။

တကယ်တော့ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဗဦးကို လူလည်ကျပြီး မေဟင်္သာကို လိမ်ညာလိုက်မိကတည်းက ဘယ်တော့များ သူခံရသည့်အလှည့် ရောက်လာမလဲလို့ တထိတ်ထိတ် နေခဲ့ရတာ။

မေဟင်္သာ သူ့ကို ဘယ်အချိန်မှာ စိတ်ပျက်သွားမလဲ၊ ဘယ်အချိန် ပစ်သွားမလဲဆိုတာ ဉာဏ်ကျော်ကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ နှိပ်စက်နေသည့် အတွေးဆိုးကြီးပင်။

အခုတော့ သူ့အတွက် ပိုပြီး စိတ်ပူစရာ ဖြစ်လာပြီ။

ဗဦးက ပြန်ပေါ်လာခဲ့ပြီလေ။ မေဟင်္သာနဲ့လည်း အဆက်အသွယ် ပြန်ရပြီ။ အတိတ်က အငြိုးအတေးတွေလည်း ခြေပြီ။

www.burmeseclassic.com

ဗဦးရဲ့ မိန်းမဆိုတာက ထားရာနေ စေရာသွားရမည့် တကယ့် ရုပ်သေးရုပ်။

ဒီလိုအချိန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် အချိန်မရွေး ပြန် လည်သင့်မြတ်သွားနိုင်သည်။

ကိုယ့်ဘက်က တင်းမာပြတ်သားမှုဟာ မေဟင်္သာ ကို တခြားဘက်သို့ တွန်းပို့လိုက်နိုင်သည်။

ဒီတော့ သူ့အနေနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံခွင့် လွတ်ဖို့၊ ဖြေပြစ်လိုက်လျော့ဖို့ လမ်းကိုပဲ ရွေးရတော့မှာပေါ့။

ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့ အဖြစ်ကွာ။

ကိုယ် ချစ်နေသည် မိန်းကလေး (နောက်တော့ ကိုယ့်ဇနီး)ရဲ့ မေတ္တာတွေကို သိမ်းကျုံး အပိုင်စားရထားသော ကိုယ့်အမုန်းဆုံးသတ္တဝါကိုမှ သွားတဖြူဖြူနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ရဦးမည့်အဖြစ်။

ဒီလိုမှ မလုပ်ရင်လည်း ကိုယ့်မိန်းမရဲ့ မေတ္တာ အကြင်နာတွေဟာ လမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး စီးဆင်းချင် စီးဆင်း သွားနိုင်သေးသည်။

တောက် ...။

အရင်းစစ်လိုက်တော့ ဒီပြဿနာရဲ့ အခြေခံဟာ ဟိုအကောင်။

သင်းသာ ရှည်ကြောပြီး ဗဦးရဲ့ သမီးနဲ့ မပတ်သက် ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ဟိုကောင်မျက်နှာကြီးကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြည့် နေရာအကြောင်း မရှိ။

အခုတော့လည်း ချစ်လှစွာသော သားနှင့် မြတ်နိုး လှပပါသော ဇနီးသည်အတွက် ကိုယ့်ရဲ့ ဒေါသတွေကို မျှီချ။

ဦးဉာဏ်ကျော်က ထမင်းနှင့်သော သူဖုန်းစားမျက်နှာ နဲ့ ဒေါ်မေဟင်္သာရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို မသက်မသာပဲ လက်ခံ ညီကရလေသည်။

စေ့စပ်ပွဲလို့လည်း ခေါ်လို့မရ။ လူကြီးချင်း မြန်းကြ
သည့်သဘောလည်း မဟုတ်ဘဲ။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို အကြောင်း
ပြုကာ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့မရကြသည့် လူကြီး
တွေရဲ့ စစ်ပြေငြိမ်းရေး တွေ့စုံပွဲလို့ပဲ ပြောရတော့မည်။

ထိုပွဲမှာ ဦးဗဦးရဲ့ မိဘတွေကတော့ ကွယ်လွန်သွား
ကြပြီမို့ ပါမလာပေမဲ့ ဦးပညာကြီးကတော့ အမိနဲ့သား။

ဦးညာဏ်ကျော်ကတော့ မျက်နှာအောက်သိုးသိုးနဲ့
ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ နံရံဖြူဖြူကိုသာ ရွှေထွက်တော့မည့်
အလား စိုက်ကြည့်လို့။

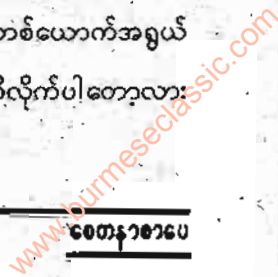
နှစ်ပေါင်းများစွာ ခွဲခွာခဲ့ရသော ချစ်သူဟောင်းတွေ
ဖြစ်သည့် ဦးဗဦးနဲ့ ဒေါ်မေဟင်္သာတို့ကတော့ အရင်လို ကလေး
ကလား ရင်ခွန်ခြင်းတွေ မရှိတော့ပေမဲ့ ရှိုးတိုးရှုနဲ့တန်။

ဦးဗဦးရဲ့ ဇနီးကတော့ ဘာကိုမှ မသိနားမလည်
သော အရိုးခဲမျက်နှာလေးနဲ့။

ဒေင်နဲ့ ပဉ္စသီတို့ နှစ်ယောက်သားမှာတော့ လူကြီး
တွေ ဘယ်တော့ ထပေါက်ကွဲမလဲ။ ဘယ်လို ပြေလည်သွားမလဲ
ဆိုတာ စိုးတထိတ်ထိတ်နဲ့ မျက်နှာလေးတွေ ငယ်လို့။

“ဒီနေ့ပွဲမှာ ငါက အသက်အကြီးဆုံးဆိုတော့ ငါ့ပဲ စ၊
ပြောမယ်။ ဟိုးအရင် ခေတ်အဆက်ဆက်က ငါတို့ ပြိုင်ခဲ့
ဆိုင်ခဲ့ မုန်းခဲ့ တေးခဲ့တာတွေက ကလေးဆန်လွန်းပါတယ်
ကွာ၊ ထားလိုက်ကြပါစို့။”

အောင်မယ်။ သူ့သမီးကလေးတစ်ယောက်အရွယ်
ရောက်တော့မှပဲ ကလေးဆန်မှန်း သိသတဲ့။ သိလိုက်ပါတော့လား
အခက။

ဗဦးက ပက်ခနဲ ပြန်တွေးမိပြီးမှ မတွေးကောင်းပါဘူးလေလို့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြန်ထိန်းရသည်။

“အခု ကလေးတွေကိစ္စ ငါကတော့ ကန့်ကွက်ဖို့ မရှိဘူးကဲ ... ဇောင်ကျော် ... မင်းပြော”

တရားရနေတာတောင် ကြောချင်သေးတဲ့ ဦးပညာ၊ သူ ပြောချင်တာ ပြောပြီး အိမ်ရှင်ဖြစ်သည့် ဗဦးက အယူည့်မပေးဘဲ သူ့သမက်ဘက်ကို အလှည့်ပေးလိုက်သည်။

ဟင်းနော် ... သည်းခံ။

ကိုယ်က ဝင်ပြောလျှင်လည်း အိမ်ရှင်မို့ ရိုင်းရာကူဦးမည်။ မေဟသံာ ရှေ့မှာလည်း မျက်နှာပျက်ရဦးမည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး၊ အားလုံးရဲ့ သဘောပဲ”

“သမီးကရော”

“သမီးက သဘောတူပါတယ်၊ သားနဲ့သမီးလေး စိတ်ချသောဖို့က အဓိကပဲဟာ၊ လူကြီးတွေရဲ့ သဘောထားထက် သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး၊ မခင်မနဲ့ ကိုဗဦးတို့ကရော”

ပါးနပ်သည့် မေဟသံာက သူမအလှည့်ရသခိုက် ဗဦးဆီ တစ်ဆင့် လက်ကမ်းလိုက်သည်။

ထိုနေရာမှာ ဗဦး တစ်ယောက်တည်းကို မေးလျှင် အရုပ်ဆိုးသွားမှာ စိုးတာမို့ ဗဦးရဲ့ဇနီးကိုပါ တွဲခေါ်လိုက်တာ။

“ကျွန်မကတော့ သမီးသဘောအတိုင်းပါပဲရင်”

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ့်အလှည့်ရောက်ပြီ။

ဗဦးက စိတ်ထဲက ကြီးဝါးလိုက်ကာ ကိုယ့်ဘက်က အသာစီးရပြီး တစ်ဖက်ကိုတော့ ပညာသားပါပါ ထိုးနှက်မည့် ကောင်းလုံးမျိုးကို စဉ်းစားနေပြီးမှ ...

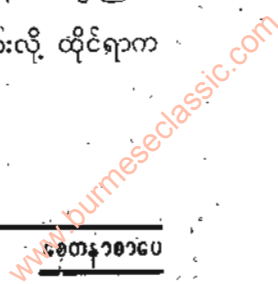
“ဟေ့လူ ... ဟေ့လူ ... ဉာဏ်ကျော် ... ကိုဉာဏ်ကျော်၊

ခင်ဗျား ခုံကနေ အခုချက်ချင်း ထံစမ်း”

အခန်းထောင့်မှာ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေသော ဦးဉာဏ် ကျော်က ဦးဗဦးများ သူ့ကို စိန်ခေါ်လိုက်ပြီလားလို့ ထိုင်ရာက

အနီးခနဲ ထ၊ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

အံ့ကိုက်ကွက်တိပါပဲ။

ဦးညွှန်ကျော် ခုံက အထ၊လိုက်မှာ သူ ထိုင်နေခဲ့
သော ခုံပေါ်သို့ ဘတ်ခနဲ အသံကျယ်ကြီးနဲ့အတူ အိမ်မြောင်
နှစ်ကောင် လုံးထွေးပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

“ဟိုဒင်း ... ကျွန်တော် စကားပြောတော့မလို့ အလုပ်မှာ
အိမ်မြောင်နှစ်ကောင် သတ်ရင်းနဲ့ ပြုတ်ကျတော့မှာ မြင်
တာနဲ့ အော်လိုက်ရတာ”

သူ့ကို ဦးဗဦးက စိန်ခေါ်သည်အထင်နှင့် ပြန်ချတော့
ဖို့ လက်သီးဆုပ်ပြင်ထားသော ဦးညွှန်ကျော်က ခပ်ရှက်ရှက်နဲ့
တခြားခုံတစ်လုံးမှာ ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။

“မင်းကတော့ အမြင်မတော်တာတွေ့ရင် မနေနိုင်တဲ့
အကျင့်က မပျောက်ဘဲကိုးကွ”

ဦးပညာကြီးက ဗဦးကို ကြည့်ကာ ခပ်မဲ့မဲ့ မှတ်ချက်
ချလေသည်။

မကြာခင်မှာ နေ့စပ်ပွဲကျင်းပခွင့် ရလိုက်သော
ဒေသနဲ့ ပဉ္စသီတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက် အတွက်ကတော့ ကမ္ဘာ
လောကကြီးဟာ ဒီလောက် ပျော်စရာကောင်းတာ မရှိနိုင်တော့
ဘူး။

“တကယ်တမ်းကျတော့ ယောက္ခမလောင်းကြီးက သဘော
ကောင်းသားပဲနော်”

“ဟင်းနော် ... ဒေသ ... ပြောင်ချော်ချော်လုပ်မနေနဲ့၊ ရှင့်
အလှည့်ကျမှ ကိုယ့်သမီးကို လာပိုးတဲ့ကောင်လေးတွေကို
သည်းခံနိုင်ဖို့ စဉ်းစား”

“ကိုယ့်တုန်းက သူများသမီး ယူထားတာပဲ။ ကိုယ့်အလှည့် ကျလည်း သိတတ်မှာပါ။ ဒေသကတော့ ပုံစံတစ်မျိုးတည်း နဲ့ပဲ နေမှာ”

“ဟွန်း... ဖေဖေကိုကျတော့ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲတတ် တယ်လို့ ဝေဖန်ချင်တာပေါ့လေ”

“ဒါက ကိုယ့် ဝေဖန်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပစ္စည်း ပစ္စယေဖေက စရိုက်နှစ်မျိုးလို့ ပြောတာလေ”

ကိုယ်တိုင်က အတင်းတုတ်ထားခဲ့ဖူးတာမို့ ပစ္စယေဖေက

ဒေသကို ပြီးပြီးလေးပဲ ကြည့်နေလိုက်ရလေသည်။

လူတစ်ကိုယ် စရိုက်တစ်မျိုး ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကား ရှိပေမဲ့ ဗဦး တဖြစ်လဲ ဦးဗဦးကတော့ စရိုက်နှစ်မျိုး ရှိသူလို့ အားလုံးက ပြောကြပါတယ်။

ကိုယ်တို့ချင်ခိုက်မှာ ပုံစံတစ်မျိုး၊ ကိုယ်က ပေးရတော့ မယ်ဆိုတော့ ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ မျက်နှာအမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ပြောင်းတတ် သော လူသားတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ပေါ့။

သို့သော် အဲဒီဆန်ကျင်ခြားနားသော လူနှစ်ယောက် ကို ဆက်သွယ်ပေးထားသော သံနန်းကြိုးမျှင်လိုပဲ အလွန်သေးငယ် သလောက် အလွန်ခိုင်မာသည့် ကြိုးတစ်ချောင်းဟာ ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်ကောင် မသိဘဲ ရှိနေခဲ့ပါသည်။

၂၈၀

ခင်ဦးခင်ခင် (ဆေးစက္ကသိုလ်)

ထိုကြီးကတော့ အမြင်မတော်တာတွေလျှင် ဘယ်လို
မှ မနေတတ်သော ဗဦးရဲ့ ဗီစေရိုက်ပင်တည်း။

အခုလည်း ဇာတ်လိုက်ကျော်ကြီး ဦးဗဦးတစ်ယောက်
တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သမီးလေးရဲ့ နေ့စပ်ပွဲမှာ သမီးကို ချစ်သည့်
ဖခင်ပီပီ တိုထွာဝမ်းနည်းရင်း အမြင်မတော်စရာတွေကို တစ်ခုခု
မလွတ်ရအောင် လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ ဝေဖန်ပြုပြင်လျက် ရှိနေ
လေတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC

ခင်ဦးခင်ခင်
(ဆေးစက္ကသိုလ်)

10:20 P.M

28. 3. 2004.

SUNDAY.